

**SABRAH
AGEE
*ÎNTÂLNIR
E DE VIS***

**Traducerea și adaptarea în limba română de
IOAN DRĂGHICI
ALCRIS**

Titlu original (eng.): The Power Of Dreams

Colecția „EL ȘI EA”

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

AGEE, SABRAH

Întâlnire de vis / Sabrah Agee

Traducător: Ioan Drăghici

București: Alcris, 2008.

Romance

Prolog

Valurile se abăteau fără încetare peste nisipul cu sclipiri argintii sub clarul de lună. Un nisip atât de moale, atât de cald sub picioarele ei goale...

Îngenuncheată la marginea apei, Sorrel se lăsa stropită de valurile a căror spumă trasa pe corpul ei – stranii motive picturale de dantelă albă.

Dincolo, în spatele recifului, marea vuia furioasă. Deodată, parcă iviți dintr-un talaz mai mare decât celelalte, câțiva cai de mare, cai de spumă, țâșniră brusc din valuri. Dintr-o singură săritură, trecură bariera de coral și se îndreptară în galop spre plajă.

Literalmente hipnotizată, tânăra femeie, încă îngenuncheată, contempla acest fabulos spectacol. În momentul acela, unul dintre caii de mare se desprinsese de grup și se repezi drept spre ea, în timp ce apa părea să se deschidă sub copitele lui.

Sorrel nu avu nici măcar timp să se teamă... Numai în momentul când calul se cabră în fața ei, își dădu seama că îl călărea un bărbat, asemenea unui centaur. În chip de frâie, se ținea de lungă coamă fluturând în vânt a armăsarului său.

Călărețul se lăsă să alunece la pământ. Într-o rază de lună, părea îmbrăcat într-o armură de argint, dar tânăra femeie știa că era gol, ca și ea.

Înălta lui siluetă se detașa pe cerul întunecat și, dacă nu putea încă să-i vadă fața, Sorrel știa că-l va recunoaște într-o clipă...

Vuietul valurilor deveni asurzitor. Călărețul se aplecă spre ea și-i întinse brațele...

Și ca întotdeauna, când era pe punctul să-l întâlnească în sfârșit pe eroul visurilor ei, Sorrel se trezi.

Capitolul 1

— Încă puțină șampanie, señorita?

— Nu, mulțumesc, Jorge.

Sorrel își puse cupa goală pe platoul de argint pe care i-l prezenta servitorul, înainte de a arunca o privire în jurul ei.

Se formaseră câteva grupuri elegante. În larma conversațiilor, tânăra femeie recunoscuse vocea lui Matt. O voce răgușită și în același timp catifelată, marcată de un ușor accent străin – care-i sporea și mai mult farmecul. În celălalt capăt al șirului de încăperi unde avea loc recepția, el discuta cu un bărbat cu părul cărunț.

Simțise oare că tânăra femeie îl urmărea? Oricum ar fi fost, el se întoarse și, pentru o clipă, privirile lor se întâlniră. Apoi, Matt își întoarse atenția spre interlocutorul lui.

Acest scurt schimb de priviri fusese suficient să-l emoționeze pe Sorrel. Închise ochii, cu respirația tăiată, inima bătând mai repede și cu obraji roșii de confuzie.

Era sigură – absolut sigură! – că Matt îi va cere să rămână cu el, seara asta. Și știa de asemenea că va accepta fără cea mai mică ezitare... și nu doar pentru motive profesionale.

Roșeața ei se accentuă. Temându-se să nu i se remarcă tulburarea, se apropie cu pași lenți de fereastra imensă. Noaptea, vederea asupra orașului era poate și mai spectaculoasă decât ziua. Sorrel avea impresia că nu se va plictisi să contemple luminile Londrei, monumentele iluminate, podurile... Burnița, și în haloul luminos al felinarelor, fiecare picătură de ploaie părea să se transforme într-o multitudine de stropi aurii care cădeau asupra trotuarelor întunecate.

„Ca tot atâtea lacrimi...” gândi tânăra femeie.

Pe buze îi apărură un surâs. În seara asta, nu vor fi lacrimi... I se va dăruia lui Matt din tot sufletul, într-un elan

pornit din adâncul ființei ei. Pentru că îl iubea, pentru că îl iubea cu pasiune...

Avea nouăsprezece ani, era îndrăgostită, viața era frumoasă și toată lumea era a ei.

În urmă cu câteva ore, după ce prânziseră la restaurant, Matt și cu ea se întorseseră pe jos. Mână în mână, în timp ce traversau parcul Saint James pentru a ajunge la apartamentul lui Matt, se opriseră să privească rațele. Izbucniseră amândoi în râs văzând doi boboci disputându-și o bucată de pâine. Matt se întorsese spre ea pentru a-i captura privirea în profunzimea ochilor lui de un verde la fel de limpede ca apa de izvor., Deodată, nu mai erau decât ei doi pe lume. Și Sorrel simțise că urcă sus, foarte sus, până în al șaptelea cer. Cu toate acestea, cu trei săptămâni în urmă, nu știa nici numele de Mateo Ramirez – Matt pentru cei apropiați.

Sorrel avea impresia că aude din nou vocea aspră a lui Bryden Tarre – proprietar printre altele al băncii din Tierranueva. Pe scurt, cel mai mare bancher din toată America Centrală. Treizeci de ani, încă celibatar, dar mare amator de femei frumoase. Și aici intri tu în scenă, Sorrel.

Stupefiată, tânăra femeie își pusese blocnotesul și creionul pe masă.

— Cum asta, Bryden?

Era pentru prima dată că redactorul-șef o interpela în sedință de redacție, pe ea nou-venita, unica stagiară printre jurnaliștii blazați de la „Planet”. Făcea parte din echipă numai de câteva săptămâni și încă nu-i venea să creadă în norocul ei, conștientă de numărul aspiranților la funcția de reporter care călcau săptămânal anticamerele cotidianelor sau hebdomadarelor pentru obținerea unui post.

Desigur, „Planet” nu era un ziar pentru intelectuali. Se

găseau în el mai ales bârfe și dezvăluiri picante decât critici literare. Dar toată lumea era de acord că Bryden Tarre avea un talent special când era vorba să descopere scandaluri profitabile în lumea afacerilor și în cea politică.

— N-ai înțeles? se mirase redactorul-șef. Am spus că este amator de femei frumoase... Poate ești bine pregătită la informatică, Sorrel - de altfel, pentru asta ai fost angajată. Dar dacă spun că ești cea mai drăguță de aici...

Privirea lui făcuse înconjurul mesei ovale.

— ...pariez că nimeni nu mă va contrazice!

Încă sperând că înțelesese greșit, întrebase:

— Unde vrei să ajungi, Bryden?

Hohotul de râs al redactorului-șef o încremenise de rușine.

— Trebuie oare să pun punctul pe „i”? Confidențe în pat... Iată unde vreau să ajung, păpușica mea!

— Oh, nu! Eu... îmi pare rău, Bryden, protestase ea, stacojie la față, dar...

— Nu există „dar” care să stea în picioare! Gândește-te puțin!

Dacă informațiile pe care le avem despre Ramirez se confirmă, vom avea o exclusivitate teribilă, nu?

— Da, dar...

— Am spus: „fără dar”! Dacă tipul acesta se folosește de banca lui ca fațadă pentru a spăla bani proveniți din droguri, nimeni nu se va înduioșa pentru el.

— Nu. Dacă se consacră unor practici de genul acesta, înțeleg că...

— Trebuie prins! Și se va ajunge la asta.

Plasa se strânge... David anchetează deja la Londra. I-am trimis pe Rick și pe Jason în Tierranueva. Cât despre tine, vei avea partea cea mai bună a afacerii... Nu va fi totuși mare lucru de făcut. Tot ce ți se cere, este să-ți oferi puțin timp plăcut cu iubitul acestor dame. Doar n-o să faci

nazuri! Multora le-ar plăcea să fie în locul tău!

Din lașitate și de asemenea pentru că ținea la postul ei, Sorrel nu protestă mai mult. Își spuse că, dând dovadă de puțină abilitate, va reuși să obțină toate revelațiile dorite fără a fi obligată să meargă prea departe. Dar atunci nu știa că o scânteie se va aprinde imediat între ea și Matt.

Nu încercase în viața ei o asemenea atracție pentru un bărbat.

În urmă cu câteva zile, conducând-o acasă la ea după ce petrecuseră seara la teatru, Matt o sărutase pentru prima dată, înflăcărând-o în asemenea măsură încât, uitând orice rețineră, se arcuise spre el gemând, oferindu-se cu totul.

Dar în loc să profite, Matt considerase dimpotrivă că era preferabil să se îndepărteze. Cu acea jumătate de surâs care o tulbura atât pe tânăra femeie, el murmurase:

— N-ar fi foarte rezonabil...

Și, regăsindu-și corectitudinea obișnuită, se aplecase pentru a-i săruta mâna, dar simplul contact al buzelor lui fusese de-ajuns să înflăcăreze din nou simțurile lui Sorrel.

Tânăra femeie își contemplă imaginea în geamul marcat acum de picături de ploaie. Cu fața ei expresivă de un oval delicat și cu ochii mari de culoarea safirului, era fermecătoare.

— Țin să-mi faci plăcerea seara asta, îi spusese Matt.

Și în pofida protestelor ei, trebuise să accepte drept cadou această rochie scurtă de mătase care-i puneă în valoare silueta înaltă. Își strânsese părul blond în coc în vârful capului, într-o coafură foarte sofisticată.

Cel puțin asta își imaginase până când văzuse primele invitate ale lui Matt.

Tânăra femeie se întoarse și întâlni din nou privirea stăpânului casei. O privire neutră, aproape indiferentă...

Dar nu se formaliză: toată lumea știa că atunci când discuta afaceri, Mateo Ramirez nu se lăsa distras. În momentul acesta, n-avea probabil decât cifre în cap.

Era un finanțist abil, un bancher competent cu un creier de calculator, extrem de capabil, la fel de sever cu el însuși cum era și cu ceilalți, iar în unele ocazii se putea arăta neîndurător.

În fond, Sorrel îl credita cu o cinste riguroasă. Desigur, n-avea nicio dovadă, dar intuiția îi spunea că bărbatul pe care-l iubea nu putea să cadă pradă unor activități îndoielnice.

De aceea, își promitea să transmită chiar a doua zi concluziile ei în acest sens lui Bryden, împreună cu demisia ei.

„Oricum, nu sunt făcută pentru genul acesta de muncă, se gândi ea. Ca să scrii într-un ziar ca „Planet”, îți trebuie o doză bună de cinism și nicidecum principii sau scrupule”.

Nu-i va mărturisi desigur redactorului ei șef că se îndrăgostise de Mateo Ramirez! Tot ce spera, era ca acest individ iscoditor să nu-i ceară prea multe explicații despre motivele hotărârii ei.

Deoarece era capabil să descopere adevărul și să-și bată pe față joc de ea.

— Dragostea! ar arunca el rânjind.

Dragostea...

Sorrel simțea că plutește.

„Este minunat... este absolut minunat să trăiești asemenea emoții! se gândi ea. Chiar dacă uneori mă comport ca o adolescentă...”

Puțin mai târziu în cursul după-amiezii, Matt și servitorul lui trebuind să lipsească, rămăsese singură în acest vast apartament care ocupa un etaj întreg într-un imobil ultramodern.

Rătăcise din încăpere în încăpere, remarcând cu emoție

toate semnele care demonstau că Matt trăia aici. Atinsese ușor cu vârful degetelor peria de păr cu mâner de argint, flaconul cu loțiune după ras... Apoi, cu inima bătându-i în ritm accelerat, aruncase o privire în camera unde trona un pat mare.

Cât despre biroul lui Matt, fusese uimită să constate că nici măcar nu era încuiat. Instinctiv, strecurase în calculator una dintre dischetele clasate pe un raft, gândindu-se că dacă studia conținutul acestor dischete, va putea cel puțin să-i spună lui Bryden că dosarele lui Matt nu conțineau nimic necurat.

Dar în loc să branșeze calculatorul, pusese la loc discheta, dojenindu-se:

„Doar n-o să-ți vâri nasul în treburile lui! Îți va fi prea multă rușine de tine!”

Îi prinsese de altfel bine, deoarece câteva clipe mai târziu, o cheie se răsuci în broasca ușii de la intrare. Sorrel n-avusese decât timpul necesar să alerge în salon, pentru ca servitorul s-o găsească așezată liniștită pe una din canapelele de piele de culoarea fildeșului, răsfoind o revistă.

Matt își lăsă paharul și traversă încăperile unde avea loc recepția cu un pas nepăsător. Văzând că venea direct la ea, Sorrel își reținu respirația.

Cât de seducător era cu părul lui negru și cu fața bine conturată, cu profil acvilin... Și cum purta acest smoching al unei mari case de modă.

Din ce în ce mai îndrăzneță, tânăra femeie și-l imagina fără haine. Sub pielea sa mată, caldă, cu siguranță foarte moale de atins, trebuia să fie numai mușchi, fără un gram de grăsime...

Extrem de tulburată de precizia portretului care-i apăruse în fața ochilor, Sorrel putea doar să-l privească apropiindu-se. Cu gura întredeschisă și abia respirând,

părea transformată în statuie.

— Te plictisești? întrebă el.

— Nicidecum, pretinse ea. Este o recepție foarte reușită. El râse scurt.

— Sunt nerăbdător să plece cu toții.

„Și eu”, se gândi ea, fără să îndrăznească s-o spună.

Dar roșeața care-i urcă în obraji spunea mai mult decât oricâte cuvinte.

Matt îi luă mâna și depuse un sărut foarte ușor în căușul palmei. Ea se înfioră, în timp ce dorința o copleșea. Oftă, cu ochii pe jumătate închiși:

— Oh, Matt!...

Privirea acestuia din urmă întârzia pe buzele fremătânde ale tinerei femei, a cărei tulburare continua să crească.

— Îndată, murmură el pe un ton plin de promisiuni. Îndată ce invitații vor fi plecați...

Ea n-avu nevoie să-l întrebe ce se va întâmpla la momentul acela...

Matt se îndepărta deja cu frumosul lui mers suplu. Sorrel îl urmări cu privirea până când se alătură grupului cel mai apropiat, cu un zâmbet de comandă pe buze.

— Noapte bună, señorita Elliot.

Ultimul invitat care-și lua rămas-bun – ambasadorul de Tierranueva, un bărbat cu părul alb și cu înfățișare foarte distinsă

— Se înclină în fața lui Sorrel înainte de a-i săruta mâna într-un gest foarte latin.

Apoi se întoarse spre Matt și, cu un aer complice, murmură câteva cuvinte în spaniolă.

— Ce-a spus? întrebă tânăra femeie după plecarea lui.

— Că ești atât de frumoasă încât am tot interesul să fac tot ce pot ca să te păstrez.

Sorrel se simți cuprinsă de temerea zilei de mâine.

— Și ai intenția să-i urmezi sfatul?

Ochii verzi ai lui Matt se întunecară brusc.

— Vreau să rămâi cu mine, făcu el cu o voce răgușită.

Și o îmbrățișă cu pasiune.

— Iubito... Am așteptat atâta timp clipa asta!

— Atâta timp? repetă ea, nesigură.

— Oh, da! Trei săptămâni interminabile! Dar noaptea asta va fi numai pentru noi, pentru noi doi... Nu-i așa?

Sorrel se cuibări la pieptul lui.

— Da. Numai pentru noi doi...

Matt o prinse de mijloc și o conduse spre salonul unde Jorge, ajutat de doi angajați suplimentari, termina de pus totul în ordine.

— Lasă asta, Jorge, ordonă Matt. Nu mai am nevoie de tine, seara asta.

Servitorul nu protestă.

— Foarte bine, seînor, noapte bună. Noapte bună și dumneavoastră, seînorita Elliot.

Acestea fiind zise, îi luă cu el pe ceilalți doi spre bucătărie.

Matt așteptă ca ușa acesteia să se închidă pentru a se apropia de combina muzicală care transmitea în surdină o melodie sudamericană plină de nostalgie.

— În seara asta, nu vrem să ascultăm cântece triste! decretă el apăsând un buton.

Muzica se opri și, în liniștea care urmă, Sorrel avu impresia că nu se mai auzeau decât bătăile nebune ale inimii ei.

Matt își scoase haina și o aruncă pe un fotoliu, apoi își dezlegă cravata și-și descheie primii doi nasturi ai cămășii.

— Puțină șampanie? propuse el luând dintr-o frapieră o sticlă care nu fusese încă deschisă.

— Nu, mulțumesc. Sunt deja la al treilea pahar.

Fără să insiste, Matt puse sticla la locul ei.

— Ai dreptate, am băut destul, zise el apropiindu-se de

tânăra femeie rămasă în picioare lângă șemineul de marmură.

În timp ce o lua din nou în brațe, buzele lor se întâlneau într-un sărut pasionat.

Cu ochii închiși, Sorrel își trecu brațele în jurul gâtului lui Matt. Se abandona deja, cu simțurile înflăcărare.

Când el îi mângâie sânii prin mătasea rochiei, lăsa să-i scape un geamăt înăbușit. Toate inhibițiile ei dispăruseră, venind în întâmpinarea mângâierilor lui Matt. Mângâieri care deveneau din ce în ce mai precise, mai senzuale...

Era atât de nerăbdătoare să simtă pielea lui Matt sub degetele ei, încât își strecură mâinile sub cămașa lui.

— Tigroaică mică! o ironiză el afectuos simțindu-i unghiile brăzdându-i spatele.

Apoi, cu abilitate desăvârșită, deschise fermoarul rochiei de mătase. Când aceasta căzu la picioarele lui Sorrel, el făcu un pas înapoi pentru a contempla mai bine spectacolul care i se oferea.

Tânăra femeie era acum goală, cu excepția unui slip minuscul din mătase albă.

— Ești frumoasă... Oh, atât de frumoasă!

Brusc, el căzu în genunchi în fața ei și o prinse de șolduri.

Tânăra femeie simți că se topește.

„Îl iubesc, se gândi ea, răvășită. Îl iubesc din toată inima, din tot sufletul meu...”

Și se oferea cu toată ființa ei, fără cea mai mică pudoare, fără nicio reținere. Îl îmbrățișă la rândul ei cu pasiune și se lăsa să cadă pe mocheta groasă, antrenându-l în joacă în căderea ei.

Buzele lor se uniră cu înflăcărare, în timp ce mâinile lor rătăceau... Sorrel simțea că se cufundă într-un ocean de voluptate aproape insuportabilă, când o sonerie îi readuse la clipa prezentă.

— Matt... telefonul!

El înjură printre dinți.

— Atâta pagubă!

— Trebuie să răspunzi!

— Ah, nu, la naiba! Momentul este prea prost ales! Și apoi, este vorba cu siguranță de un apel fără importanță...

Sorrel îi mângâie obrazul cu tandrețe.

— Nu se telefonează marelui Mateo Ramirez fără un motiv întemeiat, zise ea cu o ușoară ironie.

Sonerie persista.

— Du-te să răspunzi! insistă ea. La urma urmei, avem toată noaptea...

— De acord, făcu el, învins. Dar nu pierzi nimic așteptând...

Se ridică și-și trecu mașinal mâna prin părul răvășit.

— Ei bine, nu credeam că lucrurile se vor petrece astfel! Voiam să te aduc încet la paroxismul dorinței, într-un pat cu cearșafuri de satin, până când...

Lăsând fraza în suspensie, se îndreaptă spre telefon.

— Până când? întrebă Sorrel.

El lăsă să-i scape un râs plin de malițiozitate.

— Până când, sedusă de superba mea tehnică, să mă implori să te fac a mea. Și în loc de asta, mă trezesc pe mochetă, gâfâind ca o focă... sau mai curând ca un adolescent fără experiență!

Cel care suna trebuia să știe că era acasă și nu se plictisea, deoarece telefonul continua să le asurzească urechile. Matt se hotărî în sfârșit să răspundă.

— Ramirez... zise el așezându-se pe o canapea. Tu ești, Steve?

Ai uitat ceva? Pot să-l întreb pe Jorge dacă... Nu? Nu-i asta? Atunci, despre ce e vorba?

În timp ce asculta, Sorrel îl privea. Se va plictisi oare într-o zi să contemple această frumoasă figură de bărbat?

I se strânse inima. Matt nu-i vorbise încă niciodată de dragoste

...Or, după ce văzuse pe unele dintre femeile de care obișnuia să se apropie, trebuia să admită că nu le putea face față. Chiar îmbrăcată într-o rochie de mătase creată de un stilist celebru, mica Sorrel Elliot, stagiară la „Planet”, nu reprezenta mare lucru alături de aceste celebrități de tot felul. Actrițe, personalități din televiziune, membre ale unor cercuri bogate... Cum putea Matt să fie interesat de ea?

Intensitatea sentimentelor ei era atât de mare, încât se simțea dintr-odată capabilă să răstoarne munții. Și asta chiar dacă Mateo Ramirez avea reputația că este colecționar de cuceriri.

Sorrel strânse pumnii în semn de sfidare.

„Da, într-o zi, își promise ea, într-o zi mă va iubi tot atât de mult cât îl iubesc eu”.

— Înțeleg... făcu Matt, aflat încă la telefon. Îți mulțumesc.

Steve... Nu, nu, ai făcut bine. Te asigur că ai avut întru totul dreptate să mă anunți.

Închise telefonul și reveni cu pași lenți spre tânăra femeie. Cu brațele încrucișate la piept, o măsură cu o privire dură.

Intimidată fără un motiv real, Sorrel nu îndrăznea să rostească un cuvânt, nici să schițeze un gest. Așezată încă pe mochetă, îmbrăcată doar într-un slip aproape transparent, se simți dintr-odată foarte expusă, foarte vulnerabilă.

Tăcerea se prelungea.

— Nu mi-ai spus cum stai cu seria ta, aruncă în sfârșit Matt cu o voce uimitor de blândă, dar în același timp amenințătoare.

În prima clipă, tânăra femeie nu înțelese.

— Se... seria mea?

— Este oare posibil să fi uitat?

Matt semăna acum cu un motan nemilos jucându-se cu un șoricel.

— Seria ta de articole despre modul de viață al celor mai bogați bărbați din lume. Se pare că eram primul pe lista ta. Ce onoare!

Sorrel își frământa convulsiv mâinile.

— Oh! Asta... Ei bine, eu... hm, am abandonat acest proiect...

Deocamdată...

— Fără minciuni! i-o tăie el violent.

— Matt... făcu tânăra femeie tresărind.

În urmă cu câteva minute, credea că trăiește cel mai minunat vis. Și iată că visul se transforma brusc în coșmar.

— Acest... acest telefon... bâigui ea.

— Tocmai. Din păcate pentru tine, imaginează-ți că unul din invitații mei a avut de-a face luna trecută cu mica bandă de specialiști în scotocirea lăzilor de gunoi... Voiati să-l prindeți cu ceva, dar degeaba ați răscolit tot noroiul posibil, n-ați găsit nimic.

Cu toate acestea experiența a fost foarte neplăcută pentru el.

— Eu... nu m-am ocupat de asta...

— Asta spui tu! Dar oricum, pentru cazul când acest ticălos de Bryden Tarre l-ar alege din nou drept țintă, Steve s-a aranjat să aibă un dosar despre fiecare dintre voi, inclusiv fotografii. Se pare că în timpul recepției s-a tot întrebat unde te văzuse deja... Abia adineauri a făcut apropierea și m-a sunat imediat din mașina lui, considerând că trebuie să fiu pus în gardă, pentru cazul când aş fi următoarea țintă a șacalilor de la „Planet”.

Ochii lui Sorrel fulgerară.

— Nu suntem șacali! protestă ea. De acord, se întâmplă uneori ca informațiile noastre să fie eronate – dar în acest

caz abandonă în imediat ancheta. Dar informațiile noastre corespund unei nevoi de adevăr, de transparență. Unele lucruri trebuie dezvăluite publicului și nimeni n-are dreptul să minimalizeze rolul presei.

— Ce intenționezi să dezvălui despre mine, te rog? Presupun că ai avut timp să aduni destule elemente în cursul acestor ultime trei săptămâni.

„Nu, Matt! vru ea să protesteze.

În cursul acestor ultime trei săptămâni, n-am făcut decât să mă îndrăgostesc nebunește, cu disperare, de tine...”

Dar cuvintele refuzară să treacă de buzele ei uscate.

— Dacă ești atât de mândră de meseria ta, reluă el neîndurător, nu înțeleg de ce m-ai mințit.

Amintindu-și că era aproape goală, Sorrel își luă rochia și o puse în fața ei.

— Nu te-am mințit!

— În orice caz, te-ai ferit să-mi spui că ești stagiară la „Planet”!

De ce? Pur și simplu pentru că spionii de genul tău acționează pe ascuns!

— Te rog! Te asigur că...

Se întrerupse văzând privirea lui Matt – o privire glacială pe o față împietrită.

— Da, recunosc eu în sfârșit, plecând capul. Facem o anchetă asupra ta.

— Și ce crimă împotriva umanității se presupune că am comis, te rog?

Sorrel inspiră profund.

— Primisem o informație foarte serioasă... Se părea că folosești banca ta din Tierranueva pentru a spăla bani proveniți din droguri.

— Bani proveniți din droguri! repetă Matt, stupefiat.

— Ar fi ușor pentru tine. O bancă în America Centrală reprezintă un punct de întâlnire între Statele Unite, Europa

și America de Sud. Călătorești în toată lumea...

Și cum voia ca el să înțeleagă, fără să poată spera să obțină iertarea, adăugă:

— Trebuie să recunoști, Matt! O asemenea acuzație nu poate rămâne ignorată!

Stupoarea lui Matt făcuse acum loc mâniei. Cu toate acestea, vocea lui rămânea calmă – periculos de calmă.

— Pot să știu cine ți-a dat o asemenea informație?

— N-am dreptul să-ți spun.

Matt se apropie de ea, cu pumnii strânși. Părea atât de amenințător încât, timp de o clipă, crezu că o va lovi... El se mulțumi să râdă tăios.

— Este adevărat! Ziariștii buni nu-și dezvăluie niciodată sursele!

Apoi, ghicind că ea se temea, adăugă pe un ton disprețuitor:

— Nu te neliniști, nu voi încerca să obțin dezvăluiri cu forța.

Pentru a afla adevărul, există alte mijloace decât de a pedepsi, după cum merită, o mică târfă.

O măsura cu un asemenea dispreț, încât simți că i se sfâșie inima.

— Matt... făcu ea, disperată.

— Scutește-mă de lacrimile tale de crocodil! Știu că ești o bună actriță, dar te rog, fără melodramă!

— Nu mă prefac, eu...

— Dacă nu este prefăcătorie, ce este? Bryden Tarre a făcut în așa fel încât să te introducă în cercul meu... Bănuia că o voi remarca pe această frumoasă blondă cu ochi albaștri candizi! În fond, rolul tău nu era foarte complicat. Era vorba doar să obții confidențe în pat.

Tânăra femeie se încordă. „Confidențe în pat”... Era exact expresia pe care o folosisse redactorul-șef de la „Planet”!

— Despre asta e vorba, nu? continuă el neîndurător.
Doar n-o să negi!

Oh, ai fost abilă! Atât de abilă, încât a fost cât pe ce să mă las prins în cursă! Ce imbecil am fost!

Acum o fixa cu dezgust.

— Când mă gândesc că mă întrebam chiar dacă nu erai încă virgină! aruncă el cu un râs sarcastic.

— Dar...

— Recunosc, ai fost perfectă!

Niciodată un cuvânt deocheat, niciodată un gest deplasat... Și câtă răbdare! Trei săptămâni înainte de a smuci undița după ce peștele a mușcat momeala...

Nu puteai face greșeala de a sări în patul meu în prima zi, nu-i așa? Dar de ce ai ales seara asta? Cei de la „Planet” începeau să se enerveze? Cereau rezultate?

— Nu! protestă ea punând o mână rugătoare pe brațul lui Matt.

Dar el o respinse fără blândețe, privind-o ca și cum ar fi fost un animal murdar.

Tânăra femeie se simți prăbușindu-se tot mai mult.

— De fapt, se forță ea totuși să explice, aveam intenția să-i spun chiar mâine lui Bryden Tarre că ancheta n-a dat niciun rezultat și că ne-am înșelat.

— Nu se poate! Ai hotărât așadar că sunt ireproșabil? Cum ai descoperit asta, te rog?

— Știi că ai fi incapabil să faci ceva rău, pentru că...

Se întrerupse, hohotind.

— Pentru că? insistă Matt. Continuă!

— Pentru că... pentru că te iubesc, mărturisi ea într-o suflare.

— Asta-i cea mai bună!

Matt râse batjocoritor.

— Știi, drăguț, ar trebui să faci teatru! Așadar, crezi într-adevăr că Bryden Tarre își va abandona investigațiile

când te vei duce să-i spui smiorcăindu-te și clipind din gene: „Știu că este nevinovat, Bryden, pentru că-l iubesc!”

— Matt! exclamă ea cu disperare.

El o prinse de umeri și o scutură brutal până când ea strigă:

— Matt, n-am făcut nimic, ți-o jur!

— Tocmai asta mă întreb... Ai rămas singură aici, în această după-amiază, cel puțin o oră.

Mă întreb cum ți-ai folosit timpul!

Fața ca de cretă a lui Sorrel deveni stacojie. Această mărturie fu suficientă pentru Matt.

Îi dădu brusc drumul, alergă în biroul său și reveni aproape imediat cu discheta pe care fusese cât pe ce s-o strecoare în calculator.

— Erai atât de grăbită, încât nici măcar n-ai pus-o la locul ei!

Altfel n-aș fi putut ghici niciodată că ai scotocit prin lucrurile mele!

— Eu nu...

— Trebuie să nu-ți fi crezut ochilor când ai descoperit toată dinamita pe care o conține! Oh, nimic necinstit, desigur... Cu toate astea, concurenții mei ar da mulți bani pentru a obține informațiile aflate pe această dischetă. Dar de ce mai este nevoie să-ți spun? Tu ești deja la curent!

— Nu!

Înțelegând că trebuia neapărat să-l convingă că se înșela, strigă cu toată puterea ei de convingere:

— Te înșeli, Matt! Nu știu nimic! Nimic... Unde este copia dischetei? Caută în poșeta mea, caută în hainele mele! Nu vei găsi nimic, ți-o jur!

— Dacă tu crezi că mă voi coborî la așa ceva! Oricum, ești prea abilă pentru a încerca să pleci cu o copie! Toate informațiile sunt stocate în creierul tău! Și pariez că n-aveai nicio intenție să i le comunicai lui Bryden Tarre, ci că

intenționai să le vinzi celui care oferă mai mult!

Sorrel nu mai știa încotro s-o ia. Acest coșmar nu se va termina așadar niciodată?

— Ascultă, obiectă ea, adunându-și toată capacitatea de judecată, dacă studiam conținutul acestei dischete, aș fi avut dovada că nu erai amestecat cu nimic în traficul de care te acuză Bryden?

— Evident!

— În consecință, n-aveam nevoie să-mi... petrec noaptea cu tine pentru... pentru a obține...

— Confidențe în pat? Nu, nu era necesar.

— Înțelegi așadar, că eu...

— Ceea ce înțeleg, este că voiai să-ți oferi câteva momente plăcute. Cireașa de pe tort!

În ochii lui limpezi se aprinse o licărire pe care Sorrel nu știu cum s-o interpreteze.

— La urma urmei, de ce ți-aș refuza asta? murmură el.

Înghețată brusc, ea dădu înapoi. În urmă cu o jumătate de oră, era fără îndoială gata să se dăruiască acestui bărbat fără cea mai mică reținere.

Dar în aceste condiții...

— Da, de ce nu? reluă el cu un râs sarcastic.

Ea ridică spre el o privire îngrozită.

— Nu, Matt! Nu! strigă ea când o prinse de umeri. Lasă-mă să plec!

El începu din nou să râdă. Bărbatul căruia Sorrel îi aprecia atât de mult curtoazia devenise un bădăran neînduplecat.

— Să pleci? De acord... Dar nu imediat, frumoasa mea!

Femeile care-și folosesc farmecele pentru a obține ceva nu merită nicio milă.

O lecție bună n-o să-ți faci rău.

Și însoțind vorba de faptă, o prinse strâns de mijloc.

— Nu, Matt! Te implor...

Fără să țină seama de protestele ei, o transportă în dormitor și o aruncă pe pat.

— Matt...

— Nu-mi spune că voi avea dreptul la marea scenă a virtuții ultragiatare, zeflemisi el.

Din fericire, ridicolul nu ucide... Și dacă tu crezi că Jorge va veni în ajutorul tău, îți faci iluzii! Este mult prea stilat să se amestece în așa ceva.

Și oricum, asta voiai, nu?

Ea vru să se ridice, dar el nu-i lăsă timp s-o facă. O imobilizase deja sub el și punea sălbatic stăpânire pe buzele ei.

Hohotind, Sorrel se zbatu din toate puterile, știind că lupta ei disperată nu servea la nimic: forțele lor erau prea inegale.

Dar la fel de brusc cum o agresase, Matt îi dădu drumul.

— Îmi pare rău că te decepționez, ironiză el, dar profesionistele nu m-au inspirat niciodată.

Cu brațele încrucișate, o măsură cu un dispreț inexprimabil.

— Sper să nu-mi porți pică dacă nu te conduc... Îți voi chema un taxi.

— Nu... nu-i nevoie.

Matt forma deja numărul. El își dădu adresa și așteptă câteva clipe înainte să închidă.

— Taxiul va fi aici în zece minute, anunță el. Înainte să părăsești această locuință pentru totdeauna, lasă-mă să-ți spun că nimeni nu cunoaște conținutul acestei dischete. De aceea, dacă va fi o divulgare, voi ști cine este răspunzător. Este clar?

La ce bun să protesteze? Știa că niciodată n-o va crede.

— Bun! aruncă el.

Văd că ne înțelegem. Ah! Altceva...

Deschise un sertar și-i aruncă o cutiuță îmbrăcată în

piele albă.

— Cumpărasem acest mic obiect pentru tine în această după-amiază... în timp ce erai atât de ocupată. Mai bine ți-l dau!

Ar însemna să insult o altă femeie oferindu-i ceva ce era destinat unei fete de genul tău. Deschide cutia!

— Eu... nu vreau.

— Deschide-o! ordonă el furios.

Speriată, o deschise. Un inel minunat constituit dintr-un safir oval înconjurat de diamante străluci în lumină.

Matt râse scurt.

— Da, un inel de logodnă! În noaptea asta, aveam intenția să-ți cer să te căsătorești cu mine...

Cu o voce neutră, lipsită de orice emoție, continuă:

— Îți imaginezi? Credeam că eram îndrăgostit de tine!

Sorrel închise ochii. De data aceasta, atingea culmea disperării. Tot ce ar fi putut să fie și nu va fi niciodată... Era absolut sfâșietor!

— Matt...

— Ce mai vrei, acum?

Ar fi vrut ca el s-o ia în brațe... și ca totul să se aranjeze, ca totul să redevină ca înainte. Dar era imposibil, din păcate!

— Nu mă privi așa! exclamă el iritat. Știu ce se află în spatele marilor tăi ochi candizi!

Sorrel privi printre lacrimi inelul care strălucea cu toate fațetele lui. Apoi închise cutiuța cu mâini tremurătoare și i-o întinse.

— Nu-l vreau.

El ridică din umeri.

— Cu atât mai rău pentru tine!

Evitând cu grijă contactul cu degetele tinerei, el luă cutiuța, se duse să deschidă fereastra și-l azvârli cu toată puterea cât mai departe posibil. Atât de departe, încât

trebuie să fi căzut probabil în Tamisa.

Ploaia continua să cadă, lăsând dăre pe geamuri.

„Ca tot atâtea lacrimi”, se gândi Sorrel ajungând la ușă.

Capitolul 2

„Minunat!” gândi Sorrel întinzându-se languros înainte de a se sprijini cu spatele de un cocotier ale cărui frunze se mișcau la adierea brizei.

„Divin! Absolut divin...”

Da, totul o încânta în locul acesta: plaja cu nisip alb, această lagună cu apa de culoarea turcoazei... și această liniște... O liniște absolută care nu fusese tulburată decât de zgomotul unui elicopter, puțin mai înainte.

Ben avea dreptate: Insula Barbados era un adevărat paradis pe pământ.

„Devin din ce în ce mai leneșă, îşi spuse tânăra femeie ridicându-se în picioare. La douăzeci și patru de ani, este totuși exagerat! Haide, fata mea, ia-ți inima în dinți și du-te să înoți puțin!” Dar ezită în momentul când să traverseze plaja. De când sosise, în urmă cu două zile, acest soare de plumb îi inspira cea mai mare neîncredere, fapt pentru care rămânea cu prudență la umbra cocotierilor.

„Ar trebui totuși să fac o fotografie...”

Tânăra femeie își luă aparatul din sacoșă. Dar tocmai în momentul când se pregătea să fotografieze plaja pustie, în celălalt capăt al acesteia apărură o jumătate de duzină de bărbați.

Discutând cu însuflețire, se îndreptau spre un ponton de lemn în direcția căruia gonia o puternică ambarcațiune cu motor.

Când primul dintre bărbați ajunse la ponton, aruncă o privire în jurul lui, o zări pe Sorrel și îndreptă un deget spre ea. Atunci, ca într-un balet bine pus la punct, văzu toate capetele întorcându-se spre ea.

Avu loc o concentrare rapidă, apoi două persoane se desprinseră din micul grup.

„La naiba! trebuie să fiu pe o plajă privată, îşi zise

tânăra femeie văzându-i că se apropie. Acum înțeleg de ce nu era nimeni aici, în timp ce sezonul turistic este în toi!”

Cei doi bărbați erau acum destul de aproape ca să-și poată da seama că erau tineri și sportivi. Purtau un fel de uniformă: bluză și șort din pânză kaki.

„Gărzi de corp ale unui personaj important sau ale unui star, estimează Sorrel. Vin să-mi spună că n-am ce căuta aici, mă vor târî la patronul lor – trebuie să-și justifice salariul! – și voi fi obligată să-mi cer scuze...” Nu remarcase totuși niciun panou care să interzică trecerea. În alte circumstanțe, n-ar fi ezitat să facă uz de dreptul ei. Dar se simțea prea obosită pentru a discuta.

Își adună în grabă prosopul de plajă, tubul cu cremă solară, cartea, pălăria, le aruncă grămadă în marea sacoșă de pai cumpărată în ajun din piața de artizanat din Bridgetown. Apoi, cu aparatul de fotografiat în mână, o luă la fugă printre cocotieri și tufișuri de hibiscus.

Ajunsă în fața marelui portal alb care permitea accesul în Halcyon Beach, ansamblul rezidențial unde era cazată, tânăra femeie aruncă o privire în spatele ei.

— Uf! M-am descotorosit de ei.

Cei doi bărbați în kaki trebuie să fi luat alt drum, cel care ducea la locul unde turiștii obișnuiau să-și gareză mini scuterele.

Traversă cu un pas nonșalant grădina bine întreținută înainte de a ajunge la apartamentul de la parter împrumutat de Ben.

— Te spetești muncind! îi spusese acesta din urmă acum câteva zile, când fusese cât pe ce să leșine în timpul întâlnirii cu un client. De cât timp nu ți-ai mai luat concediu?

— De trei sau patru ani...

— Este inacceptabil! Te rog, ia-ți câteva săptămâni de odihnă, altfel te vei îmbolnăvi, ceea ce n-ar conveni

treburilor noastre!

Ascultă, persoanele cărora le-am închiriat apartamentul meu din Barbados tocmai și-au anulat rezervarea. În consecință, este liber și ți-l împrumut cu plăcere. Du-te acasă, fă-ți valiza... și fără discuții! Nu vreau să te revăd înainte de sfârșitul lunii.

Victoria, menajera, spăla dalele din teracotă ale salonului. Fața ei de culoarea cafelei cu lapte se luminea într-un zâmbet larg.

— Ah, iată-vă, domnișoară Sorrel.

— Bună ziua din nou, Victoria.

Aceasta din urmă scutură din cap.

— Nu arătați bine, domnișoară Sorrel! Nu arătați deloc bine...

Domnul Ben avea dreptate când spunea că aveți nevoie de odihnă.

— Să știi că mă simt deja mult mai bine!

— Duceți-vă să faceți un duș bun, ca să vă răcoriți. Apoi instalați-vă în patio, iar eu vă voi pregăti o băutură rece.

Sorrel știa deja că era preferabil să nu discute ordinele Victoriei. Oricum, acestea erau adeseori pline de bun-simț. Și era foarte plăcut să se lase răsfățată.

Trecuse atâta timp de când nu i se mai întâmplase!

„Din vina cui?” întrebă o mică voce interioară în timp ce-și scotea costumul de baie și intra sub duș.

Puțin mai târziu, întinsă pe un șezlong confortabil, tânăra femeie sorbea din paharul mare cu suc de grepfrut și lămâi verzi pe care i-l adusese Victoria. În acest patio cu pergolă acoperită de plante agățătoare, totul era atât de liniștit încât nu se auzea decât clinchetul cuburilor de gheață în pahar.

Da, era atâta liniște...

Prea multă liniște după gustul lui Sorrel. Deoarece de fiecare dată când nu era nimic care să-i distragă atenția, se surprindea evocând imaginea lui Mateo Ramirez.

După ce o dăduse afară din apartamentul lui londonez, avusese ocazia să-l revadă în mai multe rânduri, nu în carne și oase, bineînțeles, ci în fotografii. Deoarece imaginea lui apărea frecvent în paginile economice ale ziarelor.

Într-o zi la coafor, în timp ce întorcea neglijent paginile unei reviste tipărite pe hârtie cretată, dăduse peste o fotografie mare a lui Matt. Ținea de mijloc o sirenă exotică ce concura pentru titlul de Miss Univers. Această brunetă splendidă îl contempla cu admirație. Cât despre el...

Dar cine putea ști ce era în spatele privirii enigmatice a domnului Mateo Ramirez?

Sorrel închisese brusc revista.

Altă dată, întorcându-se acasă, deschisese televizorul și figura lui Matt apăruse în prim-plan pe ecran. Participa împreună cu câțiva bancheri la o masă rotundă cu tema Fondul Monetar Internațional. Se repezise atunci să pună o casetă în magnetoscop, ca să înregistreze emisiunea până la sfârșit. După aceea, o vizionase adeseori, ajungând să știe pe de rost fiecare frază a lui Matt, fiecare intonație a vocii lui, fiecare expresie, fiecare surâs cinic. Și apoi, într-o zi, furioasă din cauza slăbiciunii ei, ștersese caseta.

Își goli paharul dintr-o înghițitură și se ridică.

„Voi înota puțin”, hotărî ea.

Se însera când ajunsese în fața piscinei. Automat, ca în fiecare zi la aceeași oră, se aprinseră luminile în grădină, ca și în fundul bazinului oval, care se transformă brusc într-un opal uriaș.

Se pregătea să-și dezlege fusta de plajă cu imprimeuri roz asortate cu costumul de baie când auzi râsete în partea cealaltă a peluzei.

Văzu de departe că cei trei tineri englezi pe care-i cunoscuse deja se aflau pe terasa apartamentului lor. Unul dintre ei se arătase deosebit de insistent și întâmpinase mari dificultăți să-l facă să înțeleagă că nu dorea să cineze cu el la restaurant.

„E preferabil să nu mă arăt! se gândi ea. Altfel, acest aventurier ar fi capabil să încerce din nou!”

Pentru a-i evita pe tinerii englezi, consideră așadar mai înțelept să renunțe la piscină și să meargă pe plaja privată a rezidenței, ca să se scalde în mare.

Acum că soarele apusese, aceasta era pustie. În ajun, aici fusese organizat un grătar. Muzică, puncti, frigărui... Sorrel făcuse cunoștință cu două canadiene de vârsta ei și petrecuse o seară foarte agreabilă – până când li se alăturaseră acest trio de tineri englezi. Atunci, pretextând oboseala, se eclipsase repede.

Din fericire, pe această îngustă bandă de nisip, acum nu era decât ea. Își lăasă fusta pe o stâncă și intră în apa calduță.

După ce înotase leneș drept înaintea ei, tânăra femeie se întorsese pe spate și se lăasă să plutească mult timp, contemplând cornul subțire de lună și miriadele de stele care sclipeau pe cerul de catifea întunecată.

Atingerea unui pește de-a lungul piciorului o aduse la clipa prezentă. Se întoarse brusc și, luând cunoștință de situație, scoase o exclamație de stupefație. Fără să-și fi dat seama, fusese dusă de curent și acum luminile de la Halcyon Beach păreau departe, foarte departe!

Alungând teama, începu să înoate spre plajă. Dar curentul continua s-o târască spre larg... și începea să simtă epuizarea.

Brusc, o cuprinse panica.

„Nu voi ajunge niciodată la țărm!” se gândi ea cu groază.

Îi reveni puțină speranță când zări câteva stânci la mică distanță. Un recif? O insulă, poate? Salvarea, în orice caz!

„Cu condiția să ajung până acolo...”

Apa părea că se răcise, iar membrele ei amorțite deveneau din ce în ce mai grele – veritabile poveri neînsuflețite pe care le mișca doar cu prețul unui teribil efort de voință.

Un val o lovi într-o parte, apoi altul... Luă o înghițitură de apă, o scuipă și începu să tușească. Închise câteva clipe ochii iritați de apa de mare și când îi deschise, se întrebă dacă nu era victima unei halucinații. Erau niște lumini, acolo. O linie întreagă de lumini rotunde! Un miraj, fără îndoială...

Va avea oare puterea să înoate până acolo? se întrebă ea, descurajată dinainte de distanța pe care trebuia s-o străbată. Dar dacă se va dovedi o iluzie, poate ar fi mai simplu să abandoneze lupta? Era atât de tentant să se lase în voia întâmplării...

Instinctul de supraviețuire fu cu toate acestea mai puternic.

Strângând din dinți, Sorrel se forță să înoate din nou. Și brusc, brațul ei lovi un zid.

Un zid? În plină mare? Tânăra femeie clipi din ochi și-și dădu seama că ceea ce luase drept zid era de fapt coca metalică a unui iaht mare, alb. Cât despre luminile pe care le zărise adineauri, proveneau de la hublouri.

„Sunt salvată” se gândi ea, încercând să-și recapete respirația.

Vru să strige, dar era atât de epuizată încât doar un geamăt găuit ieși de pe buzele ei.

— Nu se poate! hohoti ea. O să mă înec! Aici, lângă acest vas...

Brusc, degetele ei întâlneau o parâmbă care atârna în apă. Exact alături, văzu o scară îngustă de frânghie. Agățându-

se de ea cu ultimele puteri, reuși să urce cu mare greutate. Ajunsă sus, se prăbuși pe puntea lustruită.

Cât timp rămăsese astfel, pe jumătate leșinată? Ar fi fost incapabilă să spună. O adiere de vânt o făcu să iasă din starea ei de prostrație. Se ridică și, pe picioare care abia o purtau, se îndreptă spre o mare fereastră iluminată întrebându-se cum va explica prezența ei la bordul acestui iaht luxos.

Acum că se salvase, îi revenea umorul. Va putea deocamdată să spună: „Salut! Sunt o sirenă!” Atunci, ei îi vor propune să facă un duș cald, îi vor da haine uscate, îi vor oferi un punci sau un whisky dublu...

„Cu puțin noroc, se gândi ea mai pragmatic, mă voi întoarce la reședință înainte ca cei de acolo să se neliniștească de absența mea”.

Mai liniștită, tânăra femeie se pregătea să bată în geam când împietri brusc văzând câțiva bărbați așezați într-un salon decorat somptuos. Cel care-i făcea față, un bărbat seducător de vreo cincizeci de ani, cu păr argintiu, îmbrăcat într-un pantalon alb cu dungă impecabilă și un pulover – de asemenea alb – nu era altul decât Juan del Castillo, un om de afaceri internațional de origine sud-americană. Sorrel avusese ocazia să citească articole despre el în presa economică, precum și în unele reviste de scandal în care aventurile lui de play-boy făceau să se vorbească de el.

„La urma urmei, își zise Sorrel, trebuie să-i spun că are o pasageră clandestină la bord!”

Încă șovăia, când fu prinsă brusc din spate. În același timp, o mână îi acoperi gura fără blândețe, înăbușindu-i țipătul de groază.

Se zbătu ca o pisică sălbatică. Și când mușcă mâna aplicată pe gura ei, agresorul înjură în spaniolă. Un alt bărbat îi veni în ajutor și amândoi o duseră pe sus în interiorul iahtului.

O puseră în picioare într-un culoar îngust acoperit cu o mochetă groasă, sprijinind-o pe peretele îmbrăcat în lemn exotic.

Unul dintre ei, continuând să-i acopere gura cu o mână, îi răsuci brațul la spate cu atâta violență, încât îi veniră lacrimi în ochi. În acest timp, celălalt bătea aproape cu timiditate la o ușă capitonată.

— Adelante!

Cele două brute o împinseră într-o cabină luminată strălucitor. În realitate, era vorba de un birou cu pereți din lemn de mahon lustruit.

Un bărbat era așezat în spatele unei mese de lucru cu un design ultramodern. Era cu spatele la ei și continua să scrie fără să se sinchisească de prezența lor.

— Señor... murmură cel care continua să răsucescă brațul tinerei femei.

Apoi continuă să vorbească foarte repede, în spaniolă.

Bărbatul puse fără grabă stiloul de aur pe masă și se întoarse.

Șocul de a-l descoperi pe Mateo Ramirez fu atât de mare pentru tânăra femeie, încât se prăbuși leșinată la podea.

Când deschise ochii, Sorrel nu văzu decât motivul imprimeului de pe canapeaua pe care era întinsă.

„Un William Morris”, remarcă ea mașinal.

Memoria îi reveni atât de brusc, încât se redresă brusc, speriată. Cei doi bărbați care o aduseseră dispăruseră, lăsând-o singură cu Matt.

În picioare în fața biroului său, mai frumos și mai bronzat ca oricând, cu brațele musculoase încrucișate peste tricoul său negru, o privea cu un aer ostil.

Sorrel vru să se ridice, dar totul începu să se învâртеască în jurul ei și fu obligată să se lase să cadă din nou pe

pernele moi ale canapelei.

Matt se apropie cu pași lenți. Avea un surâs cinic pe buze și tânăra femeie deveni stacojie când își dădu seama că, în lupta ei înverșunată cu cei doi care erau – acum înțelegea – marinari sau gărzi de corp, partea de sus a costumului ei de baie alunecase, descoperindu-i micii sâni ridicați.

Cu degete tremurânde, își aranjă costumele de baie.

— Ridică-te, îi ordonă Matt.

— Nu pot... risc să leșin din nou. Poți să-mi dai puțină apă, te rog?

Apoi, pe un ton caustic, adăugă:

— Dacă nu te deranjez prea mult.

El strânse buzele, dar se duse totuși să umple un pahar cu apă în cabinetul de toaletă alăturat cabinei.

— Mulțumesc, murmură Sorrel.

Cu prudență, se ridică într-un cot pentru a lua paharul. În timp ce bea, îl observa pe Matt printre genele plecate. Părea mai în vârstă... Nu era surprinzător. Trecuseră peste cinci ani de când îl văzuse ultima oară. Câteva fire albe îi apăruseră în părul de la temple și o linie verticală îi brăzda fruntea, între sprâncene. Dar era la fel de seducător.

El îi luă paharul gol și-l puse pe birou. Apoi se așeză călare pe un scaun și o fixă pe tânăra femeie cu o privire aspră.

— Așadar?

— Ei bine, am avut noroc că vasul tău era aici. Este vasul tău, nu? În loc de răspuns, el se mulțumi să încline capul.

— Am crezut că o să mă înec...

Se înfioră.

— Când am văzut hublourile iahtului, credeam că este un miraj. Și apoi...

— Mereu același talent! i-o tăie el.

— Ce talent? murmură ea fără să înțeleagă.

— Te rog! Ai uitat oare că am aflat – pe seama mea, din păcate!

— Că ești o actriță fără pereche? Oh! Acești ochi de culoarea safirului, la fel de mari, la fel de inocenți, la fel de expresivi...

Pariez că marinarii au crezut tot ce le-ai povestit!

— Dacă... dacă tu crezi că mi-au lăsat timp să mă explic! M-au târât aici cu forța și...

— Și ce șoc trebuie să fi avut văzându-mă! Nu te așteptai la asta, așa-i? Înțeleg de ce ai leșinat, adăugă el rânjind.

Sorrel renunță să protesteze. La ce bun? N-o va crede.

„Ei bine, acest paranoic n-are decât să creadă ce vrea despre mine! Puțin îmi pasă, încercă ea să se convingă. Da, mi-e absolut indiferent! Tot ce vreau este să plec cât mai repede posibil”.

Dar când vru să se ridice, Matt o împinse cu bruschete, făcând-o să cadă la loc pe canapea.

— Așteaptă puțin! Așadar, se pare că erai pe cale să-mi spionezi invitații?

— Nu puteai găsi ceva mai bun drept prieten de invitat decât un tip ca Juan del Castillo? Este adevărat că și el este din Terranueva! Cine se aseamănă se adună, se spune. Tu și Juan del Castillo...

— Așadar, l-ai recunoscut?

— Nu era greu: îi vezi fotografia peste tot... Veșnicul play-boy!

De peste un sfert de secol, în orice caz...

— Înțeleg că ești foarte la curent.

— Uîți că eram ziaristă?

— Erai?

— E mult timp de când nu mai lucrez la „Planet”

Matt ridică din sprâncene cu un aer sarcastic.

— Este oare posibil?

— Da. Am hotărât că nu eram făcută pentru această meserie.

În realitate, n-ar fi mărturisit pentru nimic în lume că a doua zi după dramă, se dusesse la Bryden Tarre să-și dea demisia. Și încă și mai puțin că redactorul-șef de la „Planet” hotărâse în ziua aceea să-l lase în pace, în urma raportului ziariștilor pe care-i trimisese în Tierranueva. Ancheta lor concluzionase într-adevăr că bancherul era deasupra oricărei bănuieli și că revelațiile despre spălarea de bani proveniți din droguri erau născocirile unui angajat răzbunător.

— Cu ce te ocupi acum? întrebă Matt.

— Compun programe pentru calculator.

— Este adevărat că stăpânirea informaticii se numără printre multiplele tale talente.

— Te rog! făcu ea obosită.

Nu vedea oare că nu era în stare să riposteze cu toată vigoarea dorită? El continua, fără milă:

— Sunt sigur că ai păstrat numeroase legături cu lumea presei.

— Am câțiva prieteni ziariști, admise ea.

— Și-ți place să-ți vâri nasul în ce nu te privește, mai cu seamă dacă sperii ca asta să-ți aducă ceva.

Acuzația avu asupra lui Sorrel efectul unei palme.

Dar dacă, în urmă cu cinci ani, reușise să-i ascundă cât rău îi făcuse, n-o să-i arate astăzi cât era de vulnerabilă!

— N-ai decât să crezi ce vrei! răspunse ea ridicând din umeri.

— Tu erai aceea care făcea fotografii în această după-amiază, nu?

— Pe plajă? exclamă ea, uimită. Tu erai acolo?

— În primul rând, l-ai recunoscut pe Juan del Castillo. În al doilea rând, ți-ai dat seama că țin ea să nu fie văzut. În al

treilea rând, ai dedus din asta că puteai descoperi ceva interesant... Și în al patrulea rând, ai reușit să-l urmărești până aici!

De data asta, tânăra femeie izbucni:

— Și iată cum apare o întreagă poveste! Nu-ți dai seama că devii ridicol cu bănuielele tale? De acord, este la bord! De acord, este unul dintre compatrioții tăi! Dar dacă din întâmplare ești văzut cu el, mă întreb cu ce ar putea avea de suferit prețioasa ta reputație!

Presupun că i-ai împrumutat vasul tău drept cuib de dragoste?

Pentru o mică aventură discretă? Una în plus? Și...

— Ajunge!

Vocea lui Matt căzuse ca o plesnitură de bici.

— Nu mă provoca, Sorrel, altfel...

— Altfel, ce? O să recurgi la forță, ca ultima dată?

Privirile lor se înfruntară în tăcere.

— N-ai de ce să te temi, iubito! zeflemisi el în cele din urmă, cu un dispreț total. Nu există niciun risc să te ating, nici măcar cu vârful unui deget!

Sorrel primi vitejește lovitura.

Cu siguranță, bărbatul acesta care-i frânsese inima în urmă cu cinci ani, reușea încă s-o facă să sufere. Cu toate acestea, ea se schimbaseră, chiar dacă Mateo Ramirez încă nu știa. Nu știa că prea sensibilă Sorrel Elliot devenise dură ca oțelul.

— A, da? ironiză ea pe un ton sarcastic. Îți repugnă să mă atingi? Cu atât mai bine, deoarece mărturisesc că tehnica ta lăsa mai degrabă de dorit... Cine știe, poate ai reușit s-o ameliorezi, deși m-ar mira realmente!

Văzându-l că strânge pumnii, se temu că mersese prea departe. Exact în momentul acela se bătu la ușă.

— Adelante, făcu Matt.

Intră un steward în uniformă albă.

— Da, señor?

Matt îi dădu câteva ordine scurte, apoi stewardul se înclină cu respect înainte să dispară.

— I-am cerut să-ți aducă puțină cafea, spuse Matt. N-o să-ți facă rău... Ai un cap că ai putea speria un vampir!

Veni să se așeze la capătul canapelei și, cu un gest mașinal, aruncă spre spate o șuviță udă de păr a tinerei femei. Aceasta din urmă făcu o mișcare de retragere.

— Mulțumesc, foarte amabil din partea ta că te-ai gândit să-mi oferi cafea! îi aruncă ea cu un ton caustic. După ce ai fost cât pe ce să te îneci, nu ești foarte în formă, să știi! Și apoi, nu mă simțeam foarte bine, în ultimul timp! Munceam prea mult. Ben spunea chiar că...

— Ben?

— Partenerul meu. Partenerul meu în afaceri, accentuă ea ultimele două cuvinte, întrebându-se de ce își dădea osteneala să facă precizarea. Ți-am spus că realizez programe pentru calculator? Ei bine, suntem asociați, el și cu mine.

— Societatea voastră este înfloritoare, presupun?

— Merge.

— Destul de bine pentru a-ți permite să-ți petreci concediul în Barbados! Numai dacă n-ai alte surse de venit...

Sorrel simți din nou nevoia să se justifice.

— De fapt, apartamentul îi aparține lui Ben. Mi l-a împrumutat pentru cincisprezece zile. Și așa face bine să mă întorc fără întârziere acolo, altfel tot Halcyon Beach va porni în căutarea mea!

Vorbise pe un ton nepăsător, dar simțea în același timp o nevoie disperată să fugă de Matt. Nu putea suporta că o privea cu o asemenea ostilitate, cu un asemenea dispreț. O tulbura totodată să-l regăsească așa cum îl iubise. Până și mirosul plăcut al aftershave-ului său îi trezea atâtea

amintiri...

Stewardul reveni, purtând o tavă de argint pe care se afla o cafetieră, cești și câțiva biscuiți.

Matt îl concedie:

— Mulțumesc, voi servi eu.

Apoi, imediat după plecarea stewardului, o întrebă:

— O picătură de lapte și fără zahăr, așa-i?

— Îți amintești? murmură ea.

În general, am memorie destul de bună.

Pot să te asigur că n-am uitat nimic în ceea ce te privește! Vrei un biscuit?

Ea se forță să râdă.

— Nu, mulțumesc, mi-ar tăia pofta de mâncare. O cină bună mă așteaptă la Halcyon Beach, imaginează-ți!

Cafeaua fierbinte și foarte tare o revigoră după primele înghițituri.

— Mi-e mai bine... murmură ea.

Apoi, cu un râs forțat, continuă:

— Dar n-am curajul să înot până la țărm. S-ar putea...

— Am comandat o barcă.

— Oh, mulțumesc!

Mai găsi puterea să arunce cu ironie:

— Mă lași așadar să plec, totuși...

Dar rostind cuvintele, departe de ușurarea pe care ar fi trebuit s-o încerce, simți o imensă tristețe... La fel de profundă ca oboseala care începea s-o doboare, de altfel... Dar ce era cu ea?

Era oare cafeaua? Teama retrospectivă că se crezuse pierdută?

Emoția de a-l fi revăzut pe Matt?

— Eu... credeam că eram îndrăgostită de tine... bâigui ea.

Credeam că...

Totul începu să se învârtă cu ea. Figura lui Matt se

dublă, se triplă, cresc, se deformă... Și simți din nou că se prăbușește în beznă.

Capitolul 3

Ca în fiecare dimineață, o pasăre cânta în înaltul copac exotic aflat exact în fața ferestrelor camerei lui Sorrel. Încă amețită de somn, tânăra femeie se întoarse și se întinse înainte de a-și ridica leneș pleoapele.

Deodată, stupoarea o făcu să sară brusc în capul oaselor.

— Dar... asta nu este camera mea... bâigui ea.

Fără îndoială, soarele se infiltra printre jaluzelele albe... Fără îndoială, o pasăre ciripea de mama focului afară... Dar tot restul era diferit. Peste noapte, comoda și fotoliile din bambus deveniseră mobile de lemn de culoare deschisă; cât despre pânza de culoarea turcoazei a perdelelor și a pernelor, se transformase într-o combinație de tonuri cărămizii.

În timp ce un frison o făcu să-și plece ochii asupra ei, avu un șoc: în loc să poarte una din cămășile ei de noapte scurte cu broderie englezească, era complet goală!

— Ce înseamnă asta? murmură ea.

Vederea încheieturii tumefiate o făcu să-și amintească. Se revăzu urcând cu greutate scara iahtului înainte de a fi târâtă în biroul lui Matt... și figura ei se crispă de nemulțumire.

Dar de ce nu era acasă la Ben? De ce nu se trezise când fusese transportată aici? De ce?

Și în primul rând, unde se găsea oare? Era fără îndoială vorba de un hotel care făcea parte din rezidență. Dar cine își dăduse osteneala s-o dezbrace? O cameristă?

Din ce în ce mai descumpănită, Sorrel se ridică din pat, se înfășură într-un cearșaf și se duse să deschidă ușa. Camera în care dormise dădea într-o mare sală de zi decorată în aceleași tonuri cărămizii, de la rozul cel mai deschis până la ocrul cel mai închis.

— Am fost dusă oare într-un apartament? murmură ea, stupefiată.

Ferestrele mari erau deschise spre o terasă pardosită cu dale.

Tânăra femeie scutură din cap, perplexă. Nu, nu se afla la Halcyon Beach cum crezuse la început, deoarece nu vedea nimic din ce-l caracteriza: barul de sub palmieri, piscina în formă de corn, umbrele galbene... sau vilegiaturiști.

Cu pași lenți, Sorrel se apropie de terasă. Văzu plante agățătoare, hibiscuși, cocotieri, oceanul... și pe Matt. Îmbrăcat doar într-un șort din blugi, acesta din urmă era așezat în fața unei mese din lemn de pin pe care se afla un teanc de dosare.

Când se aplecă să întoarcă o foaie, mușchii i se mișcară sub pielea bronzată a spatelui.

Atunci, Sorrel avu impresia că inima ei se oprește să bată.

Ca și cum ghicise prezența tinerei femei, el se întoarse și o privi fără să rostească un cuvânt. Jenată, strânse și mai mult în jurul ei cearșaful sub care era goală.

— Bună ziua, aruncă el în sfârșit. Sau mai curând...

După ce aruncă o privire ceasului său de aur, continuă:

— ...după-amiază bună.

Sorrel tresări.

— Este deja după-amiază? Cât timp am dormit?

— Circa șaisprezece ore.

— Șai... șaisprezece ore? Nu se poate!

— Și totuși, așa e.

Tânăra femeie înțelegea în sfârșit de ce se simțea într-o asemenea stare de letargie!

— Înțeleg totul! exclamă ea. Cafeaua care m-ai făcut s-o beau era drogată!

O licărire care nu prevestea nimic bun trecu prin ochii lui

Matt.

— În locul tău, n-aș lansa acuzații de genul ăsta fără dovezi.

— Cafeaua era drogată, insistă ea. Altfel, cum aș fi putut dormi atâta timp? Ești într-adevăr josnic... Ar fi trebuit să fiu atentă!

— Fără dramă, te rog. Pot să te asigur că ai băut cea mai inofensivă cafea. Matt vorbea cu o voce egală, dar își păstra vizibil cu greutate calmul.

— Ai leșinat. Se pare că, măcar o dată, ai spus adevărul afirmând că erai extenuată.

— Și cine...

— Cine te-a culcat? Eu, evident.

Sorrel simți că roșește. Stânjenită, se întoarce.

— Nu m-ai am decât să-mi pun costumul de baie și să plec. Să nu-ți imaginezi că...

— Ah, costumul tău!

— Ce s-a întâmplat cu el, te rog?

— Nu știu unde l-am pus.

Furioasă să-l vadă manifestând o asemenea rea-voință, tânăra femeie îl înfruntă cu privirea. Dar el se mulțumi s-o fixeze cu un aer impasibil.

Înțelegând că bărbatul acesta n-o va lăsa niciodată să aibă ultimul cuvânt, Sorrel ridică din umeri.

— Cu atât mai rău! Voi pleca așa...

Lui Matt îi scăpă un râs scurt.

— Cum vrei!

Ajunsă la plajă, Sorrel încercă să se orienteze.

„Să vedem, suntem la începutul după-amiezii... Dacă țin seama de poziția soarelui, ar trebui să merg spre stânga pentru a găsi Halcyon Beach... Admițând că mă aflui departe, voi găsi o plajă puțin mai populată decât aceasta și poate un taxi...”

Aruncă o privire în urmă. Cu brațele încrucișate la piept,

Matt o fixa fără să clipească. Tânăra femeie se simți totuși puțin ridicolă când începu să înainteze pe nisipul alb.

Plaja părea să se întindă la nesfârșit... Sorrel continuă să meargă cu hotărâre. La un moment dat, trebui să escaladeze câteva stânci. Mai departe, trebui să treacă printre tufișuri și hibiscuși. După aceea, fu obligată să traverseze un râu care șerpuia printre niște pietre mari înainte de a cădea în cascadă în ocean.

Veni curând teama că ținuta ei va provoca uimirea turiștilor.

„Aș! Au văzut și altele!” își spuse ea cu un optimism forțat.

Cu toate acestea, spre marea ei surpriză, nu întâlni pe nimeni.

Nu erau înotători în apa transparentă a lagunei, nu erau amatori de băi de soare pe nisipul fin, nici planșe cu pânze sau șalupe cu fund de sticlă pentru ca pasagerii să poată admira în voie peștii, algele, corali...

Încetul cu încetul, Sorrel începu să aibă îndoieli...

„Ar fi oare posibil ca?”

Nu-și încheie fraza văzând profilându-se în fața ei o vilă precedată de o terasă și de o verandă, o vilă lungă cu obloane albe, construită în mijlocul cocotierilor, hibiscușilor și plantelor agățătoare...

Atunci, bănuielile ei deveniră realitate.

Matt se afla încă pe terasă.

— Te-ai distrat bine? aruncă ea, furioasă. Bun! Unde suntem?

— Nu pe Barbados, mă tem.

— Bănuiesc!

— Ne găsim pe o mică insulă...

— Nu-mi spui nimic nou, imaginează-ți! i-o reteză ea.

— ...o mică insulă situată la câțiva kilometri de Barbados.

— O insulă privată, desigur?

— Exact.

— Pot să știu de ce m-ai adus aici?

— Doar nu crezi totuși că era să înghit povestea de adormit copiii pe care mi-ai îndrugat-o ieri.

Sorrel își încleștă pumnii peste cearșaful pe care-l înnodase deasupra genunchilor ca să poată merge mai comod.

— Acesta este totuși adevărul, murmură ea. Și acum trebuie că sunt căutată peste tot.

— Nu te neliniști. Am pus să se trimită un mesaj la Halcyon Beach, spunând că cinezi afară și că probabil nu te vei întoarce noaptea.

Își luă o expresie disprețuitoare și adăugă:

— Asta n-ar trebui să surprindă pe nimeni din partea unei femei ca tine.

Această ultimă frază avu asupra lui Sorrel efectul unei lovituri sub centură. Ea care se credea călită și-și imagina că nimic n-o mai putea atinge, descoperirea că era aproape la fel de vulnerabilă ca în urmă cu cinci ani.

Totuși, nu-i va lăsa pentru nimic în lume acestui bărbat plăcerea de a constata că o putea răni cu cruzime.

— Ai dreptate, nimeni n-ar trebui să fie surprins, îl asigură ea pe un ton sfidător. Dar ce nu înțeleg, este ce caut aici.

— Adevărat? aruncă el pe un ton ironic.

— Adevărat!

— Ascultă, te cunosc! L-ai urmărit pe Juan del Castillo până pe iahtul meu în speranța să descoperi o mică poveste picantă, de genul celor care se vând cu preț bun unor fițuici demne de dispreț ca „Planet”.

— Nu! Eu...

— Doar hazardul a vrut să dai peste ceva mult mai profitabil.

Timp de câteva clipe, Sorrel rămase fără glas.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea în cele din urmă.

Matt avu un surâs sardonice.

— Oh! Acești ochi mari atât de inocenți... Unii s-ar lăsa păcăliți!

Din fericire, eu te cunosc!

— Nu înțeleg. Unde vrei să ajungi?

— Ieri, pe cine ai remarcat, în afară de Juan del Castillo?

— Ei bine... Au fost cele două brute care m-au târât până la biroul tău, apoi stewardul care a adus cafea...

— Și?

— Și am leșinat...

— O să pretinzi că nu l-ai văzut pe Ricardo Laborde?

— Pe cine?

Matt păru exasperat.

— Încetează să faci pe proasta! Ai surzit?

— Nu. Ai vorbit de un oarecare Ricardo Laborde... Îmi pare rău, n-am auzit niciodată vorbindu-se de el.

— Este adevărat că nu se vede adeseori fotografia lui în reviste, recunosc Matt. Dar te cunosc! Ai înțeles imediat că, săpând puțin, vei da peste o mină de aur!

Sorrel scutură din cap cu stupeoare.

— Îmi pare rău, dar tot nu înțeleg.

— Dimpotrivă, îmi imaginez că ai ghicit deja o parte din adevăr. Dar nu-ți va folosi la nimic.

Matt își frecă mâinile cu satisfacție.

— Nu, nu-ți va servi la nimic! Deoarece frumoasa spioană a fost pusă în imposibilitate să facă rău. Și acum, o să-ți spun toată povestea ca să-ți dai seama ce pierzi.

— Bietul meu Matt, dacă tu crezi că mă interesează!

— Ricardo Laborde și Juan del Castillo sunt cei mai mari industriași din țara mea. Ani de zile au fost la cuțite... Era o luptă pe viață și pe moarte pentru piețele de desfacere. Astăzi, date fiind problemele economice mondiale, situația

s-a schimbat.

Companiile merg prost și, pentru a le da un nou avânt, au hotărât să se asocieze. Dar secretul trebuie păstrat până la acordul final, altfel se vor amesteca speculatorii și afacerea va eșua.

— Se întâlnesc așadar pe ascuns pe iahtul tău?

— Exact. Cine-i poate deranja pe ocean? Nimeni... în afară de tine!

— N-ar trebui să fii cu ei în acest moment?

— Am asistat la primele reuniuni. Acum, rolul meu se limitează la supravegherea ta, iubito, încât să-i las să discute liniștiți. Pentru țara mea, al cărui echilibru rămâne fragil, acest acord este primordial.

Trebuie neapărat ca secretul să fie total până când ajung să se înțeleagă. În caz contrar, consecințele vor fi dramatice pentru Tierranueva.

O fixă cu ochii mijiți.

— Dacă tu crezi că voi lăsa o mică mercenară cupidă ca tine să se îmbogățească pe seama patriei mele!

— La naiba, Matt, nu fi ridicol! Nu m-am gândit niciodată să fac rău țării tale! Niciodată!

— Nu te aștepta să te cred! Te cunosc... Nu scrupulele te opresc! Când este vorba de bani, ești necruțătoare! Am descoperit asta acum cinci ani, mă îndoiesc că te-ai schimbat.

Răvășită dureros de toate aceste acuzații nedrepte, Sorrel își plecă fruntea, conștientă că nimic din ce ar putea spune nu va putea să-l convingă pe acest bărbat care o considera capabilă de cele mai mari mârșavii.

— Mă supraestimezi, deoarece nu văd cum aş putea vinde asemenea revelații, murmură ea obosită.

— În America de Sud, companiile sunt ca niște șacali. Dacă una din ele este în situație de slăbiciune, celelalte simt și atacă...

Ți-ar fi de-ajuns să oferi informațiile tale celui care oferă mai mult.

Matt ridică din umeri.

— Mai e nevoie să ți-o spun? Ca și cum n-ai fi la curent! Pariez că știi foarte bine cui să te adresezi.

Sorrel păli.

— Dacă am înțeles bine, ai intenția să mă ții prizonieră aici până când se va încheia un acord între Ricardo Laborde și Juan del Castillo?

— Bineînțeles.

— Asta poate dura zile, poate chiar săptămâni! Or, eu trebuie să mă întorc la Londra!

— Asta-i problema ta...

— Dacă nu apar la Halcyon Beath, se vor pune întrebări.

Matt se duse să caute un blocnotes.

— Stai jos și scrie!

— Ce vrei să scriu? Povestea vieții mele?

Ea îi adresă o privire sfidătoare.

— Sau descrierea bătăii pe care aș dori să văd că ți-o administrează niște namile solide înarmate cu bâte de base-ball?

— Sorrel, te sfătuiesc să nu mă mai provoci, ai putea să regreti.

Îi întinse stiloul.

— Draga mea Victoria... începu el.

Sorrel ridică o sprânceană. Așadar, găsisese numele menajerei!

Dar pentru un bărbat care controla destinul financiar a unei întregi națiuni, trebuie să fi fost un joc de copii!

— Draga mea Victoria, repetă el. Voi petrece câteva zile cu...

Să vedem, ce putem spune?

Schiță un zâmbet sarcastic.

— Un vechi prieten. Vrei să fii atât de drăguță să pui

câteva din hainele mele într-o valiză și...

— Nu! Sorrel, care nu scrisese niciun cuvânt din cele dictate, puse jos stiloul.

— Îmi pare rău, refuz să scriu asta.

Spre marea ei surpriză, Matt nu obiectă.

— Foarte bine, se mărgini el să spună.

„Voi fi câștigat cel puțin această manșă în încercarea de forță care ne opune!” se gândi Sorrel cu satisfacție.

— Dacă nu te deranjează să-ți petreci cu mine zilele – și nopțile

— Îmbrăcată doar într-un cearșaf, e după voia ta, reluă Matt ridicând din umeri.

Simțind capcana, tânăra femeie îi adresă o privire plină de ură.

De ce nu se gândise mai bine? îi trebuia haine, bineînțeles! Cum ar fi putut rămâne înfășurată în acest cearșaf pe care trebuia să-l ridice fără încetare pentru a-l împiedica să alunece?

În plus, dacă era găsit abandonat pe plajă și dacă nu va da alte vești decât cele transmise de Matt în ajun, risca s-o neliniștească pe Victoria! Era capabilă să anunțe direcția de la Halcyon Beach, să-i telefoneze lui Ben...

Învinsă, luă din nou stiloul și începu să scrie cuvânt cu cuvânt textul propus de Matt.

— Ești mulțumit? întrebă ea cu bruschete smulgând foaia din blocnotes.

— Nu lipsește decât semnătura ta.

În momentul când tânăra femeie se supuse, se auzi un zgomot de motor. Matt clătină din cap văzând o ambarcațiune cu motor apropiindu-se în mare viteză.

— Ah! Sincronizare perfectă.

— Este curierul tău, presupun? Erai sigur că vei avea ceva să-i transmiți?

— Firește, recunosc el, punând scrisoarea într-un plic.

Așteaptă-mă aici... După o clipă de reflecție, continuă:

— Nu, vino mai curând cu mine. Prefer să mă urmezi peste tot, este mai prudent.

— Mă iei drept un caniș? Trebuie să învăț și să latru?

— Sorrel! La drum.

Tânăra femeie fierbea de mânie. Îi venea să urle de furie. Dar la ce bun? Bărbatul avea toate atuurile de partea lui! "Mă voi preface că accept situația, hotărî ea. Cu puțin noroc, poate îi va slăbi atenția..."

— De acord, de acord, sosesc.

Când coborâra pe plajă, puternica barcă oprea deja la pontonul din lemn construit în fața vilei. Înainte de a merge mai departe, Matt o prinse de braț pe tânăra femeie și o obligă să se întoarcă spre el.

— Încă ceva! Nu încerca să-l farmeci pe Carlos cu ochii tăi mari rugători. Mi te imaginez foarte bine făcându-ți numărul de prizonieră nefericită... Nu conta pe el să-ți vină în ajutor!

— Bănuiesc. Nu-și va risca slujba pentru mine.

— Poate ai dreptate, admise Matt.

— Pariez că toți cei care depind de tine sunt îngroziți la ideea să-ți displacă. Îți place ca oamenii care te înconjoară să se miște după cum pocnești tu din bici?

— Mărturisesc că este o plăcere să-i îngrozesc pe unii, recunosc eu cu un zâmbet pieziș.

— Ești un sadic. Un sadic josnic!

— Te temi cumva de mine, dulcea mea Sorrel?

O examina cu curiozitatea indiferentă a unui entomolog în fața unei insecte străpunse de un ac.

— Nicidecum, pretinse ea.

— Ce păcat! Mă voi strădui să remediez asta... Ah, iată-l pe Carlos!

Un tânăr în uniformă albă venea spre ei. Își ascunse cu greu uimirea văzând-o pe Sorrel îmbrăcată doar în cearșaf.

Matt întinse plicul acesteia din urmă.

— Mai bine dă-i-l tu. La urma urmei, este scrisoarea ta.

— Încă o mică probă de sadism, comentă ea printre dinți.

Dar lui Carlos îi înmână plicul cu un zâmbet strălucitor. După ce aruncă o privire să vadă cui era adresat, acesta clătină din cap.

— Foarte bine, zise el, strecurând plicul în buzunarul hainei de pânză albă.

Apoi, cei doi bărbați schimbă câteva cuvinte în spaniolă, și Carlos se întoarse spre ponton.

Pleca deja spre Barbados – spre libertate. Sorrel îl urmări cu privirea în timp ce traversa plaja și, brusc, o cuprinsese disperarea.

— Matt, te rog, lasă-mă să plec! Îți promit tot ce vrei, dar...

Figura lui Matt se înăspri când o privi.

— Promisiunile tale? Te cunosc, draga mea, știu la ce să mă aștept...

Chiar dacă s-ar târî la picioarele lui, ar rămâne la fel de neîndurător.

„Este inutil să-i ofer această plăcere”, se gândi resemnată tânăra femeie, așezându-se pe un trunchi de copac adus de ocean. Privi în zare cu un aer posomorât. În depărtare, barca nu mai era decât un punct la orizont urmat de o dâră de spumă în formă de „V”.

Brusc, făcu o grimasă. Talpa piciorului stâng o durea de când făcuse turul insulei și călcase din nebăgare de seamă pe un arici de mare.

— Trebuie să fi uitat să scot o țeapă, murmură ea zărind un mic punct negru în jurul căruia carnea începea deja să se înroșească.

Matt i se alătură.

— Bun! Ce ți s-a mai întâmplat acum? îi aruncă el iritat.

— Nimic.

— Te doare?

— Nu-i nimic, ți-am spus! Am un ghimpe în talpa piciorului, nu se moare din asta.

— Dar dacă se infectează...

— Este posibil! Îmi imaginez puțin cum ar fi să se instaleze cangrena... Va trebui să mă duci la spital. Numai în caz că mă lași să mor aici? Curând, o să mă acuzi că am călcat intenționat pe un arici de mare!

— Ai fi capabilă! Este într-un totu genul înscenărilor tale.

Fu picătura care făcu să se reverse paharul...

— Oh, Ești un... ești...

Sorrel nu mai putea suporta frustrarea, neliniștea, enervarea

...Ultimele ore fuseseră epuizante pentru nervii ei. Sări în picioare și, fără să se gândească, îl palmui pe Matt cu toată puterea.

Timp de o clipă, crezu că el îi va întoarce palma. În loc de asta, îi prinse încheietura mâinii și, aparent fără niciun efort, o ridică în brațe și o transportă spre vilă.

Nu mai îndrăznea să se miște. Părul ei atinge pieptul gol al lui Matt și erau atât de aproape unul de altul – abia separați de cearșaful de bumbac care-i ținea loc de haine – încât auzea inimile lor bătând la unison.

Când se hotărî să-și ridice ochii spre el și văzu urma palmei imprimată pe obrazul lui, o copleșiră regretele.

— Matt...

— Da?

— Iertare. N-ar fi trebuit să... te lovesc.

— Nu, n-ar fi trebuit, într-adevăr.

Vocea lui era de catifea, dar amenințarea părea și mai evidentă.

Ajungând sub verandă, o lăsă să cadă fără ceremonie pe un șezlong. Apoi îi examinează piciorul.

— Văd țeapa de arici... Trebuie scoasă.

— Nu-i nevoie. Va ieși singură.

— Rămâi aici.

Reveni peste câteva minute cu puțină vată, un flacon de antiseptic și o pensetă de epilat.

— Haide să vedem...

Sorrel strânse din dinți în timp ce el opera.

— Te doare? Întrebă el

— Nu. Dimpotrivă, nu-ți lipsește îndemânarea.

— Ah, da?

Tânăra femeie se forță să râdă.

— Ar fi trebuit să fii medic, nu bancher!

— Aș fi vrut să devin medic. Dar asta cere ani de studii și nu-mi puteam permite. Părinții mei nu erau bogați și a trebuit să muncesc de la vârsta de treisprezece ani.

— Treisprezece ani!

— Eram curier la o agenție a băncii din Terranueva.

Așadar, nu-și datora reușita decât unei promovări interne, se gândi Sorrel care se întreba dacă trebuia să fie uimită sau speriată.

Dar cum reușise oare să ajungă la postul pe care-l ocupa acum?

Câte persoane trebuise să calce în picioare pentru a urca scara care ducea în vârf?

Când Sorrel se înfioră, el interpretează greșit.

— Iertare. Te-a durut?

— Merge.

— Am reușit să scot o parte, dar a mai rămas.

Își continuă treaba cu răbdare. Sorrel nu mai reușea să-și desprindă privirea de la umerii lui Matt. Umeri bronzăți, musculoși... Umeri pe care și-i imagina catifelăți și calzi la atingere...

Cele câteva fire argintii care-i marcau părul la tâmplă îi confereau și mai mult farmec decât odinioară, constată

fascinată tânăra femeie.

Dar bărbatul acesta va rămâne seducător, chiar cu părul complet cărunt, chiar și atunci când va avea părul alb...

— Gata! Am reușit!

Matt flutură victorios în aer penseta în vârful căreia se afla ultima bucată a țepeii negre.

Dintr-odată foarte palidă, Sorrel se întinse pe șezlong, simulând epuizarea.

În realitate, paloarea ei nu se datora oboselii, ci incredibilei revelații pe care tocmai o avusese. Înțelegea în sfârșit de ce, în cei cinci ani care trecuseră, nu fusese niciodată interesată serios de un bărbat.

Pentru ea, nu va exista niciodată decât unul. Cel care-i bântuia visele... Cel care venea în galop pe un cal de mare. Cel care ținea între degete coama plutitoare a animalului.

Calul se cabra în fața ei, călărețul aluneca la pământ... dar, spre marea ei ciudă, se trezea întotdeauna înainte de a reuși să-i vadă fața.

Centaurul din visele ei avea acum o față.

Cea a lui Matt.

Capitolul 4

— Încă puțin vin?

Întrebarea o făcu să tresară pe Sorrel. De la începutul mesei, nu schimbaseră un singur cuvânt și, încetul cu încetul, tânăra femeie căzuse într-o dispoziție ursuză.

Își ridică ochii și-și simți inima sărind ușor în piept când întâlni privirea lui Matt.

— Poftim? murmură ea în sfârșit.

— Te-am întrebat dacă mai vrei puțin vin.

— Nu, mulțumesc.

Închizându-se din nou în mutismul ei, tânăra femeie îl privi pe Matt mâncând. Tăcerea era tulburată doar de zgomotul continuu al generatorului electric aflat în spatele vilei, de foșnetul frunzelor cocotierilor și de neîncetatul bâzâit al insectelor nocturne. S-ar fi putut crede singuri pe lume, sub un cer de tafta portocaliu și roșu-aprins.

În timp ce Matt bea câteva înghițituri de vin, Sorrel îi fixa ca hipnotizată mușchii gâtului. Brusc, dorința o cuprinsese ca o flacăra vie. Dacă ar fi ascultat de ea, s-ar fi aplecat peste masă și ar fi mângâiat brațul gol al lui Matt.

— Cafea? propuse el.

— Hm... nu, mulțumesc.

— Unde te duci? întrebă el văzând-o că se ridică.

— Să-mi desfac valiza pe care mi-a adus-o Carlos, apoi să mă urc în pat.

Știu că este încă devreme, dar sunt foarte obosită.

Ezită o clipă înainte de a adăuga fără să-l privească:

— Noapte bună. Și se îndepărtă, cu moartea în suflet.

Trecuseră oare doar douăzeci și patru de ore de când își aruncase cu nepăsare fusta de plajă pe o stâncă pentru a intra în apă...

Și-l regăsise pe Mateo Ramirez, după o despărțire de cinci ani?

Hazardul oferea uneori ironii stranii! Ea care credea că reușise să-l uite pe bărbatul acesta, ea care se credea vindecată... Oh, cât se înșela!

Fusesse teribil de zdruncinată să-l revadă. Dar asta nu era nimic în comparație cu șocul pe care-l încercase descoperind că încă îl iubea, că de fapt nu încetase niciodată să-l iubească.

„Și că-l voi iubi întotdeauna!” concluzionă ea punând pe umerașe hainele pe care Victoria le împăturise cu grijă.

Se săturase în asemenea măsură să se plimbe înfășurată într-un cearșaf încât, atunci când Carlos îi adusese bagajele, alergase să se închidă în camera ei pentru a îmbrăca prima ținută care-i căzuse în mână – o rochie galben-deschis cu bretele înguste împletite.

— Biata Victoria! își închipuia că-mi voi petrece serile dansând, murmură ea adăugând o fustă lungă de culoarea turcoazei la bluza asortată, sclipind de paiete.

În momentul acela, zări în fundul dulapului o bluză de mătase neagră. O bluză de femeie degajând un parfum amețitor, senzual

...Și – dar nu visa oare? – crezu că recunoaște de asemenea și mirosul after-shave-ului lui Matt.

Sorrel făcu ghem bluza și o aruncă în fundul dulapului.

— Ai destul loc?

Rezemat nonșalant cu spatele de tocul ușii, Matt o privea cu un aer ironic.

— Dacă vrei, pot să-ți fac puțin mai mult, propuse el.

Dulapul ocupa un întreg perete, dar tânăra femeie nu deschisese decât două uși. Matt le deschise pe celelalte și Sorrel văzu, uluită, rânduri de tricouri, de blugi, precum și două sau trei costume din pânză de in.

— Eu... nu înțeleg... murmură ea din ce în ce mai descumpănită, aruncând o privire patului mare în care dormise...

Şaisprezece ore fără întrerupere.

— Totuşi, este simplu!

— Este... camera ta?

— Da.

— Eu... hm... îmi pare rău...

Ar fi trebuit să-mi spui!

Cu obrazii brusc foarte roşii, reluă toate hainele pe care le pusese pe umerase şi le aruncă în valiză.

— Haide, pune-le la loc! exclamă Matt. Este singurul dulap din casă.

— Cu atât mai rău. Mă voi organiza altfel...

— Cum?

— Le-aş putea pune pe scaune, în cealaltă cameră.

— Problema este că nu există altă cameră.

— Şi spre ce dă uşa situată exact în faţă?

— Spre biroul meu. Mi se întâmplă să lucrez, chiar şi aici.

— Ah, făcu Sorrel, revenindu-şi greu din surpriză.

— În vila mea din Barbados, pot propune invitaţilor mei să aleagă între câteva apartamente. Dar când vin aici, sunt singur. În fine, majoritatea timpului.

Aceste ultime cuvinte o făcură să sufere pe tânăra femeie, care nu uitase bluza de mătase neagră.

— Dacă tu crezi că voi accepta să...

— Nu? Ei bine, cu atât mai rău pentru tine! Îţi las bucuros canapeaua... Sper că vei petrece pe ea o noapte mai bună decât mine ieri. Sorrel îi adresă o privire furioasă.

— Dacă erai un gentleman...

— Dar iată că nu sunt! replică el scoţând cămaşa din pantaloni.

Tânăra femeie alergă să se refugieze în baie. Când ieşi, douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte cu broderie englezească şi cu un capot asortat, Matt îi întinse fără un cuvânt un set de cearşafuri şi o pătură.

Cu buzele strânse, ea le luă și se duse să-și pregătească patul în camera de zi. Apoi își scoase capotul și se strecură în așternut.

Încă nu dormea când Matt, cu un prosop înnodat peste solduri, ieși din baie și veni să se aplece deasupra ei pentru a-i arunca pe un ton zeflemitor:

— Noapte bună. Să dormi bine...

— Oh, nu-ți face griji pentru asta!

Cu un mic râs ironic, Matt se îndreptă spre camera lui.

Două ore mai târziu, incapabilă să-și găsească somnul, Sorrel continua să se răsucească pe canapeaua îngustă.

„Este mai rău decât dacă aș fi înghițit litri de cafea, se gândi ea.

Și în timpul ăsta, bădăranul se lăfăia în patul lui mare...”

O tulburare nespusă o cuprinse când și-l imaginea, gol, sub cearșaf... Da, gol! Deoarece era sigură că nu purta pijama!

Tânăra femeie se forță să alunge viziunile prea precise care i se impuneau. Și avu franchețea să admită că dacă nu dormea, nu era din cauza inconfortului acestei canapele înguste... ci din cauza lui Matt.

Cum va reuși oare să trăiască - să supraviețuiască, mai curând!

— Pe această insulă pustie? Pe această insulă unde erau singuri, ca Adam și Eva, ca Paul și Virginia, ca...

„Un bărbat și o femeie!”

O dată mai mult - în visul ei - Sorrel se regăsi pe o plajă tropicală. Dar pe o plajă oarecare...

O recunoștea fără greutate pe cea care cobora în pantă lină din fața vilei lui Matt.

Valurile se abăteau neobosit pe nisipul argintiu sub clar de lună.

Un nisip atât de moale, atât de cald sub picioarele ei goale.

Îngenunche la marginea apei și se lăsă stropită de valurile a căror spumă trasa pe corpul ei gol – stranii motive de dantelă albă.

Acolo, în spatele recifului, marea vuia furioasă. Deodată, ca născut dintr-un val mai puternic decât celelalte, câțiva cai de mare, câțiva cai de spumă, își făcură apariția. Dintr-o singură săritură, trecură peste bariera de coral și se îndreptară în mare galop spre plajă.

Literalmente hipnotizată, tânăra femeie îngenuncheată în apă, privea acest spectacol fabulos.

În momentul acela, unul dintre caii de mare se desprinsese din grup și se repezi drept asupra ei, în timp ce apa părea să se deschidă sub copitele lui.

Sorrel n-avu timp nici măcar să se teamă... Numai în momentul când calul se cabră în fața ei își dădu seama că-l călărea un bărbat, asemenea unui centaur. În loc de frâie, se ținea de coama unduitoare a animalului.

Călărețul se lăsă să alunece la pământ. Într-o rază de lună, părea că poartă o armură de argint, dar tânăra femeie știa că era gol, ca și ea.

Silueta lui înaltă se profila pe cerul întunecat și, dacă nu putea încă să-i vadă fața, Sorrel știa că-l va recunoaște într-o clipă...

Vuietul valurilor deveni asurzitor.

Călărețul se aplecă spre ea.

Ea îi întinse brațele... și în clipa aceea îl recunoscuse.

Era Matt.

Ochii lui erau ca de gheață și un zâmbet crud îi plutea pe buze.

— Sorrel!

Da, era vocea lui...

— Sorrel, femeile ca tine au nevoie de o lecție bună.

Cuvintele părură să se multiplice în nesfârșite ecouri:

— O lecție bună... o lecție bună...

— Nu, nu!

Vru să fugă, urlând...

Atunci țâșni o lumină orbitoare, luminând silueta lui Matt, care se repezea spre ea. Timp de o clipă, visul ei și realitatea se suprapuseră.

Ea sări, îngrozită și se zbătu ca o turbată când el o prinse de braț.

— Nu, nu! Nu mă atinge!

— Dar ai înnebunit!

— Lasă-mă!

Lovea la întâmplare cu picioarele și cu pumnii. Unul din ei îl atinse pe Matt în plină figură.

— Oprește-te!

Pentru a evita loviturile, el n-avea altă soluție decât s-o strângă în brațe. Încă netrezită complet, Sorrel se simți cucerită de căldura corpului său, de forța dorinței ei... și când el puse stăpânire pe buzele ei, închise ochii și se lăsă în voia unui întreg univers de senzații.

Visul pe care-l avea de acum cinci ani se materializa în sfârșit.

Matt o ținea în brațele lui și ea i se abandona.

Rațiunea îi reveni aproape imediat.

Cum putuse oare să uite că bărbatul acesta nu încerca pentru ea decât un dispreț total?

Îl respinse.

— Lasă-mă, îți spun!

Dezmeticit brusc, Matt lăsă să-i scape un râs zeflemitor.

— Ei bine, s-ar părea că nu sunt totuși insensibil la farmecele tale!

— Te rog!

— Nu face mofturi! Ar trebui să fii flatată că te doresc fizic.

Vru să-i mângâie obrazul, dar ea sări brusc înapoi.

— Dinspre partea mea, n-am nici cea mai mică dorință fizică, pot să te asigur! Mai ales pentru tine. Am fost îndrăgostită de tine odinioară. Matt. Da, acesta este adevărul, te iubeam! Această dragoste s-a transformat în ură, și acum nu mai simt nimic pentru tine. Nimic, în afară de o totală indiferență.

— Crezi?

Matt n-o atingea, dar privirea lui rămânea fixată pe sânii tinerei femei care se ridicau sub broderia cămășii de noapte.

— Înțelegi! aruncă el, triumfător. Ascultă, draga mea Sorrel, am impresia că ne-am putea înțelege, noi doi, pentru a-ți face șederea mai plăcută.

Ea îl măsură cu trufie.

— Regret, dar asta nu mă interesează.

— Nu?

Ridică părul mătăsos al tinerei femei.

— Știi, acum cinci ani, aș fi găsit o plăcere indiscutabilă să fac dragoste cu tine, deoarece aveam naivitatea să cred că-mi acordai privilegiul să fiu primul.

Sorrel vru să-și plece capul, dar el îi trase brusc părul spre spate.

— Eram un nătărău, recunosc! Pentru că tu erai deja foarte experimentată. În cinci ani, presupun că ai avut timp din plin să te perfecționezi?

— Ești... mârșav!

— Mulțumesc.

— Lasă-mă totuși să-ți spun ceva.

— Te ascult, draga mea.

— Nu voi face niciodată dragoste cu tine, Matt. Mă auzi? Niciodată!

Respiră adânc înainte de a continua:

— M-ai umilit o dată, pot să te asigur că nu se va repeta.

Privirea ei deveni plină de dispreț.

— Dar ție îți place teribil să umilești oamenii, nu-i așa?

Fără să-i lase timp să răspundă, continuă:

— Cinci ani, este timp mult... Crezi că sunt aceeași Sorrel Elliot pe care ai cunoscut-o?

— Și tu crezi că eu sunt același Matt Ramirez?

Tinerei femei îi scăpă un râs sarcastic.

— Oh, da!

— În orice caz, magnetismul care ne atrage unul spre celălalt, chiar din ziua când ne-am întâlnit...

— Magnetism! ironiză Sorrel, făcând ochii mari de uimire.

— Acest magnetism este încă prezent, fie că-ți place sau nu. În fond, n-am decât să aștept cu răbdare să-mi cazi în brațe.

— De când își oferă seșor Mateo Ramirez luxul să aștepte?

— Văd că mă cunoști bine, Sorrel.

Nu-mi place să aștept, ai dreptate! Și, dat fiind că idila noastră insulară riscă să se prelungească, de ce să pierdem un timp prețios?

Când vru s-o îmbrățișeze din nou, halatul lui de baie se deschise până în talie, descoperind un bust musculos și bronzat.

Sorrel încetă să respire...

Apoi, forțându-se să reziste dorinței care o cuprindea din nou, îl respinse.

— Mă iei întotdeauna drept... o fată de moravuri ușoare.

Doamne! Dacă ai ști...

— Dacă aș ști ce? Că ești mai pură ca o găsculiță?

Ea se redresă cu mândrie.

— Nu-ți cer să crezi!

— Din fericire.

Oftă, resemnată. La ce bun să încerce să-l convingă? Era

imposibil... O judecase și o condamnase cu ani în urmă.

Înțelesese atunci că nu-i rămânea decât o soluție pentru a-l controla.

„Să-l atac cu propriile lui arme. Numai așa poate înțelege...”

Fără să mai ezite, se lansă:

— Aveai dreptate odinioară, când credeai că-mi aleg parteneri masculini.

Este adevărat, eram dificilă pe vremea aceea... Trebuia să existe ceva foarte interesant la bază.

— Fermecător!

— Ce vrei? Trebuie să trăiești, și o femeie inteligentă știe să-și valorifice atuurile. Cum n-am nimic interesant de obținut de la tine în acest moment, de ce vrei să fac cel mai mic efort? N-ar fi rentabil.

Suferea să vorbească astfel. Dar cel puțin mândria ei rămânea neștirbită. Și pentru că nu exista o altă soluție pentru a-l descuraja pe Matt...

— Iată un discurs foarte interesant... murmură el. Și destul de convingător, pe cuvântul meu.

Nu pe de-a-ntregul, totuși!

Îi atinse ușor buzele cu vârfurile degetelor... și ea începu să tremure din cap până-n picioare.

— Vezi? exclamă el. Reziști încă - și mă întreb de ce! Dar ți-am spus: tot ce am de făcut, este să aștept.

Apoi, cu mâinile în buzunarele halatului de baie, se întoarse spre ușă. Ajuns în pragul acesteia, se opri.

— Apropo, de ce toate acele țipete? Visai?

— Doar un mic coșmar... răspunse ea pe un ton indiferent.

Iartă-mă că te-am trezit, sper să nu se mai repete.

Capitolul 5

Costumul ei de baie cu spirale roz... Fu primul lucru pe care-l văzu Sorrel când deschise ochii, a doua zi dimineață.

Matt îl pusese pe spătarul fotoliului cel mai apropiat de canapeaua pe care ea sfârșise prin a se cufunda într-un somn fără vise.

„Oh, ce nostim! se gândi ea cu o grimasă. Să crezi că și-a petrecut noaptea căutând acest costum pe care pretindea că-l rătăcise!”

Deodată, auzind zgomot de pași pe terasă, încremeni și se prefăcu că doarme. Când pașii se îndepărtară, sări în picioare și alergă la fereastră.

În slip, cu un prosop aruncat neglijent pe umăr, Matt se îndreptă spre plajă cu mersul lui suplu și totodată sportiv. Se ținea foarte drept, cu o semeție naturală – ca și cum lumea îi aparținea.

Tânăra femeie așteptă să plonjeze în valuri pentru a merge să se închidă în baie, unde făcu un duș interminabil. Când ieși, îmbrăcată într-o tunică de pânză albă și un șort din in, un miros plăcut de cafea îi gâdilă nările. Îl găsi pe Matt așezat sub verandă, în fața unei cafetiere din email albastru, un coș de fructe și altul plin cu pâinișoare aurii pe care trebuie să le fi scos din congelatorul enorm și trecute prin cuptor.

Era cu spatele la ea, cu un creion în mână, cufundat în lectura unui dosar gros. La spectacolul părului său încă umed care se ondula pe ceafa bronzată, Sorrel își simți bătăile inimii accelerându-se... Cât n-ar fi dat să se poată cuibări la pieptul lui!

Se înfurie pe ea însăși și, cu prețul unui mare efort, întoarse capul pentru a admira panorama.

Frunzele cocotierilor se legănau la adierea vântului calduț, profilându-se pe albastrul de cobalt al cerului și pe

cel de peruzea al oceanului. O șopârlă mică se încălzea la soare, câțiva fluturi zburau în jurul unor tufe de leandri, păsări-muscă treceau de la o floare stacojie de hibiscus la alta.

„Paradisul!” gândi Sorrel.

În orice caz, cadrul ideal pentru o mică idilă insulară – cum remarcase Matt cu tonul lui caustic.

Deodată, ochii tinerei femei se încețoșară. Acum cinci ani, dacă lucrurile ar fi luat o altă turnură, se gândi ea cu disperarea în suflet, Matt ar fi luat-o în căsătorie și ar fi venit poate aici în călătorie de nuntă... Mână în mână, ar fi explorat insula și plajele.

Ar fi mers să se scalde – împreună. Ar fi râs – împreună. Și în fiecare seară, s-ar fi îmbrățișat în patul mare din singurul dormitor, legănați de vuietul valurilor...

Matt îi ghicise prezența și-i adresă o privire scurtă.

— Bună. Ai dormit bine?

— Da, mulțumesc, pretinse ea.

Își înghiți greu lacrimile care-i ardeau pleoapele și veni să se așeze în fața lui.

— Ține, zise el turnându-i o ceașcă de cafea.

— Mulțumesc. Te-ai scăldat deja? Apa este bună? Fără rechini – în afară de tine, bineînțeles?

El izbucni în râs.

— Dacă erau, eu nu i-am văzut.

Redevenind serios, declară:

— Un mic jogging, o baie bună... nu există metodă mai bună pentru a începe ziua!

Sorrel îi adresă un zâmbet rece înainte de a lua o pâinișoară pe care întinse unt și jeleu de goyava.

— Și după micul tău jogging și baia ta bună, ieși să devorezi cu poftă oamenii.

— Numai când mi-e foarte foame.

Indiscutabil, acest schimb verbal începea s-o irite,

constată tânăra femeie, care nu l-ar fi provocat astfel dacă ar fi avut la dispoziție o altă modalitate de a se apăra.

Deoarece bărbatul acesta era atât de convins că mai devreme sau mai târziu va cădea în brațele lui, încât îi era greu să rămână liniștită.

— Ai putea veni să te scalzi cu mine mâine dimineață, propuse el, de vreme ce costumul tău de baie a reapărut miraculos...

— Am remarcat, murmură tânăra femeie tăind o felie de papaia.

Matt închise dosarul și se ridică.

— Am mult de lucru. Probabil voi fi ocupat toată ziua.

— Și eu, ce voi face?

El ridică din umeri.

— Ai de ales. Odihă, înot, bronzare, plimbare... ce vrei.

— Atâta timp cât rămân inofensivă, așa-i? ironiză ea.

— Exact. Văd că înțelegi repede. Ești liberă în limitele insulei.

— Ciudată libertate!

Matt își luă dosarul sub braț.

— Pentru prânz, descurcă-te. Ai tot ce trebuie în frigider sau în congelator. Voi fi ocupat până diseară, nu-ți face griji pentru mine.

— În privința asta, poți conta pe mine!

După ce își petrecuse dimineața bronzându-se la soare și înotând leneș în lagună, Sorrel reveni la vilă puțin după prânz.

Închis în biroul său, Matt nu dădea niciun semn de viață.

Tânăra femeie deschise frigiderul mare și descoperi un întreg sortiment de preparate exotice. Cât despre dulapuri, erau pline cu conserve de lux: carne de vânat, de rață, pui umplut cu trufe, sparanghel, piersici în vin alb...

— Ai aici cu ce să rezști unui asediu în stil mare! murmură ea luând o cutie cu pateu de ficat de gâscă.

Prăji pâine și pregăti sandvișuri pe care le împărți echitabil pe două platouri, Adăugă câte o farfurie cu salată și nectarine bine coapte.

Când deschise ușa biroului lui Matt, îl găsi așezat în fața unui veritabil ocean de hârtii pe care le privea cu un aer posac.

O ignoră deliberat pe tânăra femeie în momentul când aceasta puse platoul lângă el. Îi aruncă abia când ea se îndepărtă:

— Ți-am spus că nu voi mânca nimic până diseară.

— Da, dar nu mi-am dat multă osteneală să pregătesc câteva sandvișuri în plus. Dar dacă nu vrei...

Se pregătea să ia înapoi platoul.

— Nu, acum lasă-l aici, bombăni el.

Un acces brusc de mânie o incită pe Sorrel să-i arunce în cap sandvișurile și salata.

Dar când zări o foaie de hârtie acoperită cu mici desene, un zâmbet înduioșat îi apăru pe buze... Mateo Ramirez, marele bancher, se amuza schițând desene!

Fără să se gândească, luă foaia de hârtie și o studie amuzată.

— De ce-ți vâri nasul? exclamă Matt pe un ton acuzator.

— Iertare...

Înțelegând brusc de ce o bănuia, deveni stacojie.

— Oh, scuză-mă! Ar fi trebuit să ghicesc că aceste mâzgăleli dezvăluie mari secrete!

Transformă hârtia într-un proiectil care-l atinse pe Matt în vârful nasului, înainte de a ieși trântind atât de violent ușa, încât toată vila păru să vibreze.

Sorrel se dusesse apoi să se instaleze pe verandă. Mâncase doar jumătate de sandviș înainte de a începe să aștească.

O pasăre cocoțată pe balustradă lansă câteva triluri. Nu trebui mai mult s-o trezească din ușoara somnolență.

Deschise pleoapele și contempla nisipul alb și laguna ca peruzeaua.

Gânditoare, urmări cu privirea un mic velier care venea probabil din Insula Grenada și se îndrepta spre Barbados, spre portul animat Bridgetown, unde tânăra femeie se dusesse să hoinărească în ziua sosirii ei.

Brusc, sări în picioare.

— Dar ce aștept? exclamă ea.

Agitându-și frenetic brațele, alergă la plajă. Dar velierul își continuă drumul. Atunci, își scoase tunica albă și începu s-o fluture disperată deasupra capului.

În sfârșit, fusese zărită! De la provă, cineva îi făcu semn, apoi velierul își schimbă direcția spre pontonul de lemn construit la capătul plajei. Sorrel se repezi într-acolo.

Vasul se așeză de-a lungul pontonului. La bord se aflau trei bărbați tineri cu brațele acoperite de tatuaje, îmbrăcați cu bermude în culori vii, purtând pe cap șepci de base-ball cu cozorocul întors la ceafă.

Contemplau cu tot atâta stupoare cât și interes spectacolul pe care li-l oferea. Atunci, își aminti brusc că-și scosese sutienul costumului de baie ca să se bronzeze mai bine. Îngrozitor de jenată, se grăbi să-și pună tunica, blestemându-se că nu se gândise mai curând să o îmbrace.

„Poate că nu este foarte rezonabil să plec cu trei necunoscuți, își zise ea. Cu atât mai mult cu cât nu par prea manierați

Dar dorința de a scăpa de Matt îi învinse prudența.

— Mergeți la Bridgetown?

— Da.

— Puteți să mă luați și pe mine? Trebuie să mă întorc urgent la Barbados și...

— Insula aceasta este proprietate privată, o întrerupse o voce tăioasă.

Văzându-l pe Matt apropiindu-se cu pași mari, Sorrel

încremeni, înghețată în ciuda căldurii aerului.

Se întoarse spre cei trei bărbați, împreunându-și mâinile cu un aer rugător:

— Vă conjur, luați-mă! Sunt prizonieră aici!

Matt o prinse de talie și o trase spre el.

— V-am spus că insula asta este o proprietate privată, astfel că v-aș ruga să nu acostați la acest ponton.

Unul dintre bărbați se așeza deja la cârmă, altul ridica pânza...

Al treilea îl înfruntă pe Matt cu privirea.

— Nu văd niciun panou care să indice că este o insulă privată!

— V-o spun eu.

Bărbatul ezită, apoi ridică din umeri.

— O.K., plecăm.

Cu o mișcare puțin amabilă din bărbie, o indică pe Sorrel.

— Ea ne-a făcut semn, voia s-o ducem la Bridgetown. Pretinde că o țineți prizonieră.

Matt oftă.

— Biata mea dragă! zise el privind-o pe tânăra femeie cu prefăcută tandrețe. Credeam că te simți mai bine!

Sorrel încercă să se elibereze.

— Dă-mi drumul!

— Este într-adevăr dezolant! Cum apare un bărbat... încerci să te arunci asupra lui!

— Cum? murmură Sorrel, năucită.

Matt se întoarse spre navigatorii amatori care manevrau fără multă îndemânare pentru a se îndepărta de ponton.

— Nu este vina ei, să știți...

Mângâie părul tinerei femei care își înfrână cu greu dorința de a-l mușca de mână.

— Sunt hormonii ei, explică el. Noi...

— Oh! exclamă Sorrel, pe cât de șocată, tot pe atât de

furioasă.

— Medicii mă asiguraseră totuși că tratamentul acesta o va vindeca, adăugă Matt.

Ne-am recăpătat prea repede speranța. Îmi dau seama că nu suntem la capătul dificultăților noastre.

Sorrel își regăsi combativitatea.

— Nu-l ascultați! țipă ea. M-a adus aici pentru că...

Pânza velierului se umflă. Bărbații îi adresară lui Matt un salut cu mâna în care Sorrel crezu că sesizează o anume complicitate masculină.

— Traversare bună! le strigă Matt.

— Mulțumin! Iar dumneavoastră, curaj...

La capătul pontonului, Sorrel continua să urmărească disperată cu privirea velierul care se îndepărta, când Matt îi prinse încheietura mâinii cu degete de fier.

— Pot să știi de-a ce te joci?

Ea îi simți privirea acuzatoare cu aer sfidător.

— Mă ții prizonieră, încerc să fug... Țasta-i jocul, nu?

— Ești într-adevăr în stare de orice pentru această știre în exclusivitate!

Tânăra femeie își ridică ochii spre cer.

— Doamne Dumnezeule! Dacă tu crezi că pentru asta...

Cuprinsă brusc de o mare oboseală, se întrerupse. La ce bun să-i repete că n-avea nicio intenție să dezvăluie ce aflase?

Niciodată n-o va crede. Niciodată!

Îl înfruntă din nou.

— Dar bineînțeles că sunt în stare de orice pentru o asemenea știre în exclusivitate! Pune-te în locul meu!

— N-ai fi ezitat să te îmbarci cu trei necunoscuți.

— Ce-aș fi riscat mai mult cu ei decât cu tine?

— Te priveau într-un asemenea mod, încât s-ar fi putut crede că nu văzuseră o femeie de luni de zile!

— Visezi!

— Poți să-mi mulțumești. Ai avut noroc că am sosit la timp.

— Și ce noroc...

— Datorită mie, ai scăpat de o mare neplăcere! o asigură el.

— Asta spui tu. Să știi că nu toți bărbații sunt ca tine. Unii sunt onești, sinceri, demni de încredere...

— Pot să știu cum aveai intenția să-ți plătești călătoria acestor trei adevărați gentlemani? În natură, presupun...

— Cum îndrăznești?

— Îndrăznesc, draga mea. Îndrăznesc!

— Și bineînțeles, te amuză nebunește să le îndrugi orice pe seama mea!

— Mult, într-adevăr.

Un asemenea sadism o scoase din sărite.

— Ai fi putut totuși să găsești altceva, în loc să-i faci să creadă că sunt o... nimfomană! A trebuit să mă umilești încă o dată!

Matt o măsură cu o privire glacială.

— În povestea asta, ești singură de condamnat. Te-am făcut să înțelegi fără cea mai mică ambiguitate că te voi reține aici atâta timp cât va trebui. Dacă ai fi stat liniștită, n-aș fi avut nevoie să caut un pretext pentru a-ți explica de ce trebuie să rămâi.

— Asta e: totul este din vina mea! ironiză ea scrâșnind din dinți.

— Absolut.

Tânăra femeie îi întoarse spatele și se îndreptă hotărâtă spre plajă.

— Unde te duci? strigă Matt.

— Să înot. Am încă dreptul, sper?

— Îmi pare rău, dar nu. Acum știu că nu ți se poate acorda încredere. Prin urmare, te vei întoarce cu mine la vilă. Nu vreau să te scap din ochi.

Sorrel se încăpățână.

— Rămân aici.

Și pentru a-și arăta hotărârea, se așează pe nisip.

— Mă duc să înot, apoi voi veni la vilă.

Matt înjură. Apoi, fără blândețe, o prinse de braț, o obligă să se ridice și o târî până la casă.

— Ai interesul să nu mă provoci mai mult! declară el printre dinții strânși. Altfel...

— Altfel?

Cu un brânci, o făcu să cadă pe pernele unui șezlong confortabil.

— Și acum, să nu te mai miști de aici!

— Și dacă mă ridic? Întrebă ea pe un ton plin de revoltă.

O licărire amenințătoare apăru în ochii lui Matt.

— Te voi lega. Ai înțeles?

— Da, da, da! Am înțeles, sadicule! Ești un...

Dar Matt dispăruse deja înăuntru. Reveni peste câteva minute.

— Iată puțină lectură care să te țină ocupată, zise el punându-i câteva cărți pe genunchi.

— Ești plin de atenții! Ce-ai găsit pentru mine? „Economia pentru noul începător”?

— N-am decât romane polițiste aici. Sorrel își încrucișă brațele și contemplă oceanul cu un aer îmbufnat.

— Problema este că nu-mi plac polițiștii.

— Știi să faci pasiențe?

Fără să aștepte răspunsul tinerei femei, aruncă peste cărți un pachet de cărți de joc.

— Distracție plăcută! îi aruncă el înainte de a se duce să se așeze în fața mesei de pe terasă pe care pusese un teanc de dosare.

În secunde următoare, începea să lucreze. Cu buzele strânse, Sorrel îndepărtă cărțile și începu să amestece cărțile de joc, apoi le întinse în fața ei pentru o primă

pasiență.

„Asta se numește de asemenea un joc al răbdării...” se gândi ea cu amărăciune.

Când, două ore mai târziu, Sorrel se ridică fără să facă zgomot.

Matt se întoarse imediat.

— Ce faci?

— Nu te neliniști, nu fug! Vreau doar să caut ceva de băut. Este permis?

— Adu-mi și mie ceva rece.

— Un suc de lămâi verzi și grepfrut, câteva picături de sirop de zahăr și cuburi de gheață?

— Perfect! Îmi place când gheșele își amintesc gusturile mele.

— Nu sunt...

Dar Matt se întorcea deja la dosarele lui.

În bucătărie, tânăra femeie puse în funcțiune storcătorul de fructe și scoase din frigider lămâile verzi și grepfruturile. Când peste câteva minute îi aduse un pahar mare aburit, Matt își acordă o pauză.

Cum el se întindea, Sorrel își reținu respirația, tulburată fără voia ei văzându-i jocul mușchilor.

— Mulțumesc, murmură el.

Ea schiță o reverență exagerată.

— Sper că va fi pe gustul dumneavoastră, domnule, ironiză ea.

Dar surâsul ei zeflemitor dispăru când observă că Matt întorsese hârtiile pentru ca ea să nu le poată citi.

— Oh, vād că încrederea domnește! exclamă ea cu amărăciune. Până într-atât încât mă mir că mă lași să-ți pregătesc sucul de fructe. Nu te temi că te otrăvesc?

— Teamă? Nu, nu mi-e teamă de tine, Sorrel!

— Ce păcat!

— Nu-i așa? Bun, poți să te întorci pe șezlongul tău.

— M-am săturat de răbdare.

— Recunosc că este mai amuzantă o partidă în doi, admise el.

— Depinde de adversar! Știi să joci cărți?

El făcu o grimasă.

— Da, dar găsesc că este extrem de plictisitor.

Din partea unui bărbat atât de dinamic, o asemenea constatare n-o surprinse peste măsură pe Sorrel. Într-adevăr, și-l imagina destul de greu petrecând ore întregi în fața unei mese de bridge.

— Cu atât mai rău! oftă ea. Mă întorc la răbdările mele. Matt împinse hârtiile cu un gest agasat.

— De acord. Ce vrei să jucăm?

Cu toate că oferta nu era deloc amabilă, îi provocă totuși lui Sorrel o plăcere de neînțeles. Nu erau oare primele cuvinte puțin politicoase pe care le rostea după ce o târâse pe verandă?

— Ai un alt pachet de joc? întrebă ea.

— Nu.

— Păcat, nu putem juca bezig... Whistul te tentează?

— Whist? Nu, mulțumesc. Nu asta juca Paul Newman în...

— Da, când era în tren! Am văzut și eu filmul și...

— Ce-ai spune de o partidă de pocher? sugeră Matt.

— Nu este un joc pentru doi.

— Cu mintea ta fecundă, vei găsi mijlocul să-l adaptezi.

Matt strânse vraf hârtiile și dosarele, punându-le pe podea ca să elibereze masa.

— Vii? îi aruncă el indicându-i un scaun cu un gest fără replică.

Sorrel ezită.

— Ai uitat un amănunt: pocherul se joacă pe bani.

— Și ce-i cu asta?

— N-am niciun ban la mine. Din vina ta! adăugă ea cu

ranchiună.

— Ai putea să-mi semnezi o chitanță.

Matt părea convins că va câștiga. El nu știa că, datorită formației sale de informaticiană, Sorrel ajunsese să fie foarte tare la cărți.

Matt își pierdea răbdarea.

— Atunci, vii?

Ea strâmbă din nas.

— Nu știu... Să joc pe bani, să fiu obligată să-ți semnez o chitanță dacă pierd... Mărturisesc că nu-mi place deloc...

— Dacă ți-e teamă... cu atât mai rău pentru tine. Întoarce-te la pasiențele tale.

— Când eram ghid și mergeam vara în tabără, mizam pe bețe de chibrituri.

— O tabără de cercetași. Domnișoară Elliot, ai avut o tinerețe foarte cuminte!

— M-am schimbat de atunci, nu? replică ea cu ironie.

— Oh, da! Și încă cum! Dar dacă insiști...

Plecă să caute o cutie de chibrituri și împărți atent conținutul în două.

— Iată averea ta! zise el împingând spre ea una din grămăjoarele de bețe. Bun! Cum se joacă?

— Nu știi să joci pocher? Bun, o să-ți explic!

Sorel începu să amestece cărțile, apoi le împărți cu gesturi rapide.

— Avem cinci cărți fiecare. Scopul jocului este de a încerca să...

— Asta este ruina!

Matt privi cu o grimasă cele câteva bețe de chibrituri care-i rămâneau. Sorrel regreta acum că nu-i acceptase oferta de a juca pe bani.

„Dacă fiecare din aceste bețișoare ar fi avut o valoare de... să zicem o mie de dolari, el ar fi fost acum într-o postură foarte neplăcută!”

I-ar fi cerut să-i semneze un cec – un cec pe care l-ar fi rupt după aceea cu dispreț, deoarece era absolut exclus să se atingă de un ban de la acest sadic.

Tânăra femeie dădu cărțile pe față și Matt, cu o grimasă jalnică, îi întinse ultimele lui bețe de chibrituri.

— M-ai ruinat! Deschizi licitație? Punem altceva în joc?

— De acord, dar ce?

— Ceva mai interesant, mai motivant! Deoarece să câștigi bețe de chibrituri nu este foarte pasionant!

— Este adevărat... admise ea.

— Ai vreo idee?

Sorrel începu să reflecteze, cu sprâncenele încruntate. Cum tocmai îl curățase până la ultimul băț de chibrit, trebuia să fie neîncrezător și acum va refuza să joace pe bani.

— Da, am o idee! făcu ea. Ești de acord cu o licitație? Ei bine, să spunem că dacă câștigi, nu voi mai încerca să plec de aici.

— Și dacă pierd?

— Mă duci înapoi la Barbados.

— Șmecheră mică!

— Atunci? întrebă Sorrel, cu inima tresărind de speranță. Matt scutură din cap.

— Dacă tu crezi că-mi voi asuma un asemenea risc când este în joc viitorul țării mele!

Lui Sorrel îi scăpă un oftat de deznădejde.

— Matt, nu voi spune nimănui ce am văzut pe iahtul tău! Îți dau cuvântul meu!

— Din nefericire, știu cât valorează cuvântul tău.

Sorrel adună cărțile, cu inima grea. Se pregătea să se întoarcă la șezlongul unde o consemnase Matt, când el o opri.

— Și dacă am juca strip pocher?

Capitolul 6

— Să jucăm... strip pocher?

Sorrel pălise, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ești nebun? Ah, nu! Cu siguranță, nu!

— Ei bine te credeam mai curajoasă!

— Nu este vorba de asta, dar...

Se întrerupse brusc. Și de ce nu? se gândi ea. După chinurile de tot felul la care o supusese bărbatul acesta, nu era oare rândul ei să-l umilească? Îl va obliga să se dezbrace! Și odată ce va fi complet gol, îi va arunca o privire plină de dispreț înainte de a părăsi masa fără o singură privire în urmă.

„Iar eu voi rămâne îmbrăcată, se bucură în sinea ei. Ah! Îmi imaginez reacția unui macho ca el! Va fi teribil de jignit!”

— Ei bine... de acord! se auzi ea rostind.

Privirile lor se întâlneau. Ochii lui Matt deveniseră aproape de nepătruns și nu exprimau nimic.

— Dar va trebui să începem cu ceva mai multe haine decât purtăm acum, adăugă ea.

El examină costumul de baie roz al tinerei femei cu un aer evaluator.

— Ai dreptate. Ar fi păcat să terminăm jocul prea repede. Mă duc să caut ceva care să ne acopere decent.

După plecarea lui, Sorrel fu cât pe ce să izbucnească în râs – un râs aproape isteric. Oare înnebunise acceptând să joace strip pocher cu un bărbat ca Mateo Ramirez?

„N-am de ce să mă tem! Își zise ea cu fermitate. Este o nulitate la cărți, voi câștiga cu siguranță!”

Matt nu întârzie să revină. În afară de blugii tăiați ca bermude, purta acum espadrile, o cămașă neagră, un bluzon de luptător din pânză kaki și o pălărie de paie puțin cam turtită.

— Ține! zise el întinzându-i tinerei femeii un tricou de marinar cu dungi albastre și albe, un șort din blugi și altă pereche de espadrile. Treaba este echitabilă.

— Aș prefera să îmbrac hainele mele...

— Ce rău pot să-ți faci? Ți-e deja teamă de mine, te temi oare și de ceea ce-mi aparține?

— Teamă de tine? Nicidecum, pretinse ea.

Îmbracă în tăcere tricoul, care era mult prea mare pentru ea - ca și șortul, de altfel! apoi încălță espadrilele.

— Ai uitat asta, zise Matt.

Se aplecă și ridică boneta de marinar care căzuse. Tânăra femeie o puse peste părul ei blond.

— Foarte bine! zise ea. E rândul tău să împarți cărțile.

Sorrel își etală cărțile pe masă, triumfătoare.

— Primul joc este al meu!

— Nu, protestă Matt etalându-le pe ale lui! Ai spus că atunci când ai cinci cărți la rând...

— Cu condiția să fie de aceeași culoare! Tu ai două pici, o treflă, două cupe, în timp ce eu am...

— Bine, bine! exclamă Matt, adresându-i o privire feroce.

Tănăra femeie nu se putu împiedica să surâdă.

— Se pare că ești un jucător slab?

— Lipsă de practică.

— Asta va veni! îl asigură Sorrel bine dispusă. Așadar, ce scoți?

Cu buzele strânse, Matt își depuse pe masă ceasul de aur.

— Nu este corect! exclamă Sorrel. Eu n-am ceas!

— Oh, englezii, cu simțul lor de fairplay! bombăni Matt. Am o idee... așteaptă!

Și dispăru rapid în interiorul casei. Reveni cu o șevalieră

de aur pe care i-l trecu pe degetul mijlociu al tinerei femei. Dar și aici era prea larg și trebui să i-l pună pe degetul mare.

— Ești mulțumită? Acum este corect? îi aruncă el punându-și din nou pe cap pălăria de paie.

Sorrel examinează bijuteria. Pe montură era gravat un superb profil de bărbat cu nas acvilin și cu un zâmbet dur, aproape crud.

— Cine este? întrebă ea, neliniștită fără motiv.

— O divinitate toltecă. Zeul războiului. Această medalie foarte veche am cumpărat-o în Mexic și am pus să fie montată pe șevalieră, la New York.

Se așează la loc.

— Este rândul tău să împarți cărțile, nu?

— Într-adevăr, este rândul meu.

Sorrel începu să amestece cărțile. Nu reușea să uite prezența acestei șevaliere care atârna pe degetul ei mare...

Inelul lui Matt! Inelul pe care Matt tocmai i-l pusese pe deget!

Era dureros și totodată... ridicol.

Făcu un efort, impunându-și să se concentreze asupra jocului.

Fața ei rămase impasibilă când își dădu seama că-și dăduse doi ași...

Matt strânse pumnii.

— Ai câștigat din nou!

— Ei, da! N-ar fi trebuit să te desparți de regele tău de cupă.

— Acum mi-o spui?

Matt se ridică, își scoase bermudele și apoi apărură îmbrăcat doar într-un slip negru îngust. Musculos, bronzat, avea un corp splendid. Foarte tulburată, Sorrel își reținu respirația. Se forță să privească în altă parte, dar ochii se întorceau fără voia ei la Matt.

El se așează din nou.

— Continuăm?

— Partida s-a terminat, nu? murmură Sorrel, jenată.

— Nicidecum. Am încă slipul și cine știe, norocul se poate întoarce!

Bătându-l măr, tânăra femeie sperase să încerce un sentiment de triumf. În loc de asta, se simțea mai degrabă stânjenită.

Cu capul plecat, își întoarce cărțile. Le privi cu mare neîncredere. În timp ce făcea o grimasă, Matt etală triumfător doi ași și trei valeți.

— Vezi că aveam dreptate să nu mă descurajez. De data asta, norocul mi-a surâs!

— Bravo...

Sorrel vru să scoată inelul de pe deget, dar el o opri.

— Nu, păstrează-l. Scoate-ți mai curând boneta.

— Cum vrei, făcu ea ridicând din umeri. Ascultă, acum ne putem opri...

— Ah, nici vorbă! E rândul tău să împarți cărțile, nu?

Matt era încă în slip. Sorrel nu mai purta decât costumul de baie și șevaliera. Pe punctul să intre în panică, întoarce cărțile și constată ușurată că avea patru ași și un cinci de pică.

Triumfătoare, le etală.

— Nu-i rău, murmură Matt. Dar sunt totuși mai tare! Am o chintă roială de cupă, la rege.

Plină de neîncredere, tânăra femeie ridică ochii spre el.

— Cum de știi că ești mai tare? Eu nu ți-am spus...

Matt zâmbi cu modestie.

— Mi-a revenit dintr-odată.

— Ai jucat deja pocher! îl acuză ea.

— N-am jucat de ani de zile.

— Nu ești decât un escroc! M-ai lăsat să cred că nu știi nimic și...

— Acum îmi amintesc că, datorită câtorva partide de pocher pe săptămână, am putut să-mi plătesc studiile la Harvard.

— Ai mințit! Ai spus că nu știi să joci cărți!

— Nu-mi deforma cuvintele, te rog. Am spus doar că jocul de cărți mă plictisește.

— M-ai lăsat să câștig... pentru a mă înfunda mai bine după aceea! exclamă ea cu o voce tremurătoare. Este rușinos! Este...

— Este jocul.

— Eu... presupun că da, bâigui ea, parcă trezită la realitate.

— Ai pierdut această partidă, îi aminti el. Aștept...

— Ah, da! Este adevărat!

Se pregătea să scoată șevaliera, dar Matt o opri din nou.

— Ți-am spus s-o păstrezi!

— Dar...

Se ridică brusc în picioare.

— Nu mai joc!

Matt îi prinse rapid încheieturile mâinilor.

— Ar fi prea ușor! N-am terminat... Îmi datorezi cel puțin un gaj...

O înlănțui și o sărută pe buze. Erau aproape goi, lipiți unul de altul. În timp ce sărutul lui Matt devenea tot mai exigent, Sorrel se gândi confuz că ar trebui să se opună. În loc de asta însă, cuprinsă de dorință, brăzdă cu unghii spatele lui Matt, răspunzând sărutărilor lui cu pasiune.

Matt reușise deja să-i descheie sutienul costumului de baie, mâinile lui părând să fie deodată peste tot.

— Matt... gemu ea cu o voce gâtuită, arcuindu-se senzual spre el.

El își ridică atunci capul și o privi cu același surâs neîndurător ca al unui zeu toltec.

— Data viitoare, frumoasa mea, vei fi poate mai

prudentă înainte de a accepta o partidă de strip pocher, aruncă el sarcastic.

Voiai să mă umilești, nu-i așa?

Așadar, se gândi ea rușinată, ghicise...

— Mă auzi? insistă el scuturând-o fără blândețe.

— D... da.

Bărbatul flutură ca pe un drapel sutienul costumului de baie.

— Cred că e rândul meu să împart cărțile.

— Nu! În aceste condiții, nu mai joc!

Matt ridică din umeri.

— Asta credeam și eu! Nu ești decât o fricoasă - dublată de o trișoare!

Furioasă, tânăra femeie scoase de pe deget șevaliera și o aruncă pe masă. Apoi smulse sutienul costumului de baie din mâinile lui Matt și fugi spre vilă, urmărită de râsul lui ironic...

Capitolul 7

— Spune-mi un singur lucru, te rog, Matt, cât timp vom rămâne aici?

Erau pe cale să-și termine micul dejun pe verandă și nu schimbaseră încă un singur cuvânt. Matt era cufundat în lectura unui raport gros și părea că nimic altceva nu-l interesa. Sorrel îi adresă o privire întrebătoare, dar nu văzu decât propria imagine în ochelarii de soare ai gardianului ei.

— Ți-am spus deja, răspunse el în sfârșit, pe un ton rece. N-am nicio idee.

— Totuși! Doi oameni atât de importanți ca Ricardo Laborde și Juan del Castillo nu pot să dispară din circulație fără să se pună întrebări.

— Ricardo Laborde este unul dintre prietenii mei. Nimeni nu va găsi ciudat că petrece câteva zile de vacanță la bordul iahtului meu. Cât despre Juan del Castillo, s-a lansat un zvon: va fi plecat pentru o cură de odihnă în Alpii elvețieni. După cum vezi, s-a prevăzut totul!

— Cât poate dura asta? insistă ea. Săptămâni? Luni? Ani?

— Vom trăi și vom vedea.

Furioasă, începu să strângă masa. Apoi alergă până la plajă, se aruncă în apă și începu să înoate până la ultima picătură de energie. Dar în fiecare clipă se revedea după acea partidă de pocher și credea că încă mai aude râsul ironic al lui Matt, în timp ce alerga spre vilă, cu soutienul costumului de baie în mână.

Când se hotărî în sfârșit să iasă din apă, îl găsi pe Matt pe plajă.

O aștepta cu un aer acuzator, cu brațele încrucișate la piept.

— Ai uitat regulile? Am stabilit să nu părăsești vila fără permisiunea mea.

— Îmi pare rău, dar este prea mult ce-mi ceri. Nu pot rămâne așezată toată ziua pe un șezlong fără să mă mișc! O să înnebunesc.

Pe un ton sfidător, adăugă:

— Și acum, vreau să mă plimb!

— Foarte bine, te însoțesc.

Tânăra femeie ridică ochii spre cer.

— Ar trebui să mă închizi în biroul tău.

— Ar fi o idee bună. De altfel, m-am gândit deja la asta.

— Ești...

El o opri.

— Dimineața asta, cum găsesc că este prea cald ca să lucrez, voi profita ca să te conduc să-mi vizitezi insula.

— Ești prea amabil, făcu ea pe un ton sarcastic.

— Am face mai bine să luăm sandale. Apropo, cum merge piciorul tău?

— Oh! Înțepătura ariciului de mare? Nu mă mai gândesc la ea!

Zece minute mai târziu, cu sandalele în mână, mergeau de-a lungul plajei, la distanță respectabilă unul de altul.

„Ca niște străini, se gândi Sorrel. Mai rău! Ca niște dușmani!”

Un pârau cădea în cascadă spre mare. Tânăra femeie își cufundă în el vârful piciorului.

— Este rece!

Fața lui Matt rămânea atât de încordată, încât, brusc stânjenită, ea murmură:

— Dacă plimbarea asta te plictisește și dacă preferi să te întorci...

— Încalță-te, îi tăie el vorba. O să-ți arăt locul de unde izvorăște acest pârau.

Ea îl urmă printre cocotieri, până la un luminiș umbrat de arbori de jacaranda cu flori albastre și alții cu flori de un roșu-sângerieu. Apa țâșnea de sub niște stânci mari

acoperite de mușchi, până la un mic bazin înconjurat de ferigi luxuriante și de arbuști exotici de frangipanier ale căror flori de un roz delicat pluteau pe suprafața apei.

„Este paradisul pe pământ!” se gândi Sorrel, îmbătată de parfumul florilor.

Frumusețea locului o umplea de admirație, dar în același timp se simțea extrem de tristă.

Matt se sprijini nonșalant cu spatele de trunchiul unui copac.

— Așadar, ce spui?

Ea își întoarse capul, ca să nu-i vadă lacrimile care-i străluceau în ochi.

— Este foarte frumos, spuse ea în cele din urmă.

— Nu-i așa?

— Este oare opera naturii? Sau...

Matt râse scurt.

— Izvor natural, bineînțeles. Dar după spusele agentului imobiliar care mi-a vândut această insulă...

— Apropo, cum se numește?

— Oficial, încă n-are nume. Ar putea fi botezată insula Sorrel?

Ce spui de asta?

În loc de răspuns, tânăra femeie se mulțumi să ridice din umeri. După o scurtă tăcere, ea întrebă:

— Așadar, potrivit agentului imobiliar care ți-a vândut această insulă...

— Ah, da! Acest gen de mică piscină a fost construită special de un peisagist pentru precedentul proprietar, un cântăreț de country destul de cunoscut. Tocmai se căsătorise și voia să-și aducă soția...

— ...în paradisul terestru, termină ea fără voia ei.

Ea își imaginează un cuplu înlănțuit în iarbă și această simplă evocare avu asupra ei efectul unei lovituri de pumnal. Reuși totuși să zâmbească.

— Este foarte romantic.

— Nu atât cât crezi! Știi de ce a trebuit să vândă? Pentru a plăti cheltuielile de divorț, doi sau trei ani după aceea.

— Oh!

— Asta este viața! Ești decepționată?

— Puțin, dar nu este cu adevărat o surpriză. Poveștile de dragoste se termină întotdeauna rău.

Strânse buzele și adăugă pe un ton caustic:

— Ar trebui s-o știi...

Fără să răspundă, el ridică brațele pentru a prinde o creangă încărcată cu fructe aurii și culese o jumătate de duzină pe care le lăsă să cadă în iarbă. Apoi întinse una tinerei femei, care se forță să surâdă.

— Este prima dată când îmi oferi o portocală abia culeasă!

— O mandarină.

— Este aproape la fel, nu?

— Vino să te așezi.

Fără să se lase rugată, luă loc lângă Matt pe malul lacului.

Curățindu-și de coajă mandarina, îl examina pe Matt printre genele plecate. Își dădu seama că o privea și, jenată, își udă degetele în apa rece.

— Vrei să te scalzi? propuse Matt punând un fir de iarbă între dinți.

— Mi-ar plăcea, dar mi-am lăsat costumul de baie la vilă.

— Avem vederi largi, aici.

— Da, dar nu este cazul meu, i-o întoarse ea pe un ton rece.

Matt îi întinse jumătate din fructul pe care-l decojise

— Mulțumesc, murmură ea.

Pentru a-și masca stânjeneala, începu să desprindă felii de mandarină. Brusc, simți o înțepătură în gleznă... Ochii i se măriră de groază când văzu o întreagă procesiune de

furnici roșii pe piciorul ei. În momentul acela, simți o înțepătură în braț: o atacau alte furnici!

Sări în picioare, lovindu-se peste tot pentru a încerca să scape de nepoftiți. Matt o imită.

— Uitasem de furnicile roșii! exclamă el. Ce enervant!

Mandarinele sunt cele care le atrag!

— Au! Au reușit să se strecoare sub hainele mele! Am peste tot!

Matt izbucni în râs.

— Și eu la fel... Nu te mișca, te voi scăpa de ele. Dar este nevoie de măsuri radicale!

Înainte ca tânăra femeie să poată protesta, o prinse de talie, antrenând-o într-un plonjon impecabil.

Sorrel țâșni din apă, cu respirația tăiată.

— Este foarte rece! Ești nebun?

— Trebuia să scăpăm de furnici! Și eu aveam peste tot, mai ales în bermude, și te asigur că nu era foarte plăcut.

Izbucniră amândoi în râs, agățându-se unul de altul pentru a-și păstra echilibrul.

— Să știi că nu este chiar foarte rece, făcu Matt. Diferența de temperatură este cea care surprinde: este atât de cald afară. E mai bine?

— Da, mulțumesc.

Râse din nou.

— Îți spuseseam totuși că nu voiam să mă scald! Dar tu nu mă ascuți niciodată...

— Mi se întâmplă...

El nu mai râdea, scrutând-o cu o privire intensă.

Inima lui Sorrel începu să bată mai repede. Dintr-odată, nu mai reușea să-și ia ochii de la acest bărbat care stătea drept în fața ei, cu apa până la mijloc. În acest decor de vis, cu părul lui ud și pieptul bronzat șiroind de apă, era absolut magnific.

Dorința o copleși pe tânăra femeie. Dorința? Mai mult

decât atât! În clipa asta, îl regăsea pe Matt de altă dată, cel pe care-l iubise nebunește.

Cel pe care-l iubea încă.

Simți un junghi în inimă. Brusc, se răsuci și alergă spre mal.

Matt o ajunse din urmă și o prinse de mijloc.

— Ce-i cu tine? Ești foarte grăbită! Nu te tentează să înoți puțin?

— Hm... nu. Vreau să ies din apă.

— Pentru a oferi furnicilor felul principal de mâncare? Întrebă el zâmbind.

Cu un deget, făcu să cadă o petală de floare care se lipise de obrazul lui Sorrel. Brusc, zâmbetul lui dispăru, în timp ce privirea lui devenea tot mai insistentă.

— Sorrel...

Se aflau acum la marginea piscinei săpate în stâncă, unde apa le ajungea doar până la glezne.

Mașinal, tânăra femeie își pleacă ochii.

Îi scăpă un mic țipăt îngrozit dându-și seama că hainele ude îi dezvăluiau corpul la fel de clar – și poate mai senzual decât dacă ar fi fost goală.

Își reținu respirația când realizează că și tricoul lui Matt, ca și bermudele, erau ude, astfel încât mușchii și virilitatea erau și mai mult scoși în evidență.

Stând față-n față, Sorrel și Matt păreau dintr-odată transformați în statui. Brusc, el o prinse în brațe cu pasiune.

Buzele lor se întâlniră, în timp ce mâinile lor rățăceau deja în mângâieri pe pielea lor înfierbântată, în ciuda răcelii apei.

Îmbrățișarea lui Matt deveni mai puternică. Copleșită de dorință, Sorrel se oferă cu totul.

— Te vreau, făcu Matt cu o voce răgușită.

— Da... Oh, da!

El reușise deja să-i scoată tricoul. Buzele lui sărutau

acum sâniî tinerei femei.

— Te vreau! repetă el

Cu ochii închiși, pradă unei voluptăți chinuitoare, Sorrel se arcui gemând sub sărutările lui Matt, sub mângâierile lui din ce în ce mai precise, nerăbdătoare să cunoască extazul în acest mic colț de paradis.

Deodată, încremeni. Trezindu-se brusc la realitate, se redresă cu un aer rătăcit. Oare ce se întâmpla cu ea? Cum putea să se lase dominată astfel de simțuri? Când mâine – sau poate imediat, Matt va hotărî că nu mai reprezenta nici cel mai mic pericol și-l va chema pe Carlos s-o ducă înapoi la Barbados!

Atunci o va lăsa să plece, fără un adio, fără măcar o ultimă privire.

„Sau cu o privire plină de dispreț!” se gândi ea, dezmeticită.

O cuprinse disperarea. Îl iubea atât de mult pe bărbatul acesta, îl dorea cu fiecare fibră a corpului ei. Oh, ce n-ar fi dat să se abandoneze total...

„Amintește-ți ce s-a întâmplat acum cinci ani, îi aminti atunci o mică voce interioară. Ai fost distrusă, ai suferit luni, ani de zile...

După ce ai trăit o asemenea experiență, vei fi atât de proastă s-o iei de la capăt? Îl vei lăsa pe Mateo Ramirez să-ți frângă a doua oară inima?

Îl respinse, cu toată puterea.

— Nu!

— Ba da!

— Matt, nu vreau...

El puse mâna pe buzele tinerei femei.

— Ba da, vrei!

O groază nespusă o cuprinse pe Sorrel când văzu ochii lui

Matt, atât de limpezi de obicei, întunecându-se de

dorință. O dorință veche cât lumea...

El lăsă brusc să-i cadă brațele.

— Ți-e teamă! exclamă el, stupefiat. Ți-e într-adevăr teamă...

Lăsă să-i scape un râs sarcastic.

— Nu-i nevoie să tremuri așa! N-am intenția să abuzez de forță!

Pe cuvântul meu, mă iei drept o brută?

— Matt...

— Termină cu prefăcătoriile tale! Este de un ridicol desăvârșit!

Ridicând din umeri, adăugă:

— Nu înțeleg de ce faci atâta caz!

Ne dorim unul pe celălalt...

— Matt...

— Mai bine să terminăm! o opri el pe un ton repezit. Ar fi logic, nu? Odată dorința noastră potolită, odată curiozitatea noastră satisfăcută, vom fi liniștiți!

Un tunet bubui în depărtare, deasupra mării. Îngrijorată, Sorrel își ridică ochii spre cer și văzu nori negri adunându-se la orizont.

Matt ridică din umeri.

— Nu te neliniști, furtuna este încă departe!

O respinse fără blândețe.

— Oricum, de uzi suntem uzi... Poți rămâne aici, dacă vrei. Eu mă întorc la vilă.

Urcă pe mal și, fără o privire în urmă, se îndepărtă pe sub copacii și arbuștii plini de flori în culori vii.

Sorrel așteptă să dispară pentru a ieși la rândul ei din apă. Se lăsă să cadă pe iarbă, ghemuită în ea însăși, tremurând toată.

Acum că era udă, furnicile nu mai încercau s-o atace.

Sorrel mergea încolo și-ncoace pe verandă, ca un animal închis în cușcă. Aerul părea din ce în ce mai greu, din ce în ce mai înăbușitor. Se făcuse noapte și, ca și cum nu așteptase decât asta, furtuna care amenințase toată după-amiaza se apropia. Tunetele bubuiau și fulgerele brăzdau cerul întunecat.

Traversând camera de zi pentru a ajunge la bucătărie, tânăra femeie observă o rază de lumină sub ușa biroului lui Matt. Își petrecuse toată ziua închis în încăperea aceea.

Sorrel își acordă timp să pregătească cina și să pună masa.

„Să risc oare să-l deranjez? se întrebă ea mușcându-și buza inferioară cu un aer preocupat.

În loc să se ducă să bată la ușa biroului, se întoarse pe verandă și se apropie de fereastră. Printre lamele jaluzelelor, îl văzu așezat la biroul lui, sub cercul luminos al unei lămpi. Apăsă butoanele unui calculator, luând în același timp note.

Când încetă să lucreze și-și trecu obosit o mână prin păr, inima lui Sorrel se strânse.

„Este obosit...”

Cât n-ar fi dat să alerge la el și să-l ia în brațe!

Acum cinci ani, se îndrăgostise de bărbatul acesta. Dar – acum își dădea seama – fusese doar dragostea unei adolescente impresionate de farmecul unui sud-american frumos. Acum când îl cunoștea mai bine, știind cât de dur și de neînduplecat se putea arăta, nu și-o mai putea ascunde: încă îl iubea.

— Ce vrei? întrebă Matt pe un ton tăios.

Tresări. Nu crezuse că putea s-o vadă în întuneric.

— Așadar? insistă el fără amabilitate.

— Eu... vreau să-ți spun că cina este gata.

— Nu mi-e foame. Îmi voi face un sandviș mai târziu.

— Cum dorești! M-am străduit să pregătesc o masă

bună, dar atâta pagubă! Sper că broaștele vor ști s-o aprecieze!

— Destul! exclamă Matt furios.

Se ridică atât de brusc, încât tânăra femeie făcu un pas înapoi, speriată. Totuși, era la adăpost, pe verandă.

— Soses! aruncă el. Poți să servești!

Când apăru pe verandă, Sorrel era deja la masă. Își dădu seama cu surprindere că-și acordase timp să-și schimbe bermudele cu un pantalon din pânză gri și o cămașă albă. Dar figura lui rămânea întunecată.

El se așeză bombănind, apoi începu să mănânce feliile de somon afumat și evantaiul de avocado pe care tânăra femeie le aranjase artistic pe farfurie.

În timp ce el scotea dopul sticlei de vin alb pe care Sorrel o scosese din frigider, ea se duse după felul următor.

Matt aruncă o privire bănuitoare felului de mâncare adus de ea pe masă.

— Pui cu ardei verde și cu orez sălbatic în sos dulce-acrișor, anunță ea. Eu l-am pregătit.

— De când ai învățat să gătești?

Pe un ton sarcastic, el continuă:

— Pentru că dacă-mi amintesc bine, abia erai în stare să fierbi un ou, odinioară!

Sorrel reuși să râdă.

— Este adevărat, nu eram foarte dotată... Dar m-am pus la punct, după cum poți constata. Trebuia! Ben mi-a cerut adesea să organizăm dineuri pentru el, și nu puteam totuși să servesc conserve!

— Așadar, datorită lui Ben am dreptul la o masă bună?

— Datorită lecțiilor de gătit pe care le-am luat. Ai destul orez?

Dar Matt nu părea dispus să schimbe subiectul discuției.

— Dacă Ben al tău ținea atât de mult la tine, mă mir că te-a lăsat să pleci așa.

Sorrel simți că roșește.

— Ce vrei să spui, te rog?

— Nimic special. Oricum, știu că trebuie să sosească la sfârșitul săptămânii la apartamentul pe care ți l-a împrumutat atât de generos.

Trebuie să fi făcut o mică anchetă la Halcyon Beach pentru a afla asta.

— Nu mă înșel? insistă Matt. Îl aștepti la sfârșitul săptămânii viitoare?

Tânăra femeie reuși să ridice din umeri cu un aer indiferent.

— Este adevărat. Se pare că ești la curent.

— Sper că te vei întoarce la timp la Halcyon Beach. Acest drag Ben ar fi atât de decepționat să nu te găsească...

Sorrel strânse pumnii.

— Ți-am spus deja că Ben este partenerul meu de afaceri, nimic mai mult!

În loc de răspuns, Matt se mulțumi să râdă ironic. Cuprinsă de furie, Sorrel continuă:

— Păcat că spionii nu-și fac treaba corect. Pentru că ai fi aflat că Ben nu va fi singur. Are intenția să vină cu Nadine, James, Philip și Tom!

— Ei bine, va fi distracție la Halcyon Beach! Zbenguieli și hârjoane cât poțestești... Înțeleg de ce ești nerăbdătoare să ajungi acolo.

Tânăra femeie sări în picioare.

— Nu vreau să ascult mai mult! exclamă ea cu ochii strălucind de furie. Tu...

— Stai jos! îi ordonă el.

Descumpănită de tonul autoritar, se supuse fără plăcere. Dar acuzațiile nedrepte și ofensatoare ale lui Matt îi tăiaseră apetitul.

— Dacă vrei să știi, reluă ea mai calm, află că Nadine

este soția lui Ben. Iar James, Philip și Tom sunt fiii lor.

— Trei băieți?

— Gemeni! Încă n-au doi ani, iar Nadine este depășită. Din acest motiv, a trebuit de mai multe ori să-l ajut pe Ben la primirea unor clienți.

— Adevărat?

— Adevărat. Află de asemenea că Ben și Nadine sunt foarte fericiți împreună!

Simți o înțepătură de gelozie când adăugă, iritată:

— Oricum, nu vād de ce îmi dau osteneala să-ți explic toate astea!

Vocea ei urcă din nou, pentru a încheia disprețuitor:

— Ca și cum te-ar interesa!

Își terminară masa în tăcere. Matt apreciasse cum se cuvine puiul cu ardei verde și orez, apoi înghețata cu ciocolată.

— Mulțumesc pentru cină, spuse el politico, luând cu el ceașca de cafea. Câteva clipe mai târziu, ușa biroului se trântea în spatele lui.

Prea deprimată pentru a se ocupa de veselă, Sorrel coborî cu pași lenți spre plajă, sub cerul brăzdat de fulgere.

Furtuna continua. Vântul se întetise, marea crescuse și valuri mari se năpusteau pe nisip urlând cu furie.

Matt n-o urmașe, dar Sorrel nu se miră peste măsură.

Deoarece pe o noapte ca aceasta, nu putea risca să fugă! Iahturile și navele de pescuit rămăseseră prudente în port.

Cât timp rămase pe plajă, privind cu un aer ursuz elementele dezlănțuite ale naturii? Tânăra femeie ar fi fost incapabilă s-o spună. Se pregătea să se întoarcă la vilă când Matt i se alătură.

— Ce faci aici?

— Dar... nimic.

— Știi cât e ceasul? Este aproape miezul nopții!

Ea ridică din umeri.

— Și ce-i cu asta? Nu mai am zece ani... Am de mult permisiunea să rămân până la miezul nopții!

— Mă temeam să nu-ți fi venit ideea să te duci să te scalzi. Băile nocturne sunt una din specialitățile tale...

Ridică mâna și-i atinse ușor părul.

— Ia te uită, este uscat! constată el uimit. Nu ești chiar atât de nesăbuită... Dar eu, pentru că sunt aici, vreau să mă duc să înot puțin.

— Ai spus că este periculos!

— Aș! Îmi va face bine, am nevoie să-mi limpezesc ideile.

Își scoase pantalonii și cămașa și, rămas doar într-un slip negru, înaintă spre mare.

— Fii atent! strigă Sorrel. Unele valuri sunt enorme! Și când se sparg...

— Îmi place lupta! strigă Matt înainte de a plonja în apă.

Sorrel își încleștă mâinile cu atâta putere, încât unghiile îi pătrunseră în palme. Știa că Matt este un înotător foarte bun, dar în marea asta agitată...

Nu-l mai vedea. Din ce în ce mai neliniștită, tânăra femeie se apropie de primele valuri.

„Dacă se îneacă, eu... nu voi avea niciun motiv să trăiesc!” se gândi ea cu disperare.

Luna apăru între doi nori și lumina ei argintie și rece căzu peste valurile înspumate, înalte de câțiva metri.

„Ca în visul meu...” își spuse tânăra femeie cu stupoare.

Matt călărea valurile, venind spre plajă... Atunci, o bucurie intensă o copleși pe Sorrel. Fără să se gândească, intră la rândul ei în apă.

Matt se ivi din valuri, o luă în brațe... și visul ei deveni realitate.

Capitolul 8

Valurile se spărgeau la picioarele lor. Matt o ridică în brațe fără efort și o luă cu el. Pierdută în reveria erotică, ea se abandonă.

Umerii uzi ai lui Matt străluceau sub clarul de lună, ca un bronz șlefuit. În spatele lor, valurile înspumate continuau să bubuie și să se încălece înainte să se năpustească furioase pe nisip.

— Mai... Oh, Matt... murmură ea înlănțuindu-l cu brațele după gât.

O întinse în fine pe nisip și o dezbracă nerăbdător cu degete tremurânde. Apoi, buzele lui rătăciră peste sânii goi ai tinerei femei, în timp ce, arzând de dorință, ea se arcuia spre el.

În mod firesc, i se oferea...

Când Sorrel deschise ochii într-un târziu, nori mari acopereau luna. Sprijinit într-un cot, Matt o contempla, cu fața pe jumătate ascunsă în întuneric. Deodată, îi luă mâna, o duse la buze și depuse un sărut ușor în palmă.

Degetele lor se împletiră. Apoi, Matt se ridică și o ajută pe Sorrel să se ridice la rândul ei. Când o îmbrățișă, se cuibări cu ochii închiși la pieptul lui și ascultă ritmul nestăpânit în care băteau inimile lor.

Trăia un moment minunat și dorea să savureze fiecare clipă.

Deoarece dacă nu știa ce-i rezerva ziua de mâine – multă mâhnire, probabil – refuza să se întristeze la acest gând.

Mână în mână, se îndreptară cu pași lenți spre vilă. Ajunși pe verandă, Matt declară cu voce scăzută:

— Știi că ești la fel de frumoasă... poate chiar mai frumoasă ca acum cinci ani?

Brusc, vocea lui se încărcă de regrete.

— Sorrel, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Ce... ce voiai să-ți spun?

Matt o luă din nou în brațe.

— Că erai virgină, evident! Dumnezeu, nici nu m-am gândit, m-am purtat ca o brută! Trebuie să-ți fi făcut atât de rău...

Ea ezită.

— Doar puțin...

Cu un surâs jenat, adăugă:

— Dar după aceea, a fost atât de bine...

— De ce nu mi-ai spus nimic? Întrebă el din nou.

— Pentru că nu m-ai fi crezut.

— Doamne Dumnezeu! exclamă el, vizibil chinuit de remușcări.

— Și apoi, asta te-ar fi făcut poate să-ți schimbi hotărârea...

Or, eu voiam să-ți aparțin, adăugă ea într-o suflare.

Brațele lui Matt o strânseseră cu mai multă putere.

— Oh! Dulcea mea Sorrel... iubita mea...

Fără să-și termine fraza, o duse în brațe în sala de baie.

— Ești plină de nisip!

Ea râse, emoționată.

— Și tu!

Jetul de apă caldă al dușului îi stropi pe amândoi. Cu gesturi foarte blânde, care erau tot atâtea mângâieri, Matt îndepărtă firele de nisip care se încrustaseră în carnea delicată a tinerei femei.

— Ce brută am fost! nu înceta el să regrete, rușinat.

Sorrel se lipi de el. Cu ochii închiși, își lăsa mâinile să rățăcească peste acest corp de bărbat pe care nu se va plictisi niciodată să-l descopere.

Matt fu străbătut de fiori.

— Nu face asta! Altfel...

— Altfel? repetă ea, tachinându-l cu tandrețe.

El o ridică din nou în brațe și o duse în cameră.

— Nu sunt de lemn, dulcea mea Sorrel! Ai un asemenea efect asupra mea, încât... încât... S-ar fi spus că devenise un porțelan fragil când o depuse pe pat, cu nesfârșită blândețe.

— Dar... suntem uzi! protestă ea cu un râs nervos.
Cearșafurile...

— Cu atât mai rău pentru cearșafuri!

În lumina difuză a veiozei de la capul patului, lungul păr blond al lui Sorrel părea de argint. Cât despre pielea ei, acum ușor bronzată, căpătase o culoare caldă de caisă, cu o nuanță de roz.

— Pari o sirenă, murmură Matt. O sirenă miraculoasă pe care am descoperit-o în mijlocul valurilor. Nu îndrăznesc să cred ce noroc am! O să mă părăsești? Măine, în zori, te vei întoarce în adâncurile oceanului?

— Oh, nu! Nu, Matt... Voi rămâne cu tine atât cât mă vei dori.

„Și, cu siguranță, nu mult timp”, adăugă o mică voce interioară.

Silueta bine legată a lui Matt se detașa pe perete la lumina veiozei. Fără să se miște, fără măcar să clipească, tânăra femeie privi apropiindu-se de ea călărețul visurilor ei, cel pe care-l văzuse atât de des țâșnind dintr-un val de spumă, călare pe un aprig cal de mare.

De data asta, el nu se grăbi. Știu să stârnească treptat dorința tinerei femei, până când, în culmea plăcerii, cu simțurile exacerbate, i se alătură în extaz.

Mai târziu, Sorrel întrebă, timid:

— Întotdeauna este așa?

Matt schiță un surâs și-i sărută vârful degetelor.

— Ce vrei să spui? murmură el.

— Hm... începu ea, stânjenită.

— Vrei să știi dacă fiecare individ încearcă aceleași

senzații? Sau dacă suntem singurii care le simțim, tu și cu mine?

Își reluase tonul sarcastic. Rănită, Sorrel îi adresă o privire plină de reproș. Atunci, el blestemă printre dinți, îmbrățișând-o.

— Te rog, nu mă privi așa, iubito! Ar trebui să mă cunoști destul acum pentru a ști că dacă mă refugiez după platoșa mea de cinism, este mai ales ca să nu arăt cât sunt de vulnerabil.

Argumentul o lăsă cam sceptică pe Sorrel. Mica voce interioară

— Acea mică voce care era uneori cea a rațiunii, alteori a neîncrederii – se făcu din nou auzită:

„Vulnerabil? El? Dar cum putea oare cineva să se dedubleze în asemenea măsură, trecând de la cea mai intensă tandrețe la cea mai mare răceală? Îi era greu să înțeleagă un asemenea comportament care avea asupra ei efectul unui duș rece.

— Recunosc că este destul de jenant să admit așa ceva, iubito, reluă Matt atingându-i ușor buzele cu un sărut, dar, pentru mine, n-a fost niciodată atât de... atât de bine.

Tânăra femeie schiță un surâs fericit. Liniștită, își puse capul în scobitura umărului lui Matt, închise ochii... și adormi.

Când Sorrel se trezi, în cameră pătrundeau primele licăriri ale zorilor.

Lângă ea, Matt continua să doarmă. Tânăra femeie contemplă cu emoție frumoasa figură destinsă în somn. În momentul acesta, părea atât de tânăr.

„Mai tânăr cu cinci ani”, se gândi ea cu nostalgie.

Când îi mângâie cu o atingere foarte ușoară obrazul, el mormăi câteva cuvinte ininteligibile, se întoarse și continuă

să doarmă.

Sorrel se ridică din pat, îmbracă un capot și ieși pe verandă.

Soarele apărea la orizont, colorând cerul în aur și stacojiu.

Păsările cântau deja în tufele de hibiscus cu flori de un roșu-aprins.

— O dimineață în paradisul terestru, murmură tânăra femeie.

Lumea i se părea minunată. Avea impresia că nu văzuse niciodată culori atât de vii, că nu inspirase niciodată o briză atât de calduță, atât de parfumată.

„Chiar dacă trăiesc până la o sută de ani, îmi voi aminti întotdeauna această clipă!” își zise ea.

Oare cât timp va dura, pentru ea și Matt? La drept vorbind, tânăra femeie nu-și făcea iluzii! Cunoștea reputația lui Matt și se aștepta să se plictisească repede de ea, cum se plictisise de toate celelalte.

Dar va fi avut cel puțin câteva zile, câteva săptămâni, poate chiar câteva luni de fericire. Și câteva amintiri minunate pe care le va îndrăgi toată viața. Marea sclipea printre leandri. Acolo, încă foarte departe, apăru un vas.

Sorrel își puse mâna deasupra ochilor și scruta orizontul. Apoi clătină din cap oftând, înainte de a alerger să se cuibărească lângă Matt.

El se trezi imediat și o strânse în brațe.

— Bună dimineața, frumoasa mea sireună.

— Bună dimineața, Matt.

El zâmbi, sărutând-o cu tandrețe.

— Pari îngrijorată.

— O ambarcație se îndreaptă spre insulă. Mi s-a părut că recunosc vasul lui Carlos.

Matt făcu o grimasă.

— Crezi?

- Sunt aproape sigură.
- La ce distanță se află?
- Oh, este încă departe!
- În cazul ăsta... vino mai aproape.

Matt își spori strânsoarea și flacăra dorinței îi cuprinse pe amândoi.

Sorrel adormise din nou. Când deschise ochii, își dădu seama că era singură în patul mare. Trase cu urechea și-l auzi pe Matt vorbind încet în spaniolă.

- Și señor, răspundea Carlos din când în când.

Sorrel oftă. Așadar, nu se înșelase! Era vasul lui Carlos pe care-l zărise la orizont!

„Presupun că Juan del Castillo și Ricardo Laborde au ajuns în sfârșit la un acord, în consecință nu mai reprezintă o amenințare, și Carlos vine să mă caute”, se gândi ea.

Simți o strângere de inimă.

— Este prea nedrept! murmură ea cu disperare. Nu vom fi avut așadar decât o noapte? O singură noapte?

Oglinda din sala de baie îi arată fața unei alte Sorrel Elliot.

Ea era oare femeia asta cu ochi prea mari, cu fața înroșită, cu buze senzuale? Chiar și corpul ei părea să se fi schimbat subtil sub mângâierile lui Matt.

Când se strecură sub duș, își aminti de cel pe care-l făcuse cu Matt în ajun.

Oare toate astea luaseră sfârșit?

Îmbracă primele lucruri care-i căzură în mână: o cămașă de culoarea piersicii și o fustă asortată din bumbac. Apoi începu să-și facă valiza.

Nu uitase oare nimic? Nu... Nu mai rămăsese în fundul dulapului decât o bluză de mătase neagră care degaja un parfum greu. Femeia căreia îi aparținea era cu siguranță mai experimentată, mai sofisticată și mai elegantă decât ea.

„Dar trecerea ei prin viața lui Mateo Ramirez fusese probabil la fel de efemeră ca a mea!”

Tânăra femeie își închidea valiza când apăru Matt.

— Dacă vrei cafea, tocmai am făcut.

— Mulțumesc. Așadar, era Carlos? A venit să ne caute? Întrebă ea pe un ton neutru.

— Da.

Matt părea preocupat de probleme în care Sorrel n-avea niciun loc.

„Cât de departe este deja de mine!” se gândi ea cu melancolie.

— Discuțiile s-au desfășurat bine? găsi ea curajul să întrebe.

— Totul este în ordine, au găsit în sfârșit un teren de înțelegere.

Pentru viitorul economic al țării mele, nu putea fi o veste mai bună!

— Sunt atât de mulțumită pentru tine, Matt! exclamă impulsiv tânăra femeie.

El îi zâmbi scurt și luă valiza pusă pe pat.

— O iau eu... Apoi voi veni să-mi fac propriile mele bagaje.

După care adăugă cu indiferență:

— Arăți bine, dimineața asta, iubito.

Abia dacă o privise. Sorrel ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o țină strâns lângă el, să-i murmure cuvinte tandre, să încerce din nou crearea magiei nopții care se scursese.

Singura lor noapte...

Sorrel ar fi putut să se lamenteze. În loc de asta, își adună curajul și reuși chiar să zâmbească. Apoi își luă sacul de voiaj pe umăr și se îndreptă spre veranda unde Carlos își bea cafeaua.

Carlos reduse viteza motorului și șalupa pătrunse încet în golful Halcyon Beach. Mai multe iahturi erau ancorate acolo. Matt îl arată pe cel mai mare

— Vasul meu. Era aproape un pachebot. Sorrel zări, cu inima strânsă, scara pe care o urcase cu greu în plină noapte. Atunci, nu știa ce o aștepta!

— Este superb, făcu ea cu voce stinsă.

Se aplecă pentru a citi numele înscris în spate cu litere aurite.

— „Ariadne”, murmură ea.

— S-ar putea numi Sorrel. Ce părere ai?

Tânăra femeie nu răspunse.

„Dacă ar trebui să-și reboteze vasul de fiecare dată când o femeie trece prin viața lui... se gândi ea cu amărăciune. A propus deja să dea numele meu insulei. De ce își bate joc de mine?”

Cu prețul unui efort dureros, reuși să spună pe un ton nepăsător:

— Se spune că aduce ghinion să schimbi numele vaselor...

Oricum, nu găsesc că „Sorrel” ar fi foarte indicat pentru un iaht.

Matt ridică din umeri

— De ce nu?

Ei bine, vom vedea!

În loc să se îndrepte spre micul chei al reședinței de la Halcyon Beach, Carlos înaintă de-a lungul plajei unde Sorrel făcea plajă în ziua când văzuse mai mulți bărbați mergând în întâmpinarea unui vas. Carlos opri șalupa la același ponton ca atunci.

Văzând că Matt era îngrijorat și totodată nerăbdător, Sorrel se feri să pună cea mai mică întrebare. Fără un cuvânt, se mulțumi să-i urmeze pe cei doi bărbați până la o poartă din fier forjat care dădea spre niște grădini tropicale

cu vegetație luxuriantă. La capătul unei peluze la fel de verzi cu un gazon englezesc se ridica o vilă albă, o vilă de vis.

Sorrel abia avu timp să zărească o piscină și un teren de tenis

...Matt urca deja rapid treptele de marmură ale peronului.

— Carlos te va conduce la Halcyon Beach.

Părea din ce în ce mai grăbit.

— N-am timp să te conduc eu însumi. Ricardo Laborde este aici și trebuie să-l văd pe Juan del Castillo înainte de plecarea sa.

Îi făcu un semn cu mâna.

— La revedere!

— Matt...

— Da? făcu el iritat. Ce este?

La tonul său nerăbdător, Sorrel înțelese că nu trebuia să insiste.

„Lui Mateo Ramirez nu-i plac femeile care se cramponează”, își aminti ea, cu moartea în suflet.

Politicos, amabil – dar neîndurător – se îndepărta de ea, invitând-o să facă la fel.

Ea reuși să surâdă.

— Hm... nimic. La revedere.

Matt luă mâna tinerei femei într-ale sale.

— Voi fi ocupat toată dimineață. Dar îndată ce voi putea...

Își lăsă fraza în suspensie. Sorrel păstra în continuare un zâmbet stereotip pe buze.

— Dar bineînțeles, Matt. Nu-ți face griji, am înțeles foarte bine.

— La revedere! repetă el înainte să dispară în vilă.

Carlos opri luxosul Bentley în fața ușii bungaloului pe care Ben îl împrumutase asociatei lui.

El se duse să deschidă portbagajul, de unde scoase valiza lui Sorrel. Aceasta i-o luă imediat.

— Lăsați-mă s-o duc eu, domnișoară! protestă Carlos.

— Nu-i nevoie, pot să mă descurc.

Carlos păru surprins.

— Cum vreți, domnișoară, murmură el în cele din urmă.

Intră singură în apartamentul pustiu, căruia Victoria îi închisese obloanele. Lăsându-și valiza în antreu, se duse să pună apă la fiert.

Își făcu o ceașcă de nes pe care se duse s-o bea în micul patio însorit, comun pentru bungalourile învecinate.

Tinerii englezi puțin cam gălăgioși păreau să fi plecat. Cele două canadiene simpatice pe care le cunoscuse în seara când se organizase grătarul trebuie să-și fi luat și ele zborul spre Vancouver în ziua precedentă. Cât despre apartamentul vecin, acum era ocupat de un cuplu de americani, aparent în voiaj de nuntă.

Aceștia își luau micul dejun pe terasa lor. Sorrel se strădui să nu le asculte conversația, dar nu se putu împiedica să audă aceste cuvinte pe un ton care se voia plin de reproș:

— Zău, doamnă Barry! Ești căsătorită de două zile și ai uitat deja că eu pun zahăr brun pe grepfrut? Tânăra mireasă pufni.

Ceva căzu pe terasă... apoi se făcu liniște.

Sorrel își plecă fruntea, reținându-și lacrimile. În urmă cu o săptămână, ar fi putut afirma că, dacă acum cinci ani ar fi avut o suferință din dragoste, acum era vindecată. Cât se înșela!

Cicatricele erau încă acolo și fusese de-ajuns doar puțin ca să le redeschidă!

Matt nu va da niciun semn, era sigură. Și dacă avea destul de puțin orgoliu pentru a-l căuta, știa dinainte că nu va reuși nici măcar să-l contacteze.

„Niciodată nu va mai fi aici pentru mine. Oricum, nu-și va prelungi cu siguranță șederea în Barbados! Și dacă din întâmplare va fi cazul, pariez că va lăsa instrucțiuni foarte stricte. Îmi pare rău, dar domnul Ramírez este ocupat, îmi va răspunde

Carlos – sau o secretară!”

Un avion tocmai decolase. Sorrel urmări cu privirea fuzelajul strălucind în soare. Nu era cel care-l ducea pe Matt, dar poate va fi următorul.

Tânăra femeie se ridică brusc.

„Oricum, n-am intenția să lăncezesc aici pentru a vedea ce se întâmplă”.

Mai avea o săptămână de vacanță, dar, dintr-odată, nu mai avea decât o dorință, să părăsească această insulă și să încerce să uite totul.

Alergă la cartea de telefon, o răsfoi și, fără nici urmă de ezitare, formă numărul agenției British Airways.

Două ore mai târziu, pregătită de plecare, Sorrel verifica dacă are pașaportul la îndemână, când taxiul pe care-l comandase sosi în trombă. Șoferul nu văzuse probabil panoul care limita viteza în incinta reședinței. La Halcyon Beach se considera că trebuie să se circule la pas.

Sorrel auzi pietrișul scrâșnind sub pneuri, apoi se trânti o portieră și răsună vocea pătrunzătoare a Victoriei.

Victoria... Figura crispată a lui Sorrel se destinse într-un surâs amar. Când sosise spre ora nouă dimineața pentru a-și relua serviciul, planturoasa antileză n-o menajase deloc cu tachinările ei.

— V-ați întors în sfârșit, domnișoară Sorrel! Mă întreb unde ați fost... Și mai ales cu cine... Așadar, v-ați distrat puțin?

Tânăra femeie, care nu se simțea în stare să răspundă pe același ton lejer, tăiase scurt aceste aluzii pline de subînțelesuri declarând că zbura la Londra la prânz și că

trebuia să-și facă bagajele.

Cu asta, se închisese în camera ei, lăsând-o pe Victoria cu ochii măriți de uimire.

Se bătu la ușă.

— Domnișoară Sorrel! strigă Victoria.

— Imediat!

Tânăra femeie deschise portofelul, scoase două bancnote pe care le îndoi. Avea intenția ca, luându-și rămas-bun de la menajeră, să i le strecoare discret în mână.

În spatele ei, ușa se deschise.

— Domnișoară Sorrel...

Puțin iritată, aceasta din urmă exclamă:

— Ți-am spus că vin imediat, Victoria! Am auzit taxiul. Vrei să fii grăguță să-i spui șoferului...

— Și mai ce? o întrerupse o voce tăioasă pe care o cunoștea prea bine.

Tânăra femeie se întoarse, stupefiată. Matt o măsura cu o privire furioasă.

— Pot să știu ce faci?

— Mi-am... hm, schimbat rezervarea. Plec acum.

— S-o crezi tu!

Matt înaintă spre ea cu un aer atât de amenințător, încât se dădu înapoi. Găsi totuși destul curaj pentru a arunca:

— Și... cine mă va împiedica să plec, te rog?

— Eu.

Cu un gest brusc, el aruncă spre un fotoliu orhideele de un roz foarte deschis pe care le ținea în mână. Buchetul aranjat artistic căzu la podea în foșnet de celofan.

Victoria se grăbi să le ridice.

— Ce flori frumoase! exclamă ea. Le pun în apă, domnișoară Sorrel.

— Mulțumesc, Victoria, reuși să bâiguie tânăra femeie.

Copleșită de un amestec de bucurie și disperare, abia

putea să vorbească și se mulțumea să-l fixeze pe Matt cu un aer încremenit. Prin urmare, totuși venise.

— Așadar? Iansă el. Ai amabilitatea să-mi explici ce se întâmplă?

Te las două ore... și te regăsesc pe punctul să pleci!

— Da, reuși ea să îngaiame.

Era tot ce-i permitea să spună gâtul ei uscat. Matt o prinse fără blândețe de umeri și o scutură.

— Da? Ce vrei să spui cu acest „da”?

— Tu... ai fost amabil să vii și...

— Amabil? Eu, amabil?

— Ascultă, nu-mi fac iluzii. Știu bine că pentru noi s-a terminat și m-am... hm, m-am gândit că este mai bine să...

— S-o ștergi englezește fără măcar un cuvânt de rămas-bun? Ei bine, draga mea, află că nu s-a terminat, ci abia începe!

O speranță nebună o cuprinse pe tânăra femeie.

— Ce... ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun...

Matt îi mângâie obrazul, zâmbind.

— Ce vreau să spun, dragostea mea, reluă el cu nesfârșită tandrețe, este că te iubesc și că vreau să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 9

— Să... te căsătorești cu mine!

Sub efectul șocului, ochii de safir ai lui Sorrel deveniseră imenși. Cum era oare posibil să treacă, în câteva clipe, de la disperarea cea mai profundă la fericirea cea mai completă?

— Eu... nu știu ce să spun, bâigui ea.

— Atunci, nu spune nimic! Nu-ți cer un răspuns imediat, cu atât mai mult cu cât n-ai mintea limpede în acest moment!

Începând de acum, am intenția să-ți fac curte! O curte foarte asiduă...

Sorrel nu se putu împiedica să nu râdă.

— Tu... n-ai nevoie să-mi... faci curte, deoarece sunt deja a ta și...

— Țin să-ți fac curte după moda veche, și după aceea, timp de o săptămână, zi de zi, îmi vei spune dacă accepți să te căsătorești sau nu cu mine.

Matt își consultă ceasul înainte de a continua:

— Deocamdată, am rezervat o masă la Sandy Lane. Și te previn că suntem deja în întârziere!

— La Sandy Lane?

Tânăra femeie studiase suficient broșurile pentru a ști că era vorba despre cel mai frumos hotel din Caraibe.

Matt se neliniștea deja.

— Nu-ți place? Ai prefera poate Pavilionul Regal?

— Nu, nu... Aș fi încântată să merg la Sandy Lane. Necazul este că n-am ce să îmbrac.

— Cum? N-ai ce să îmbraci? repetă Matt izbucnind în râs.

— Nu-ți dai seama? Niciodată nu voi fi lăsată să intru într-un asemenea loc, îmbrăcată ca o cerșetoare!

Fusta ei de pânză albastră și tricoul alb i se păreau

foarte ordinare în comparație cu superbul costum gri de mătase pe care-l purta Matt.

— Ești perfectă așa cum ești, o asigură el privind-o cu adorație.

Dar dacă te frământă asemenea amănunte, du-te după-amiază și cumpără-ți o garderobă întreagă.

O privi cu un aer îngrijorat.

— Pari încă neliniștită, dragostea mea! Acum, care este problema?

— Nu sunt obișnuită să fiu... curtată de un bărbat atât de bogat.

— Ei așa, te vei obișnui! Iubita mea...

Și spunând asta, îi sărută mâna cu nesfârșită tandrețe.

— Cât de mult te iubesc! murmură el cu emoție.

Orhidee albe, stânjenei roz uriași, trandafiri de un roșu-întunecat... În fiecare zi i se livra un buchet, și Victoriei îi lipsiră curând vasele.

Se succedară dejunuri la Paradise Beach și la Sandpiper, cine la Pavilionul Regal și pe terasa de la Coral Reef Club... Sorrel se întreba dacă nu visa când, în lumina plăcută a lumânărilor, întâlnea privirea atât de drăgăstoasă a lui Matt. În prima zi, după dejunul la Sandy Lane, Matt o dusesse pe Sorrel în magazinele unor mari croitori. În ciuda protestelor tinerei femei, ținuse să-i ofere o asemenea cantitate de veșminte, încât portbagajul Bentley-ului nu fusese destul de încăpător și trebuise ca jumătate din cutii și pachete să fie puse pe bancheta din spate.

Seara, după un ultim sărut, Matt o conducea înapoi la Halcyon Beach. Îi era vizibil greu s-o părasească, dar, fidel cuvântului său s-o curteze după moda veche, reușea să se stăpânească.

— Dacă accepți să te căsătorești cu mine, unde ai vrea

să aibă loc căsătoria? o întrebase el într-o seară, la sfârșitul cinei.

Îi luase mâinile între ale lui.

— Știi că în Barbados se pot organiza ceremonii fantastice?

„Să accept să mă căsătoresc cu tine?

Ca și cum ar exista cea mai mică îndoială!” ar fi vrut să răspundă Sorrel, amețită de dragoste – și de șampanie.

Dar ținea să respecte regulile jocului stabilit de Matt și să aștepte miercurea următoare pentru a rosti „da”-ul care-i va copleși pe amândoi.

O căsătorie pe o insulă tropicală?

Ce vis... După câteva clipe de ezitare, tânăra femeie scutură totuși din cap, zâmbind.

— Dacă mă hotărâsc să mă căsătoresc cu tine, cred că aş prefera ca ceremonia să aibă loc la Londra. Aş vrea să fiu înconjurată de toată familia și de toți prietenii mei.

— Și călătoria de nuntă? Mexic? Însulele Maurițius? Tahiti?

Hawaii? Însulele Seychelles?

De data asta, tânăra femeie nu ezită nicio secundă.

— Insula ta! Numai dacă...

Inspiră adânc, înainte de a arunca fără șovăire:

— Am găsit o bluză de damă în dulap. O bluză din mătase neagră, și...

— Ah, da! exclamă Matt, deloc surprins. Celia era adorabilă, dar ce mică zăpăcită! Sorrel pâli.

— Ce... Celia?

— Nu mă privi așa, dragostea mea!

Izbucni în râs și continuă:

— Te tachinam... Celia este soția lui Eduardo, brațul meu drept. Le-am împrumutat insula cu ocazia celei de-a zecea aniversări a căsătoriei lui.

— În ziua când am descoperit această bluză, am crezut

că...

— Știu.

— Știi? Atunci, de ce nu mi-ai spus nimic? exclamă ea pe un ton plin de reproș. Ai fost atât de crud! Cum ai putut să mă lași să cred că...

— Voiam să cunoști și tu chinurile geloziei. Da, voiam să suferi la fel de mult ca mine, când îmi imaginam că făceai colecție de amanți.

Sorrel își ridică spre el ochii mari plini brusc de lacrimi.

— Oh, Matt! Pentru mine n-a fost... n-a existat – și nu va exista niciodată – decât un singur bărbat pe lume. Tu.

— Pentru mine, de cinci ani nu mai este decât o femeie pe lume.

Adăugă, oftând:

— Chiar dacă mă forțam să fac tot posibilul ca să te uit! Un surâs blând îi destinase trăsăturile.

— Va fi așadar insula, insula noastră, insula Sorrel... Cu condiția să faci proprietarului ei onoarea de a-i accepta cererea în căsătorie. Și după asta, iubito? Unde ți-ar plăcea să trăiești? La Londra, presupun?

— Unde vei vrea.

Presupun că afacerile tale te obligă să petreci mult timp la Tierranueva?

— Am o casă acolo, foarte aproape de coastă. O locuință confortabilă, înconjurată de un parc mare... Un paradis pentru viitorii noștri copii!

Dar vom păstra firește apartamentul din Londra, ca bază pentru sejururile noastre în Europa.

Barbados, Tierranouva, Londra...

„Vom duce o viață minunată!” se gândi Sorrel întinzându-se leneș pe șezlongul ei.

Matt o invitase să prânzească pe marginea piscinei

somptuoasei sale vile situate nu departe de Halcyon Beach, apoi se închisese în biroul său pentru a termina o treabă urgentă.

— Nu va dura mult, promise el.

— Oh, nu-ți face griji! Voi profita să fac plajă.

Pielea tinerei femei era acum frumos bronzată. Prin contrast, părul ei părea și mai deschis la culoare, dinții mai albi și ochii mai albaștri.

Jorge, credinciosul servitor al lui Matt, îi aduse un suc de fructe rece, precum și un coș de fructe de manghier.

— Gracias, Jorge, zise ea, străduindu-se să folosească cele câteva cuvinte din spaniolă învățate de la Matt. Es... hm, es muy bueno. El se înclină zâmbind. Bărbatul acesta, de o discreție desăvârșită, rămăsese impasibil văzând-o pe Sorrel reapărând în viața stăpânului său. Nu avusese nicio reacție – nici de curiozitate, nici de surpriză!

Savurând băutura răcoritoare, tânăra femeie se cufunda într-o dulce somnolență când zgomotul unei uși trântite violent o trezi la realitate. Tresări când îl văzu pe Matt apropiindu-se cu pași mari, cu o figură întunecată.

— O problemă? Întrebă ea.

— Calculatorul meu a luat-o razna!

— Există cu siguranță o agenție de genul acesta la Brigdetown.

Telefonează, îți vor trimite un tehnician.

— Mâine sau poimâine! Acum am nevoie de el! Acum! Dar spune-mi...

— Da?

— Pentru că ești un as în informatică, este momentul acum sau niciodată să mă uimești... Vino!

Sorrel își încălță sandalele fără entuziasm și-l urmă în acel birou unde până acum își făcuse o chestiune de onoare să nu intre niciodată. Cu echipamentul ei de ultimul răcnet, cu ecranele ei uriașe, permițând să se țină reuniuni la

distanță, încăperea aceasta părea ieșită de-a dreptul dintr-un film de science-fiction.

Matt îi puse în mâini un volum gros.

— Iată manualul utilizatorului... Încearcă să descoperi ce nu merge.

Scotându-și tricoul, adăugă:

— Mă duc să mă arunc în piscină.

— Matt...

Dar el dispăruse deja.

Mușcându-și buzele de îngrijorare, Sorrel privi ordinatorul al cărui ecran rămânea descurajant de gol. Cunoștea bine modelul acesta – nu avea și ea același, într-o versiune mai puțin scumpă?

Bănuia care era cauza întreruperii funcționării și se considera în măsură să repună totul în ordine. Ceea ce n-o împiedica să dorească să fugă mâncând pământul.

Deoarece în fața unui alt ordinator, un ordinator aparținând de asemenea lui Matt, acum cinci ani, totul se terminase.

Privi tastatura cu neîncredere, cu o groază aproape superstițioasă.

„Mă întreb de ce a făcut Matt apel la mine. Ar fi trebuit să fie capabil să rezolve singur problema”, se gândi ea.

Apoi își spuse că pusese poate deliberat calculatorul în pană ca s-o cheme în ajutor și să-i demonstreze astfel în mod indirect că de acum înainte îi acorda deplină încredere?

„Cum are uneori un mod propriu de a privi lucrurile, destul de complicat, ar fi foarte posibil din partea lui”, se gândi ea pornind la treabă, uitându-și orice reticențe.

Un sfert de oră mai târziu, Sorrel i se alătură lui Matt lângă piscină. Întins sub o umbrelă de soare, părea că doarme. Tânăra femeie se opri locului pentru a contempla cu o privire pătimașă acest corp de atlet de culoarea

bronzului.

„Sunt atât de fericită”, se gândi ea deodată, cu inima plină de dragoste.

Matt deschise ochii.

— Așadar? Cum stai?

— Totul e în ordine, s-a rezolvat.

El sări în picioare.

— Mulțumesc, ești un înger!

Sorrel se ridică în vârful picioarelor și-i atinse ușor buzele cu un sărut.

— Mai curând eu trebuie să-ți mulțumesc, Matt, murmură ea.

— Mă întreb de ce!

Fără să aștepte răspuns, continuă:

— Bun! Mă duc la lucru.

— Oh, ai tot timpul!

Pari obosit... Vino să te scalzi cu mine. Facem o întrecere?

Cine ajunge primul la capătul piscinei!

Matt își consultă ceasul.

— De acord...

Apoi va trebui să merg în oraș: am o întâlnire. Poți să rămâi aici, dacă vrei.

— Nu, mai curând mă întorc la Halcyon Beach. Poți să mă lași acolo, în trecere?

— De acord.

Să te faci frumoasă, seara asta! Foarte, foarte frumoasă! Nu uita că trebuie să-mi dai răspunsul!

— Nu este decât marți! exclamă ea, tachinându-l.

— Poate.

Dar la miezul nopții va fi miercuri. Și atunci, îmi vei spune dacă accepți să te căsătorești cu mine.

— Matt...

— Sst! Nu înainte de miezul nopții.

O luă în brațe.

— Oh, cât te iubesc!

Ea se cuibări la pieptul lui, cu ochii închiși.

— Cât te iubesc, rosti ea ca un ecou.

O mașină se opri în fața apartamentului într-un scrâșnet de pneuri. Sorrel se trezi tresărind și privi în jurul ei cu un aer rătăcit.

— Sunt eu, Victoria! strigă Matt. Nu te deranja.

Sorrel scăpă o exclamație confuză. Copleșită de căldură, adormise... și Matt venea deja s-o caute pentru cină, în timp ce ea nici măcar nu se hotărâse ce va purta seara asta. La drept vorbind, nu era greu să aleagă! Va fi rochia neagră de mătase sau cea din lame argintiu...

Ușa camerei se deschise brusc și Matt apăru în prag. Sorrel clipi din ochi, orbită de lumina puternică a soarelui. Cum, încă nu era noapte? îi întinse brațele.

— Ești în avans, dragostea mea...

— Asta-i bună! exclamă el cu reală stupoare.

Ești încă aici?

Cu o voce care pocni ca o lovitură de bici, aruncă:

— Aș fi pariat că pasărea își luase zborul! Într-adevăr, mă uimești! În locul tău, n-aș fi avut altă grabă decât să fug cu trofeul sub braț!

Sorrel simți că îngheață. Era atâta ură în ochii lui Matt.

— Tro... feul meu? repetă ea abia auzit. Ce înseamnă asta? Nu

...nu înțeleg.

— Ah! Nu înțelegi?

Se apropie din câțiva pași de pat și smulse brutal cearșaful sub care ea era goală.

— Îmbracă-te!

Degetele tinerei femei tremurau atât de tare, încât reuși

cu greu să-și înnoade cordonul capotului de pichet alb.

— Te rog, Matt! imploră ea. Spune-mi ce înseamnă asta...

— Dumnezeuule!

El își trecu mâna peste frunte într-un gest rătăcit.

— Cum poate o femeie să pară atât de nevinovată, și în același timp...

Fără să-și termine fraza, scoase din buzunar o hârtie împăturită în patru.

— Ce-i asta?

— Dar... un fax, răspunse Sorrel, uluită.

— Ah! Recunoști cel puțin că știi despre ce e vorba!

— Primesc destule, când lucrez.

— Munca ta oficială sau cea suplimentară, cea care este atât de rentabilă?

Sorrel îl fixă cu ochi îngroziți.

— Dar ce...

— Oh, te rog! Ajunge cu prefăcătoriile tale! Unde este originalul?

— O... originalul?

— Primul fax! insistă el nerăbdător.

Cu un gest brusc, puse hârtia la loc în buzunar.

— Cel din care tocmai mi s-a trimis o copie. N-o să pleci cu el, te asigur! Grăbește-te să mi-l dai, Sorrel! Mă auzi? Dă-mi-l! Și ai interesul s-o faci, altfel...

Își încleștă pumnii.

— Altfel... repetă el pe un ton amenințător.

— Dar nu ți-am luat nimic, Matt! exclamă disperată tânăra femeie. Cum poți să mă acuzi de?

— Sunt luni de zile de când lucrez la această fuziune cu o bancă din Wall Street! Luni de zile! Ultimele detalii trebuia să fie puse la punct astăzi, avocații mei promisese să-mi trimită prin fax rezultatul negocierilor. Mă așteptam să-l găsesc la întoarcerea de la întâlnirea din oraș, dar nu era

încă nimic... Am telefonat, și știi ce am aflat?

— N... nu, bâigui Sorrel.

Înghetată de teamă, făcu un pas înapoi ridicând instinctiv un braț, ca pentru a se apăra de o lovitură.

— Am aflat că un document dând în amănunt situația financiară a viitorului meu partener îmi fusese trimis prin fax chiar astăzi, la ora trei și douăzeci și cinci de minute, ora locală.

— Trei și douăzeci și cinci, repetă încet Sorrel.

Cu o voce fără inflexiuni, adăugă:

— Când mă aflu în biroul tău.

Își plecă fruntea. Coșmarul reîncepea. Exact ca în urmă cu cinci ani, trebuia să re trăiască același infern. Mânia lui Matt, bănuielele, neîncrederea, acuzațiile lui... Și, ca și prima oară, nu știa cum să se apere!

— De ce mă acuzi exact? se auzi ea întrebând cu o voce spartă pe care nu și-o cunoștea. Că am făcut farmece calculatorului tău?

Că l-am defectat de la distanță, în speranța că-mi vei cere să merg să-l repar? Ceea ce mi-ar fi dat acces la biroul tău, permițându-mi să arunc o privire prin hârtiile tale?

— Nu chiar. Ai defectele tale, dar nu ești vrăjitoare.

O măsură cu nesfârșit dispreț înainte de a continua:

— Dar te cunosc destul pentru a ști că, văzând acest fax, ai înțeles că o asemenea informație face toate paralele!

Sorrel închise ochii, forțându-se să-și amintească dispunerea biroului.

— Când lucram în fața calculatorului, eram cu spatele la fax, spuse ea în cele din urmă. Cum mesajele alunecau fără zgomot în compartimentul rezervat acestui scop, n-am auzit nimic.

— Dar după ce ți-ai terminat treaba, a trebuit să te întorci!

Atunci, n-ai scăpat ocazia să vezi acest raport confidențial, și ai înțeles imediat folosul pe care-l puteai obține... și ai pus mâna pe el!

— Te rog, Matt! Nu mă trata așa... Adineauri, mi-ai spus că...

Mă iubești. Dacă este adevărat, trebuie să ai încredere în mine.

— Da, te iubesc.

Puse un deget sub bărbia tinerei femei, obligând-o să-și ridice capul.

— Te iubesc, spuse el din nou.

Ochii lui de un verde atât de limpede deveniseră aproape negri.

— Te iubesc, repetă el pentru a treia oară. Din nefericire, asta nu schimbă cu nimic faptul că ești... cum ești. Oh, nu spun că acționezi deliberat! Cred mai curând că nu te poți împiedica. Este ca o boală, trebuie să șterpelești ceva...

— Nu-i adevărat! îl întrerupse Sorrel cu o voce aproape inaudibilă.

— Să știi că pretind integritate totală din partea personalului, ca și a asociaților mei.

— Și de la soția ta de asemenea, presupun! îi aruncă ea pe un ton sfidător și totodată disperat.

— Mai ales!

Mânia lui Matt scăzuse, lăsând loc unei imense amărăciuni.

— Trebuie să înțelegi, Sorrel, declară el pe un ton obosit, că informațiile confidențiale care trec zilnic prin mâinile mele pot avea o teribilă putere de distrugere dacă sunt comunicate anumitor persoane.

Își încrucișă brațele pe piept.

— Credeai că n-aveai de ce să te temi, de data asta! Reușiseși atât de bine să mă amăgești!

— Matt... făcu Sorrel, gata să plângă.

— Înțeleg de ce erai nerăbdătoare să pleci... și de ce mi-ai schimbat hotărârea de a mă întoarce în birou! Te aud și acum...

O imită neîndurător:

— „Pari obosit, vino să te scalzi cu mine!” Și eu, prostul, nu bănuiam nimic!

Cu un râs batjocoritor, continuă:

— Dar la ce bun să pierd timpul cu discursuri? Dă-mi acest fax.

Sorrel, și te voi lăsa în pace.

Îl privi îngrozită. Povestea se repeta cu o precizie aproape diabolică. Matt o respingea din nou. Și pentru totdeauna, de data asta.

Oftând cu un aer resemnat, scutură din cap.

— Nu pot să-ți dau ceea ce n-am, Matt.

Apoi, într-o tresărire de indignare, se redresă și reuși să declare cu putere:

— Singura mea consolare este că într-o zi, poate, vei avea dezlegarea acestei povești, că-ți va fi rușine și că vei regreta modul în care m-ai tratat.

— Dar am deja regrete! Regret că te-am întâlnit, regret că m-am îndrăgostit de tine... Și cu toate acestea, știam cu cine aveam de-a face.

Se auzi din nou râsul lui batjocoritor.

— Se spune că dragostea este oarbă! Ah, cât este de adevărat!

Sorrel lovi violent capacul ceasului ei deșteptător de voiaj.

— Înțeleg că nu avem nimic altceva să ne spunem, se auzi declarând cu o voce metalică.

Inima ei sângera, dar reuși să nu arate cât de mult suferea.

— În seara asta, reluă ea, trebuia să-mi ceri să mă

căsătoresc cu tine... Presupun că nu mai ai intenția? Și oricum, nu voi accepta niciodată să devin soția unui bărbat care nu... mă iubește destul pentru... pentru a avea încredere în mine.

Cu un mic surâs trist, continuă:

— Nu m-ai iubit niciodată cu adevărat, Matt. Din fericire, ți-ai dat seama la timp. Acum, lasă-mă să-mi fac bagajele, te rog.

Disperarea o copleșea și era nerăbdătoare să rămână singură, pentru a se retrage în ea însăși ca un animal rănit.

Matt o măsură fără bunăvoință.

— Voi telefona la aeroport ca să ți se rezerve un loc la primul zbor.

— O voi face eu însămi. Nu-i nevoie să-ți dai osteneala. Când m-ai dat afară prima dată, am acceptat să-mi chemi un taxi, dar de data asta nu mai am nouăsprezece ani, acum sunt capabilă să mă descurc singură!

Matt o prinse de braț cu o mână de fier.

— Îți dai seama? Sunt destul de prost ca să te las să pleci, în timp ce aş putea să chem poliția și să te arunc în închisoare! Aș putea de asemenea să răstorn încăperea asta cu susul în jos până găsesc faxul acela blestemat... Dar n-o să-mi dau această osteneală... Dar ascultă-mă bine! Dacă va exista cea mai mică scăpare din informațiile pe care le ai în mână, voi ști de unde provine...

O scutură fără blândețe.

— ...și voi face astfel încât să te distrug complet, atât în viața profesională, cât și în cea personală - și îmi va face cea mai mare plăcere.

Și cu aceste cuvinte, ieși, trântind ușa cu toată puterea. Sorrel căzu consternată pe pat, cu un geamăt disperat.

Matt promisese s-o distrugă, dar nu tocmai asta făcuse?

Capitolul 10

Anglia...

Cu un aer abătut, Sorrel privea hubloul cu dăre de ploaie. Cât de departe părea cerul tropical din Barbados!

„Totul s-a sfârșit”, se gândi ea, cu moartea în suflet.

Se întorsese. Chiar mâine, își va regăsi biroul, activitatea care o pasiona... și se va strădui să-l uite pe Mateo Ramirez.

Strânse din dinți. „Voi reuși!” își promise ea.

Într-o zi, Matt nu va mai avea pentru ea mai multă substanță decât norii groși prin care zbura Boeingul Companiei British

Airways.

— Scuzați-mă...

Vecinul îi bătu ușor brațul pentru a-i atrage atenția. În momentul decolării, el făcuse mari eforturi să lege o conversație, dar după douăzeci de minute de eforturi, după ce nu primise decât răspunsuri monosilabice, se lăsase păgubaș și luase o carte.

— S-a anunțat aterizarea, trebuie să vă puneți centura, zise el

— Oh, n-am auzit! Mulțumesc.

Câteva secunde mai târziu, când Sorrel aruncă o privire prin hublou, zări jos aeroportul. Un mic avion alb aterizase pe pista udă și se îndrepta spre hangare. Vecinul ei o privi îngrijorat.

— Este în ordine?

— Da, bineînțeles.

Reuși să zâmbească – acel zâmbet artificial care-i va fi de acum înainte caracteristic, până în ziua când își va regăsi, poate, gustul de viață. „Dacă am reușit o dată, de ce n-aș reuși în continuare?”

Își spuse ea cu amărăciune.

— Să știți că nici mie nu-mi plac aterizările, reluă incorigibilul guraliv, un bărbat de vreo treizeci de ani cu o față de păpușă și cu părul deja rărit. El își consultă ceasul.

— Formalitățile n-ar trebui să dureze mult. Vă ofer o cafea până când...

— Sunteți foarte amabil, mulțumesc. Dar...

— Să știți că ar putea dura ceva timp până când să încarce bagajele în autocare.

Mintea tulburată a lui Sorrel nu reținu decât ultimul cuvânt.

— Un autocar? Oh, nu! Voi lua mai degrabă metroul. Este direct de la aeroportul Heatrow la Picadilly și...

— Heatrow?

Vecinul ei o privi cu stupoare.

— N-ați auzit așadar ultimul anunț?

— Eram pe jumătate adormită, făcu Sorrel pe un ton de scuză.

— Toate aeroporturile din sud-estul Angliei sunt închise din cauza ceții.

Tânăra femeie aruncă o privire prin hublou, ca pentru a încerca să se orienteze.

— A, da? Atunci... hm, unde suntem?

— La Birmingham... sau la Manchester, la drept vorbind nu mai știu. Oricum, n-are importanță!

Nu. De altfel, nimic nu mai avea importanță, deoarece nu-l va revedea pe Matt.

Continua să plouă când coborî din avion pentru a lua unul din autobuzele care legau pistele de aerogară.

— Sorrel!

Tânăra femeie încremeni locului, întrebându-se dacă nu visa.

— Sorrel!

De data asta, auzise bine. Matt? Aici? La Manchester -

sau la Birmingham? Nu era posibil!

„Îmi pierd mințile!” se gândi ea, descumpănită.

Exact în momentul acela, îl zări. Alerga drept spre ea pe asfaltul ud. Ajunse lângă ea și-i luă mâinile...

— Nu m-ai auzit strigându-te?

Incapabilă să rostească un cuvânt, să schițeze un gest, se mulțumi să-l fixeze cu un aer rătăcit.

— Este incredibil! exclamă el scuturându-și părul udat de ploaia fină care nu înceta să cadă. Tocmai am aterizat... și iată-te!

Am fost deturnați amândoi pe același aeroport.

— C... cum ai ajuns aici? Întrebă în sfârșit tânăra femeie. El arătă micul avion alb.

— Cu avionul, evident.

— Dar de ce... de ce?

Își găsea cu greu cuvintele.

— De... de ce ai venit în Anglia?

— Scuzați-mă, domnule.

Un polițist al aeroportului și un bărbat în civil cu o față severă îl încadrară pe Matt.

— Da? Despre ce este vorba? aruncă el cu nerăbdare.

— Controlul imigrației, domnule.

Când bărbatul în civil îl prinse de braț, Matt ridică uimit sprâncenele, ca și cum nimeni nu îndrăznise vreodată să-l atingă nici măcar cu un deget. Dar se destinse imediat.

— Oh, bineînțeles... Pilotul meu are documentele, veniți cu mine. Înainte să se îndrepte spre avionul său, Matt luă mâna înghețată a lui Sorrel pentru a-i săruta vârful degetelor. Privirile lor se întâlniră.

— Așteaptă-mă, murmură el.

Auzise oare bine?

Bărbatul care-i făcuse atâta rău o ruga pur și simplu să-l aștepte? Încremenită locului, îl privi îndepărtându-se cu pas energic în compania responsabililor siguranței. Apoi, fără

măcar să observe că devenise centrul atenției pentru ceilalți pasageri ai Boeingului, se hotărî să urce în ultimul autobuz.

Bagajele ei apărură printre primele pe banda rulantă. Le încărcă pe un cărucior și, urmând săgețile indicatoare, ajunse în holul sosirilor. Matt, care ajunsese acolo înaintea ei, îi luă autoritar valizele.

— Vino!

— Nu.

Sub ploaia care continua să cadă, pasagerii începeau deja să se instaleze în autocarele pregătite să-i ducă la Londra.

— Lasă-mă, Matt, murmură Sorrel. Am un loc rezervat într-unul din aceste...

— Le-am spus că vei veni cu mine, o întrerupse el pe un ton fără replică. „Trebuie să refuz”, se gândi confuz Sorrel.

La ce bun să continue această comedie? Dacă ținea să-și păstreze rațiunea, trebuia să-l evite cu orice preț pe bărbatul care nu știa decât s-o facă să sufere.

Mulțimea devenea din ce în ce mai densă și erau împinși tot mai des. Când Matt o trase pe tânăra femeie deoparte, îl urmă ca un automat.

— Sorrel mă ascuți? Am închiriat o mașină... Va fi aici în câteva minute.

Până atunci, să încercăm să găsim un colț liniștit.

Barul era arhiplin, dar el reuși să descopere o masă liberă și să comande două cafele. Sorrel se gândi confuz că lui nu trebuia să-i fie foarte cald, îmbrăcat în costumul ușor de in pe care și-l pusese pentru întâlnirea de la Bridgetown – numai cu câteva ore în urmă, dar părea că trecuse o eternitate.

— Ți-e foame? o întreabă Matt.

Aruncă o privire spre tejghea.

— Observ că n-au mare lucru, în afară de ouă cu șuncă

și ecleruri cu ciocolată.

— Nu vreau nimic, mulțumesc.

— Totuși ai dat iama printre eclerurile de la Glitter Bay...
Îți amintești?

Cum ar fi putut să uite ziua aceea... magică? Se duseseră să se plimbe în grădinile de la Andromeda, în mijlocul orhideelor și pomilor în floare, înainte de a se opri pentru o ceașcă de ceai - însoțită de ecleruri - într-un hotel luxos din Glitter Bay.

Își plecă încet capul, cu lacrimi în ochi.

„De ce a venit să-mi trezească toate aceste amintiri? Ca să mă facă să sufăr și mai mult?”

— Sorrel? Ea îi adresă o privire plină de reproș.

— Da?

— Jorge mi-a spus că după plecarea noastră a găsit faxul pe suportul lui și-l pusese la loc sigur.

— Oh! reuși ea să spună.

Interzicându-și să spere prea mult, adăugă:

— Așadar, nu mă mai acuzi că l-am luat?

— Bineînțeles că nu. M-am purtat ca o brută! O brută oarbă!

Pentru a-și ascunde tulburarea, Sorrel sorbi din cafeaua caldă și amară.

— Ce aș putea oare să spun? reluă Matt oftând. Nimic... decât că îmi pare rău. Nu poți să știi cât îmi reproșez! Bineînțeles, l-am concediat pe Jorge...

Sorrel tresări.

— L-ai concediat pe Jorge? Ce idee! N-ar fi trebuit s-o faci!

Bietul om, ca și cum era vina lui! A crezut că face cum era mai bine!

— Știu... A lucrat peste zece ani pentru mine și deja mă întreb cum o să mă descurc fără el.

Văzând lacrimile strălucind în ochii tinerei femei:

— Nu plânge, te rog! Îi voi telefona lui Jorge imediat ce vom ajunge acasă la mine, la Londra. Îi voi oferi o primă bună dacă acceptă să rămână. Ești mulțumită?

— Mulțumesc. Aș fi fost dezolată să știu că a rămas fără slujbă din cauza mea! Dar...

Respiră adânc înainte de a spune pe un ton categoric:

— Dar nu voi merge acasă la tine, Matt. Nu conta pe asta.

Lui îi scăpă o înjurătură printre dinți.

— Așteaptă! Cred că înțeleg! Dacă nu vrei să te întorci în acest apartament, este pentru că, acum cinci ani...

— Nu, nu pentru asta.

— Atunci...

— Atunci, va trebui să recunoști, Matt, că între noi nimic nu este posibil. Nu există viitor pentru noi. De acord, acum știi că sunt nevinovată. Sper de asemenea că ai înțelege că n-am căutat să-ți fac rău, acum cinci ani, când eram o tânără foarte zăpăcită, dar că în definitiv n-aș fi încercat niciodată să fac ceva împotriva ta. Cu prețul unui teribil efort, continuă:

— Toate astea nu schimbă nimic din faptul că n-ai încredere în mine...

— Sorrel!

— ...Și că în - cine știe? - două săptămâni, șase luni, un an sau mai mult, ești în stare să mă bănuiești din nou de cele mai mari infamii. Nu se poate trăi în asemenea condiții, Matt!

— Dar te iubesc! Acum cinci ani, chiar dacă eram prea orgolios ca să recunosc, te iubeam deja și cred că n-am încetat niciodată să te iubesc. Îi mângâie părul cu nesfârșită tandrețe.

— Îți amintești? murmură el. Seara când ai ajuns pe iahtul meu...

— Pe jumătate înecată!

— Ca o sirenă blondă, mai frumoasă ca niciodată... Te asigur că a fost șocul vieții mele! Acela a fost momentul când am înțeles cât țineam la tine... Pe obraji palizi ai tinerei femei lacrimile curgeau acum fără reținere.

— Oh, Matt! Te cred când spui că mă iubești. Și eu te iubesc.

Dar vezi tu, îndoiala va fi mereu prezentă! Și, încetul cu încetul, ne va îndepărta unul de altul. Mi-ai spus tu însuși că pretinzi o integritate totală de la toți cei care te înconjoară – în special din partea soției tale. Mai devreme sau mai târziu, voi revedea suspiciunea în ochii tăi, și... nu voi putea suporta.

— Sorrel, dragostea mea!

Matt îi luă mâinile cu ardoare și adăugă:

— Nu te merit. Dar te iubesc... și am atâta nevoie de tine!

— Poate, Matt. Dar...

— Chiar când te credeam încă vinovată, am înțeles că nu te puteam lăsa să pleci. M-am întors la Halcyon Beach...

Făcu o grimasă înainte de a continua:

— Victoria m-a primit foarte prost. Mi-a spus verde în față, crede-mă! Am reușit totuși să aflu că ai plecat spre Anglia. Atunci, te-am urmat...

Sorrel nu îndrăznea încă să se lase copleșită de bucuria intensă care o cuprindea.

— Fie, mă iubești, murmură ea. Dar n-ai cu adevărat încredere în mine. Și eu am prea mult orgoliu ca să...

Matt îi strânse mâinile gata să i le frângă.

— Iubito, jur că niciodată nu mă voi mai îndoii de tine. Sunt gata să-mi petrec tot restul vieții dovedindu-ți-o!

Un grup de tineri veni să se instaleze la două mese de alături.

Făceau atâta zgomot, încât Matt se ridică.

— Vino!

Ca în vis, Sorrel se ridică la rândul ei. Afară, îi aștepta un lung Jaguar gri. Un șofer în uniformă se repezi să deschidă portierele.

Dar înainte să se instaleze în luxoasa mașină, Matt luă din nou mâinile lui Sorrel.

— N-am nici curajul, nici răbdarea să aștept până ajungem la Londra ca să-ți cer să mă ierți. Fără tine, nici viața nici munca mea nu mai au importanță. Spune-mi că te vei căsători cu mine, dragostea mea, și-ți jur că niciodată, niciodată nu vei regreta!

Sorrel nu mai ezită. Se aruncă în brațele lui.

— Matt... Buzele lor se întâlniră într-un sărut nesfârșit, în timp ce șoferul bine stilat își contempla vârful pantofilor cu un aer preocupat.

— Fericită, iubirea mea? În loc de răspuns, Sorrel se cuibări tandru la pieptul gol al lui Matt.

— Ești sigură? insistă el.

Tânăra femeie simți o oarecare nesiguranță în vocea lui și ținu imediat să-l asigure.

— Că sunt fericită? Oh, da! Sunt absolut convinsă. Te iubesc...

Și pentru totdeauna. Matt o îmbrățișă cu pasiune.

— Dragostea mea...

Se priviră cu adorație. La orizont, soarele apunea. Una din ultimele lui raze făcu să strălucească safirul enorm pe care tânăra femeie îl purta de acum înainte pe inelarul stâng. Dar acestei bijuterii de preț i se alătura inelul simplu de aur pe care Matt i-l pusese pe deget în ajun.

— Iubito, murmură el. Te iubesc! Te iubesc atât de mult! Și nu te merit.

— Nu spune prostii.

— Acesta este adevărul: nu te merit.

O strânse mai tare în brațe.

— Îmi cunoști acum toate defectele... Ei bine, în

următorii cincizeci de ani, mă voi strădui să te fac să-mi descoperi calitățile.

Ea îi aruncă o privire poznașă.

— Pentru că ai calități? Prima noutate!

— Oh! Ești o mică... Matt vru s-o ia în brațe, dar ea cobora deja treptele verandei, fugind spre plajă. El se lansă în urmărirea ei și o ajunse din urmă foarte repede. O ridică fără efort în brațe și alergă spre primele valuri.

— Doamnă Ramirez, te voi arunca în apă!

— Nu! O să-mi strici rochia de plajă!

— Dacă nu e decât asta...

Matt desfăcu nodul care ținea rochia agățată de umăr, sub care tânăra femeie nu purta decât un slip minuscul asortat, și rămase uluit în fața frumuseții pe care o descoperea în lumina crepusculară: cu părul care-i cădea pe umeri, sânii goi și ochii mari strălucitori, Sorrel părea o sirenă.

— Ești atât de frumoasă... Uneori, mă întreb dacă nu ești o himeră pe care o îmbrățișez toată noaptea... O himeră care va dispărea în zori...

— Oh, nu! Nu sunt o himeră, Matt! Nu te neliniști, n-am să dispar!

Buzele lor se întâlniră într-un sărut nesfârșit. În spatele recifului, marea vuia furioasă. Deodată, ca născuți dintr-un val mai mare decât celelalte, mai mulți cai de mare, cai de spumă, săriră peste bariera de coral și se îndreptară în galop spre plajă.

Totul nu fusese decât un vis. Și prin miracol, visul devenise realitate... Sorrel ținea în brațele ei călărețul fără față care venea să-i bântuie toate nopțile. Acesta nu mai era o fantomă, ci o ființă vie care o iubea tot atât de mult cât îl iubea ea.

Sfârșit

